

63

ต่างคนต่างความคิด

การประลองจบลงเรียบร้อยพร้อมกับชัยชนะของอาริน หากใคร สังเกตทันละก็ จะเห็นว่าอารินคิดเพิ่มกลักรูปผึ้งที่ทำให้โจมตีทะลุเกราะป้องกันได้ พร้อมกับใช้เมจิกการ์ด ทำให้เวทมนตร์สร้างความเสียหายได้รุนแรงมาก แต่มันก็แค่ชั่วพริบตาเท่านั้น เพราะสายตาของทุกคนถูกดึงไปที่การโจมตีด้วยเวทมนตร์ก่อนหน้านี้

ส่วนการประลองระหว่างแคตกับคารา เนื่องจากการประลองคู่อารินกับเอวาเจลินมีชั้นเชิงด้านกลยุทธ์มากกว่า การประลองคู่นี้จึงไม่ค่อยน่าสนใจสักเท่าไร ทั้งคู่เลือกจะไปทำลายคริสตัลด้วยตัวเอง แสดงว่ามั่นใจในฝีมือตัวเองมาก ผลสุดท้ายทั้งสองฝ่ายก็ไม่เหลือทหารเลย และต้องวัดกันที่พลังชีวิตของคริสตัล ซึ่งคาราเดือนชนะไปไม่กี่ร้อยหน่วยเท่านั้น

พวกราล์ฟออกจากห้องชมการประลอง แม้ชาทุระจะเชื่อเชิญให้กินมื้อค่ำด้วยกัน แต่ราล์ฟก็ปฏิเสธ เพราะชาทุระคงต้องการเพิ่มตัวหมากในแผนการของตัวเอง

"เฮ้ย!" อากมร้องขึ้น จ้องราล์ฟด้วยสายตาอาฆาต นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่ราล์ฟทำแบบนี้ ที่ผ่านมา เขาพอจะทำเป็นหลบหลับตาได้บ้าง เพราะ

ผลลัพธ์ไม่ได้เลวร้ายสักเท่าไร

"ไม่ใช่ตอนนี้อาคม" รอล์ฟตอบ มองไปรอบๆ ที่มีคนอยู่ตั้งมากมาย

"เพราะเป็นตอนนี้ ถึงได้ต้องถามให้มันรู้เรื่อง แก่ตั้งใจจะทำอะไรกันแน่"

การที่รอล์ฟไม่ยอมตอบอะไร แถมยังเดินต่อไปเหมือนไม่สนใจนั้น ทำให้อาคมโกรธมาก เขาไม่สนใจสายตาคคนรอบข้าง ปรี่เข้าไปหารอล์ฟ แล้วผลักเด็กหนุ่มติดกำแพง ยกมือขวางไว้ไม่ให้หนีไปไหน

"ตอบฉันมาเดี๋ยวนี้!"

"ดูสถานการณ์ซะบ้างสิ อาคม ก็เข้าใจดีว่านายโกรธ แต่ตอนนี้ขอให้เชื่อฉัน"

"เชื่อแกงั้นหรือ หิ!" อาคมพ่นลมหายใจ "เพราะเชื่อแกมาตลอดนี้แหละ น้องสาวฉันถึงต้องตกอยู่ในอันตรายหลายต่อหลายครั้ง"

ตอนนี้พวกเขากลายเป็นจุดสนใจ โดยเฉพาะกลุ่มสาวๆ ถึงกับหุคหุค และส่งเสียงกรีดเบาๆ สีหน้าแต่ละคนดูจิตใจแบบแปลกๆ ถึงอย่างนั้นอาคมก็ไม่สนใจ เขาเคียดแค้นมากกว่าที่ผ่านมา แม้ปากจะถามหาเหตุผล แต่เชื่อเถอะว่าเขาไม่ได้สนใจฟังเลย คงแค่อยากระบายความอัดอั้นเท่านั้น

"ถ้าอย่างนั้นก็เชื่อฉันต่อไป นายไม่จำเป็นต้องเข้าใจหรอก"

"แต่ฉันอยากเข้าใจ แกทำอะไรไม่เคยปรึกษาค้นสักครั้ง อารินเป็นน้องสาวของฉัน ดังนั้นฉันมีสิทธิ์ที่จะรู้"

"เฮ้อ..." รอล์ฟถอนใจปลงๆ เขาหันไปพูดคุยกับพวกนิมปี "พวกเธอไปรับอาริน แล้วกลับไปห้องพักก่อนได้เลย ระหว่างทางอาจมีปัญหาบ้าง แต่ถ้าไปถึงห้องพักได้เมื่อไหร่ก็จะปลอดภัย อนุญาตให้ฆ่าได้ในกรณีที่เป็นก็แล้วกัน"

แม้คำสั่งนี้จะฟังดูพิลึกไปบ้าง แต่ในกรณีแบบนี้ แสดงว่าจะต้องมีปัญหาตามมาแน่นอน นิมปีที่เป็นคนพี่อายุพอจะเข้าใจเรื่องนี้จึงรับคำอย่างว่าง่าย

"กับนาย ค่อยด้วยเหตุผลคงไม่เข้าใจสินะ"

"เออ ฉันจะแก้นิสัยเสียๆ ของแกเอง ไอ้แมวมืด"

"งั้นก็ตกลงตามนี้"

รอล์ฟและอาคมคัดสินใจมุ่งหน้าออกนอกเมือง ด้วยความเร็วของ

พวกเขา ใช้เวลาเพียงไม่ถึงชั่วโมงก็มาถึงบริเวณเนินหินสามเหลี่ยมที่ห่างจากเมืองประมาณยี่สิบกิโลเมตรแล้ว ที่นี่ไม่มีผู้คนมารบกวน แคมยังไม่ต้องกลัวใครมาแอบฟัง เพราะไม่มีที่ให้ซ่อนตัว ตอนนี้ทั้งคู่ออยู่ในสภาพเตรียมพร้อม บรรยากาศที่พวกเขาแผ่ออกมาแม้จะแตกต่างกัน แต่ก็แผ่ไปคล้ายอันตราয়เหมือนกัน

"ทำไมถึงต้องพามาคุยกันที่นี่"

"เรื่องนั้นนายน่าจะให้คำตอบตัวเองได้ไม่ใช่หรือ ฉันแค่แน่ใจ นายก็ตกลงโดยไม่ถามเหตุผล นั่นหมายความว่า นายรู้ว่าฉันพามาที่นี่เพื่ออะไร" รัลล์ตอบ เขายังไม่วางใจนัก เพราะอาคมแฝจิตสังหารออกมาชัดเจน

"แกคิดว่าฉันโง่งงไม่รู้เหรอว่า แกไม่อยากให้ใครรู้เรื่องที่ทำอยู่!" อาคมกระแทกเสียง นึกอยากชกหน้าเด็กหนุ่มสักเปรี้ยงเรื่องที่ใช้อารินเป็นเหยื่อล่อ แบบนี้คงเรียกได้ว่าเขาใจเย็นขึ้นจริงๆ

"นั่นแปลว่านายคงเข้าใจสิ่งที่ฉันจะทำอยู่ได้ไม่อยาก ทำไมต้องให้ฉันอธิบายอีก"

"ตอบแบบนี้วอนโดนตอยซะแล้ว!"

"ใครจะอยากเจ็บตัว" เด็กหนุ่มพูด เมื่อเห็นสีหน้าจริงจังของอาคมก็ถอนใจ และยอมอธิบายแต่โดยดี "แต่ที่นายพูดมามันก็ถูก ฉันไม่อยากให้พวกศัตรูในมมมีรู้ว่าคุณกำลังทำอะไรอยู่ ถ้าดูจากสถานการณ์ตอนนี้ คำว่า 'รู้' กับ 'ไม่รู้' มันแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง โดยเฉพาะวิธีพิสูจน์สิ่งที่ตัวเองเชื่อ"

"ที่ฉันอยากรู้ก็คือ ทำไมแกถึงให้น้องสาวฉันเปิดเผยตัวต่างหาก"

อาคมรู้มานานแล้วว่า อารินคือนางฟ้าหายนะ ถึงเขาจะไม่สนใจสิ่งรอบข้าง แต่ค่าสถานะของอาริน เขาเองก็เคยดู และจำฉายาของอารินได้ เขาอุทิศสัจจะให้อารินอยู่เงียบๆ ไม่ต้องเปิดเผยตัว จะได้ไม่มีปัญหาอะไรแท้ๆ

"นายอาจยังไม่รู้ หลังจากแสดงความจริงจำชั่วเสี้ยววินาทีในการประลองวันนั้น อารินก็ถูกจับตามองเป็นพิเศษ และหลายกลุ่มเริ่มสืบข่าวอารินอย่างลับๆ ฉันกลัวว่าถ้าไม่ทำอะไรเลย สักวันอารินจะถูกใช้เป็นเบี้ยต่อรอง เลยเปิดเผยเรื่องที่เป็นนางฟ้าหายนะ เพื่อให้รู้ว่าอารินมีพลังเวทมนตร์สูงแค่ไหน"

"แบบนี้พวกมันก็ลงมือทดสอบอาวินได้เต็มที่นะสิ" อาคมไม่เห็นด้วย
กับความคิดของรอล์ฟสักนิด

"ตรงกันข้ามต่างหาก เพราะข้อมูลนี้ทำให้พวกนั้นไม่จำเป็นจะต้องพิสูจน์อะไรอีก เท่ากับว่าอารินจะปลอดภัยชั่วคราว"

"ฉันว่าแกอยากบีบให้ฉันยอมเข้าใกล้ของแกมากกว่าวะ ไ้
สถานการณ์แบบนี้มันจริงจังๆ"

รอล์ฟหรีตมองเพียงแวบเดียว โชคดีที่มีแว่นตาปิดซ่อนไว้จึงไม่มีใครสังเกตเห็น สัญชาตญาณที่ถูกต้องไม่ได้ของอาคมทำให้รอล์ฟตกใจ และนี่ก็กลายเป็นความจริงๆ จะบอกว่าบังเอิญก็คงหลอกตัวเอง

"ยังในนายกหินี่ไม่พ้นอยู่แล้วนี่ ฉันว่าสร้างกิลด์เพื่อให้อารินปลอดภัย
ระยะยาวดีกว่า" ราล์ฟเสนอ เพราะอาคมมีทางเลือกไม่มากอยู่แล้ว

"ฝันไปเถอะ มันจะง่ายกว่านี้ถ้าแกอยู่ห่างๆ น้องฉัน" นักมายากล
หนุ่มบอก

"สถานการณ์แบบนี้ยังคืออยู่อีกนะ นายเนี่ย" ราล์ฟสายหน้า ถ้าไม่คิดเงื่อนไขเรื่องจำนวนคนละก็ เขาคงตั้งกิลด์ไปแล้ว ที่สำคัญ คงไม่ตีแนถ้าจะไปชวนใครก็ได้มาเข้ากิลด์ เพราะเขาไม่มั่นใจว่าจะควบคุมคนคนนั้นได้ร้อยเปอร์เซ็นต์ อาคมกับอารินจึงเป็นตัวเลือกที่ดีที่สุด และมั่นใจได้ว่าจะไม่มีทางหักหลังเขาแน่นอน

"พูดมากอะไร ลำพังฉันก็ปกป้องอารินได้อยู่แล้ว ความจริงแหม่นก็แค่
ตัวช่วยที่ก่อเรื่องไม่เว้นแต่ละวันเท่านั้น"

"นายคิดแบบนี้จริงๆ เหรอ"

"!?"

"นายคิดว่าสามารถปกป้องอารินได้ด้วยตัวคนเดียวงั้นสินะ"

"ก็เออสิวะ" อาคมเผยแวตาคาเหี้ยม เลื่อนมือไปจับคางภุตมาษา พร้อมจะฟันใส่ทุกเมื่อ ส่วนรอล์ฟชะงักเท่า และถอยหลังครึ่งก้าว "ทำไมไม่เข้ามาล่อวะ ปอคหรือไง"

รอล์ฟไม่สนใจคำช่วยยูนัน เห็นได้ชัดว่าถ้าเมื่อครูเขาไม่หลบออกจาก
ระยะคาบต้องโดนเล่นงานหนักแน่ อาคมมันแข็งแกร่งกว่าที่คิดมาก ช่วงที่
แยกกัน คงแอบฝึกฝนจนใช้ลมปราณได้ชำนาญขึ้น

"คิดจะทำอะไรของนาย"

"แสดงให้เห็นให้เห็นใจว่า ฉันไม่จำเป็นต้องพึ่งแก ก็สามารถปกป้องน้องสาวฉันได้"

"เข้าใจละ" เด็กหนุ่มคันกรอบแวน "ฉันจะแสดงให้เห็นเองว่า นายไม่ใช่คนที่แข็งแกร่งที่สุดในเกม"

สตริตเมจิก อาคมยิ้มกว้าง เขารอโอกาสนี้มานานมาก จะให้รอจนถึงการประลองกีฬานานเกินไป ตลอดเวลาที่แยกกันไปฝึกฝน แม้จะเป็นช่วงเวลานั้นๆ แต่เขาก็ฝึกฝนไม่ได้ขาดแม้แต่หน้าที่เดียว ตอนนี้อาคมรู้สึกได้เลยว่าตนเองพัฒนาขึ้นกว่าแต่ก่อน โดยเฉพาะนิสัยอารมณ์ร้อนที่เป็นจุดอ่อนนั้น เขาสามารถควบคุมมันได้บ้างแล้ว

'ถ้าเป็นเมื่อก่อน คงบุกโจมตีแบบชี้ตัวไปแล้ว' รالفประเมิน เมื่ออาคมไม่บุกเข้ามาก็มีทางเคียวคือ เขาต้องเป็นฝ่ายลงมือ แต่เมื่อบุกเข้าไปแล้ว อาคมกลับใช้กาวพริบตาถอยหลัง

"ไม่โจมตี แต่เลือกที่จะหลบแทนงั้นเหรอ"

"แกก็บุกเป็นเหมือนกันนี่หว่า ปกติเห็นกว่าจะบุกได้ ฟิริฟีไรรอคนมาปูพรมแกลงให้ แค่นั้น..."

ยังพูดไม่ทันจบ มีดสั้นเล่มเล็กสองเล่มก็พุ่งเข้ามาจากทางซ้ายและขวา รالفมองคูทิศทางของมีดสั้น เมื่อกำหนดจุดตัดได้ ก็หยุดการเคลื่อนไหวหนึ่งจังหวะ แล้วพุ่งเข้าไปโจมตีต่อ ทำเอาอาคมเจ็บใจ เพิ่งนึกขึ้นได้ว่าถ้าเป็นการจู่โจมที่มีรูปแบบชัดเจน รالفสามารถหาจังหวะหลบได้ทั้งหมด

"น่ารำคาญว่ะ" อาคมกวัดดาบสองครั้ง สร้างคลื่นพลังปราณโจมตีรูปกากบาท

เตะจันทร์เสี้ยว

รالفใช้ท่าเตะปะทะกับคลื่นพลัง เขารู้อยู่แล้วว่าด้านพลังที่เหนือกว่าของอาคมไม่ได้ แต่ก็ทำให้ช้าลงได้ จนมีเวลาพอหลบการโจมตีนั้น

อาคมมองออกว่ารالفเปลี่ยนไปมาก โดยเฉพาะการเคลื่อนไหวที่มีรูปแบบชัดเจน เหมือนคนที่ฝึกฝนกระบวนท่ามาอย่างชำนาญ ทั้งๆ ที่เมื่อก่อนรالفจะโจมตีโดยวิเคราะห้ก่อนเท่านั้น

'ไอ้หมอนี่ไปฝึกอะไรมาวะ' อาคมเคาะลิ้นขี้ใจ หยิบไฟออกมาติดใช้พลังจิตควบคุมให้ลอยอยู่กลางอากาศ แล้วกำหนดให้โจมตีออกไปแบบ

อาคมฟันแชนตัวเองทิ้งราวกับคนบ้า แล้วหัวเราะเบาๆ พอราล์ฟมองสิ่งที่ตนเองถืออยู่ ก็พบว่ามันเป็นแขนปลอมที่ทำได้เหมือนจริงสุดๆ

นักคาบหมุ่นวิ่งเข้าไปหาราล์ฟอีกครั้ง ครั่งนี้เขาใช้ผ้าเช็ดหน้าคลุมมือไว้ เพียงคิดนี้ ก็มีเปลวไฟปรากฏขึ้นที่ถุงมือ เขานำไฟไปเผาผ้าเช็ดหน้าจนไหม้หายไป และมีนกพิราบสีขาวโผล่ขึ้นมาบนมือ นกพิราบตัวนั้นบินเข้าไปหาราล์ฟ แล้วแตกออก กลายเป็นผ้าผืนใหญ่บดบังร่างของสตรีต-เมจิก

'แน่แล้ว!' ราล์ฟรีบตีตัวไปด้านหลัง แต่ในคอนั้นเองที่เขาจับสัมผัสจิตใจของอาคมที่ลอบเข้ามาด้านหลังได้ ในจังหวะที่คาบฏดมายาตัวลงกลางแผ่นหลัง ราล์ฟก็พยายามรวมจิตเพื่อบิน

รอยยิ้มของอาคมเผยกว้างราวกับผู้ชนะ เพราะการรวมจิตเพื่อบินต้องใช้เวลา ทว่าจู่ๆ เขาก็หยุดคาบ และเปลี่ยนทิศทางก่อนจะสัมผัสร่างของเด็กหนุ่ม เขามองราล์ฟพร้อมหัวเราะ แม้จะยังรู้สึกเหนื่อยหลังใช้แรงกล้ำมเนื้ออย่างมากหยุดวิถิดาบ

"เห็นไหม บอกแล้วไงว่าฉันปกป้องอารินได้ ไม่จำเป็นต้องมีแกด้วยซ้ำ"

"ทำไมถึงหยุดชะงัก" ราล์ฟไม่เข้าใจ โอกาสเมื่อครู่ที่นั่นเหมาะมากที่จะสังหาร ถ้าเขาเป็นอาคมละก็ เขาจะไม่มีวันใจอ่อนกับศัตรูเด็ดขาด

"ถ้าฉันฟันแกแล้วจะได้ประโยชน์อะไรนอกจากความสะใจวะ" นักมายากลหนุ่มตอบ พยายามซ่อนมือขวาที่สั่นเพราะอาการกล้ำมเนื้ออีกเสบ "คิดอะไรดีๆ"

"แะจะคิดยังไงมันก็เรื่องของแก เพราะมันไม่ใช่ปัญหาของฉัน ถ้าจะสู้กันก็เจอกันในสนามประลอง ฉันจะแสดงให้ไอ้พวกที่คิดจะหาประโยชน์จากอารินได้เห็นว่า ฉันแข็งแกร่งขนาดไหน" อาคมหัวเราะ เขาเก็บคาบแล้วออกเดิน ก่อนจะหันมาพูดกับราล์ฟ "แกเองก็ควรเอาจริงด้วยเหมือนกัน ไอ้แมวดี ไม่ใช่มาถล่มล่าออยเหมือนวันนี้"

พูดจบ นักมายากลหนุ่มก็กางปีกบิน มุ่งหน้ากลับเข้าเมือง ปล่อยให้นักบวชแว่นยืนมองต่อไป

"เอาจริงนั่นหรอ นายแข็งแกร่งกว่าที่ฉันคาดไว้ต่างหาก" ราล์ฟพึมพำเสียงเบา พร้อมกับคึงแขนเสื้อให้ปิดปกอกแขนโลหะแบบพิเศษที่เพิ่ม

น้ำหนักข้างละแปดสิบกิโลกรัม

ขณะเดียวกัน ในเมืองได้เกิดการต่อสู้ขึ้น และจบลงภายในเวลา
เพียงไม่ถึงสิบนาทีด้วยซ้ำ หญิงสาวหน้าตาบ้านๆ ไฉฉวยปรกหน้า ยืนดู
เพลเซอร์ลืบทว่าคนที่นอนโศครวญด้วยความเจ็บปวด หลังจากถูกเล่นงาน
จนพลังชีวิตเหลือไม่ถึง 10% และกำลังลดลงอย่างต่อเนื่อง เพราะบาดแผล
สาหัสบนร่างกาย

"บ้านน่า! เล่นงานพวกเราได้ด้วยตัวคนเดียว ยัยนี้เป็นสัตว์ประหลาดหรือไง"

"พะ...พวกคุณมาทำตัวไร้เหตุผลกับพวกเราทำไมล่ะคะ อะ...
อีกอย่าง พวกเราก็ไม่มีเหตุผลต้องทำตามพวกคุณด้วย" หญิงสาวกล่าว
เสียงสั้น ท่าทีผิดจากเมื่อครั้งที่เล่นงานคนสืบกว่าคนลงได้

"ความจริงให้ข้าเป็นคนจัดการน่าจะเร็วกว่านะ" สาวผมแฉงก้าวออกมาอย่างผ่าเผย ที่แรกเธอขอจัดการคนเดียว ถ้าไม่ใช่เพราะกลัวเหตุการณ์บานปลาย สาวซี้อย่างคงไม่ขัดขวางและจัดการเองหรอก

"มะ...มันเสี่ยงนะคะ ละ...ถ้าพวกเราสังหารพวกเขา จะทำให้มี
ข้ออ้างในการโจมตีครั้งต่อไป" สาวที่อายอธิบาย

"พวกมนุษย์ก็เป็นกันซะแบบนี้ ข้าให้ออกาสพวกเจ้าเอ๋ยถึงสิบ และจะไม่เตือนอีกต่อไป หากพวกเจ้าถึงแก่ชีวิต ก็ไม่อาจกล่าวโทษว่าเป็นความผิดของพวกเรา หนึ่ง...สอง..."

ระหว่างสุริยนับเลขต่อไปเรื่อย ๆ คนกลุ่มนี้ก็มองหน้ากัน พวกมันคงไม่คิดว่าพวกเธอแข็งแกร่ง ถึงได้กล้าเข้ามาข่มขู่ให้ไปด้วยกัน หากไม่ใช่เพราะสุริยเข็ดกับเหตุการณ์ก่อนหน้านี้ที่ทำให้เธอถูกดู วิธีนี้อาจใช้ได้ผลก็ได้ และนับเป็นโชคร้ายของพวกมันที่ร่ำลพัฒน์อนุญาตให้ฆ่าได้หากจำเป็น

เมื่อนับใกล้ถึงสิบ สุริยันก็ชักคาบคาคานะออกมา ปรากฏเปลวเพลิงลุกโชติช่วงพร้อมทั้งที่อุณหภูมิพื้นที่โดยรอบเพิ่มสูงขึ้น รอบกายภคธิดาผมแดงมีประกายจากเปลวเพลิงแผ่ขึ้นเป็นระยະ สายตาเธอจับจ้องเหยื่อใกล้ตัวที่สุด แล้วควักคลื่นคาบเปลวเพลิงใส่ทันทีที่นับถึงสิบ

"อ้าก!!!" ผู้ชายคนนั้นร้องลั่น เมื่อคลื่นคาบเปลวเพลิงคึกคักขาค และมีเปลวเพลิงลุกไหม้จนพลังชีวิตคลคลงเรื่อยๆ เปลวเพลิงนั้นยิ่งปล่อยไว้

ก็ยิ่งลูกกลม ไม่มีที่ท่าว่าจะดับได้ง่ายๆ จนในที่สุด เปลวเพลิงนั้นก็ลามทั่วทั้งตัว เผลอร่างนั้นจนกลายเป็นแสงหายไป

"บ้าน่า ทักษะอะไรกันเนี่ย!"

พอเห็นพรรคพวกถูกฆ่าตาย พวกที่เหลือก็ทำอะไรไม่ถูก นอกจากจับอาวุธขึ้นเพื่อสู้ตาย ตอนนั้นเอง คนที่ดูจะเป็นหัวหน้าก็ได้รับข้อความส่วนตัว พอเปิดดูก็ถึงกับเหงื่อตก แล้วรีบกดปิด

"พวกเรา ยังไงมันก็แค่ความตายชั่วคราว จัดการยัยนี้ให้ได้ซะ!"

"นั่นรีคำตอบของพวกเจ้า" สุริยันยิ้มกว้าง วิ่งเข้าไปหาคนพวกนั้น แล้วเริ่มสังหารอย่างสนุกสนาน

ในขณะนั้น ที่ร้านไอศกรีมใกล้ๆ อาริน ไชเรน และจันทร์กำลังนั่งกินไอศกรีมกันอยู่ หลังจากทราบจากนิมปัวว่า ถูกกลุ่มคนปริศนาติดตาม พวกเธอก็พากันมาหลบที่นี้ชั่วคราว คงได้แต่หวังว่าเรื่องจะจบโดยเร็วที่สุด ก่อนหายนะที่รอล์ฟไปถ่วงเวลาไว้จะกลับถึงเมืองพร้อมกับหายนะที่ร้ายแรงยิ่งกว่า

อารินจะคิดใจสภาพร่างผีเสื้อไม่น้อย ตั้งแต่กลับถึงห้องก็เอาแต่ อยู่ในร่างนั้น และคิมน้ำยาฟื้นฟู MP ตลอด เธอพยายามฝึกบิน แต่การตั้งสมาธิควบคุมปีกนั้นยากเกินไป พอเจออารินทำหน้าที่เศร้า คนเป็นพี่ชายอย่างอาคมจึงต้องทิ้งศักดิ์ศรีหันไปถามเด็กหนุ่มที่อยู่ข้างๆ

"โทษที แต่ฉันเผ่าแมว" คำตอบเรียบง่ายใช้ปฏิเสธได้เป็นอย่างดี

จะว่าไป ความสัมพันธ์ในกลุ่มนี้นับว่าแปลกมาก เมื่อไม่กี่ชั่วโมงก่อน รอล์ฟกับอาคมยังจ้องจะฆ่ากันอยู่เลย แต่หลังจากจัดการปัญหาเสร็จก็กลับเป็นเหมือนเดิม รวากับไม่เคยมีอะไรเกิดขึ้น

"จะว่าไป นายเองก็มีปีก น่าจะรู้วิธีดีกว่าฉันไม่ใช่หรือไง"

"ไม่เหมือนกันโวย! ชูดเกราะของฉัน แค่นี้ฉันก็ขยับตามใจนึกแล้ว"

ชูดเกราะของอาคมควบคุมด้วยจิต เพียงนึกอยากทำอะไร มันก็จะทำให้โดยอัตโนมัติ

รอล์ฟคิดอยู่พักหนึ่งก็บอกว่า "จันรูปแบบปีกของอารินคงเป็นการเพิ่มเติมอวัยวะ ลักษณะพิเศษประจำเผ่าพันธุ์ที่เหมือนฉันและนาย คงต้องให้ฝึกด้านสัมผัสและควบคุมนะ"

ในการประลองเมื่อเช้า อารินทำได้ไม่เลวเลยก็จริง แต่พอจบการประลอง เธอบอกว่ายังบินได้ไม่คล่องเท่าไร และต้องทำสมาธิเพื่อควบคุมสุดท้ายรอล์ฟก็ต้องช่วยเหลืออีกจนได้ เขาใช้มือสัมผัสแผ่นหลังของอาริน และบอกให้เธอรู้สึกถึงปีก อารินต้องใช้เวลามากทีเดียว กว่าจะเริ่มขยับปีกได้ตามต้องการ

"อารินทำได้แล้ว!" เด็กหญิงยิ้มกว้างเมื่อทำได้ในที่สุด เธอบินไปมารอบๆ ห้อง ถึงความเร็วจะยังต่ำอยู่ก็ตามที่

"การบินนานๆ จะทำให้กล้ามเนื้ออ่อนล้าได้ เพราะปีกเป็นส่วนหนึ่งของร่างกาย ถ้าฝึกให้ชินได้ก็พอจะลดภาระในการเคลื่อนไหวได้ และช่วยให้บินเร็วขึ้นด้วย แต่ถ้าอยากบินให้คล่อง ไปถามพี่ชายเธอคุกกี้แล้วกัน"

หลังจากช่วยอารินแล้ว รอล์ฟก็กลับมาที่ห้องพักของตัวเอง ตอนที่เขารู้เรื่องที่ถูกรังแกก็ไม่แปลกใจสักเท่าไร นับว่าโชคที่ที่อาคมมาคาดคั้นเขา จึงพอจะหลอกให้ออกไปข้างนอกได้ อารินเองก็ไม่รู้สถานการณ์ด้วยเท่ากับว่าเขาป้องกันสถานการณ์เลวร้ายไว้ได้ การเสี่ยงทำอะไรบ้าง ไม่ได้ช่วยให้เกิดผลดี แต่จะกลายเป็นการสร้างศัตรูในที่มืดแทน

"พรุ่งนี้นายจะทำอะไรต่อ เราเกรงว่าพวกนั้นไม่หยุดมือแน่" ไชเรนเอ่ยขึ้น

"เรื่องแบบนี้ค่อนข้างซับซ้อน ส่วนสาเหตุของปัญหามาจากความแค้นส่วนตัวซึ่งปรับความเข้าใจกันได้ลำบาก ถ้าจะแก้ปัญหานี้ เราควรแก้กันที่ต้นเหตุ ไม่ใช่ที่ปลายเหตุ"

"นั่นก็ต้องเป็นอารินสินะ" เคฟอนพูดแทรก หยิบหน้ากากขึ้นมาทาบกับใบหน้าตัวเอง

"อารินเป็นปลายเหตุ ไม่ใช่ต้นเหตุ พูดยแบบนี้น่าจะเข้าใจได้ไม่ยากนะ"

"ก็นะ แต่กฎเสียไม่ได้ว่าพวกนั้นแค้นเด็กตัวแฉนั้น" นักประดิษฐ์หนุ่มหัวเราะ เขาเป็นหนึ่งคนที่เคยโกรธอาคมเพราะสังหารตนเอง แต่หลังจากคิดได้ว่าพวกตนเป็นฝ่ายไปประรานก่อนก็เข้าใจ อีกอย่าง แต่ละคนต่างก็มีเหตุผลของตัวเอง

"ถ้าจะให้บอกเหตุผล คงเพราะความจริงของเกม และความขัดแย้งในสังคมเกมปัจจุบัน ถ้านายเล่นเกม นายคิดว่าอยากชนะหรือแพ้

ละ" ราล์ฟโยนคำถามไปให้เคฟอน

"ใครจะอยากแพ้ ส่วนใหญ่ก็อยากเป็นผู้ชนะกันทั้งนั้น"

"ถ้าเป็นคนส่วนมาก คำตอบก็จะออกมาในรูปแบบนี้นั่นแหละ และความคิดพวกนี้ก็มีผลต่อความสมจริงของเกม กับความขัดแย้งในสังคมเกม การบอกว่านี่เป็นโลกไร้กฎเกณฑ์ ต่อให้ปล้นหรือฆ่าคนตายก็ไม่มีทางถูกจับเข้าคุก เพราะมันเป็นแค่เกม คือข้ออ้างเพื่อทำอะไรตามใจที่ใช้ได้ดีเลยใช้ไหมละ"

"ดังนั้นคำว่า 'แค่เกม' เลยกลายเป็นเส้นแบ่งระหว่างโลกเกมกับโลกแห่งความจริง จะทำร้ายใครก็ได้เพราะมันเป็นแค่เกม จะปล้นใครก็ได้เพราะมันเป็นแค่เกม ถ้าเป็นแบบนี้ นายยังคิดว่ามันเป็นเกมอยู่อีกหรือเปล่า"

ราล์ฟพูดไม่ผิดสักนิด เคฟอนเองก็เห็นด้วย เขาเคยเจอเหตุการณ์ที่คล้ายคลึงกัน แม้จะมีคนตักเตือนเพลเยอร์พวกนั้น แต่คำตอบที่ได้รับกลับเป็นคำว่า 'มันเป็นแค่เกม'

"นั่นมันก็ใช่ แต่ถ้าคิดจะแก้ไขกฎเกณฑ์ของโลกนี้ก็บ้าเอามากๆ" เคฟอนบอก จนป่านนี้ การจะไปเปลี่ยนความคิดของคนที่เชื่อฝังใจไปแล้วว่าการกระทำดังกล่าวคือ ความถูกต้อง เป็นเรื่องที่ทำได้ยาก

"ใครว่าฉันจะแก้ไขกฎเกณฑ์นั้น" ราล์ฟขยับแว่นตา เดินไปมองทิวทัศน์ของเมืองยามค่ำคืน ท่าทีของเขาดูผ่อนคลาย แถมหูและหางยังขยับไปตามอารมณ์ ดูเหมือนตอนนี้เขากำลังคิด "สำหรับฉัน ที่นี้ก็ยังเป็นแค่เกม ถ้าฉันคิดว่ามันเป็นโลกแห่งความจริงเมื่อไหร่ ฉันก็คงไม่ใช่ตัวฉันอีกต่อไป"

"อืม...ก็จริงนะ ที่นี้ฉันคือเคฟอน ฉันอยากทำอะไรได้ ก็ไม่เห็นต้องสนใจคนอื่น ทำตัวบ้าๆ บอๆ สร้างแต่ของอันตราย แต่งตัวเจ๋งๆ แบบแฟนซี ไม่ใช่กางเกงยีนขาคๆ หรือเสื้อผ้าแบรנדเนม แต่ถ้าเป็นที่โลกแห่งความจริง ฉันมันก็แค่คนขี่ขาลาคที่ต้องทำตามกระแสสังคม ต้องคอยสนใจว่าใครจะคิดยังไงกับฉัน ต้องทำตัวให้ทุกคนเห็นคุณค่า ต้องโกหกตัวเองเพื่อให้มีที่ยืนในสังคม มันไม่ใช่ตัวตนของฉันเลย"

ไซเรนกับจันทราได้แค่มองสองหนุ่มสลบกันไปมา ไม่รู้ว่าที่พูดหมายความว่าอย่างไร ส่วนสุริยนั้นไม่เคยสนใจอะไรเลยนอกจากเรื่องกิน

"แล้วจะทำยังไงล่ะ ถ้าให้ไปสู้ ฉันไม่เอาแล้วนะ กว่าจะเลื่อนเป็นคลาสทหารได้ก็แทบแย่ แกรมเลเวลฉันก็แค่สามสิบกว่าๆ เองด้วย" เคฟอนรีบพูด เพราะกลัวจะถูกชวนไปทำเรื่องเสี่ยงอันตราย หากเขามีพลังละก็เรื่องแบบนี้น่าจะสนุก แต่ถ้าต้องไปเพื่อตายละก็ ขอดอนตัว

"ไม่ต้อง ครั้งนี้ฉันขอจัดการเอง การจัดการกับปัญหาที่ก่อวณสมาชิกในกลุ่มก็เป็นหน้าที่ของหัวหน้าอย่างฉัน"

"แล้วรู้หรือไม่ว่าพวกนั้นสังกัดฝ่ายใด" ไชเรนถาม เพราะตอนที่ปะทะกัน พวกเธอไม่ทราบที่มาของศัตรูด้วยซ้ำ

"คนที่รู้จะมีอยู่ไม่กี่คนหรอกนะ"

เวลานี้เป็นเวลาพักผ่อนก็จริง แต่ชาทุระก็ยังทำงานอยู่ในห้องส่วนตัว ยิ่งใกล้พัฒนาไปมากเท่าไร ค่าใช้จ่ายก็ยิ่งเพิ่มขึ้นตามมากเท่านั้น ไหนจะต้องส่งคนไปตรวจสอบการกำเนิดของบอสในคันเจี้ยนต่างๆ จัดสรรกำลังพลเพื่อหาทรัพยากรหมุนเวียนภายในกิลด์ จัดทีมสนับสนุนสมาชิกเพื่อเลื่อนคลาส หรือทำภารกิจสำคัญๆ ทั้งหมดนี้กลายเป็นหน้าที่ของเธอแต่เพียงผู้เดียวไปแล้ว ในขณะที่ผู้บริหารคนอื่นๆ ไม่เคยมีใครสนใจ วันๆ เดินไปเดินมาทำหน้าที่ให้ดูเชิงซัง พอมมีปัญหาเกิดขึ้นก็แทบจะไม่ลงแรงเอง สิ้นเดือนก็รอรับเงินเดือน เพราะแบบนี้ถึงทำให้ชาทุระไม่เคยมีเวลาวางจริงๆ

"รู้สึกเหนื่อยจัง" ชาทุระบ่นเบาๆ แล้ววางแว่นตาที่มักสวมเวลาทำงานเอกสาร ตั้งแต่เกมปรับเวลาออนไลน์ใหม่เป็นสามชั่วโมงเท่ากับหนึ่งวันในเกม เธอก็ต้องบริหารเวลาให้ดีที่สุดจนไม่มีเวลาเป็นของตัวเอง ดังนั้นช่วงเวลาพิเศษแบบนี้ เธอจะต้องรีบสะสางงานทั้งหมดให้เสร็จโดยเร็วที่สุด

เธอเรียกหน้าตากระบอกขึ้นมาดูเวลา จึงได้รู้ว่าตึกแล้ว งานที่ค้างคาบนโต๊ะก็จัดการเกือบเรียบร้อยแล้ว ถ้ามีเวลาอีกสักวันคงทำเสร็จหมด หลังจากจัดเอกสารให้เรียบร้อย เธอก็เดินเข้าห้องน้ำ

ปกติอาคารกิลด์ไม่จำเป็นต้องมีห้องอาบน้ำก็ได้ และจะช่วยประหยัดงบได้พอสมควร เพียงแค่ชาทุระชอบแช่น้ำหลังจากทำงานมาเหนื่อยๆ มิหนำซ้ำสมาชิกหญิงหลายคนก็ชอบอาบน้ำ ชาทุระจึงออกแบบอาคารที่มีห้องอาบน้ำด้วย

ชาทุระยืนมองตัวเองในกระจก ภาพหญิงสาวลูกครึ่งญี่ปุ่น-ไทย

ผมยาวตรงถึงกลางหลัง หน้าตาธรรมดาไม่ได้สวยเด่นจนทำให้ใครต่อใคร
 อิจฉา เพียงแต่ความมั่นใจในตัวเองและความสามารถในการวิเคราะห์ทำให้
 เธอคู่เป็นสาวมั่น ซากุระไม่เคยคิดว่าตัวเองสวยสักครั้ง แต่หากบอกว่าไม่
 เคยมีคนมาจีบเลยก็คงโกหก เพียงแต่เธอปฏิเสธคนที่เข้ามาในชีวิตไปแล้ว
 แต่คงต้องยกเว้นเอาไว้คนหนึ่งละนะ

"เราก็มั่นใจในเสน่ห์ของตัวเองเหมือนกันแหละนะ" เธอพิมพ์ฯ ขณะที่
 คุณสภาพของตัวเองในกระจกเงา

หลังจากนั้นซากุระก็เข้าไปอาบน้ำ การแช่น้ำร้อนนั้นช่วยให้เธอรู้สึก
 ผ่อนคลายจริงๆ และได้ใช้เวลานี้ครุ่นคิดหลายๆ เรื่อง โดยเฉพาะเรื่องของ
 อาริน เด็กหญิงธรรมดาที่ซ่อนความร้ายกาจภายใต้ความไร้เดียงสา จน
 เธอรู้สึกเหมือนกำลังถูกหลอก แต่อย่างน้อยเธอก็มั่นใจได้ว่า ราล์ฟเป็น
 เด็กหนุ่มที่ซ่อนอันตรายไว้ เพียงแต่ในความร้ายกาจนั้น เธอกลับรู้สึกได้
 ถึงความอ่อนโยน

พอคิดถึงเรื่องของผู้ชายคนนี้ที่ไร หัวใจเธอก็เต้นแรงทุกครั้ง แคม
 ปใบหน้ายังร้อนผ่าว ยิ่งตอนได้อูโกล์ๆ กัน เธอต้องบังคับใจไว้ห้ามจะได้
 ไม่แสดงสีหน้า และการพูดคุยในเชิงวิเคราะห์ก็ทำให้เธอรู้สึกตื่นเต้นที่สุด

"น่าอายจังเลยเรา" ซากุระหน้าแดงทุกครั้งทีนี้ภาพราล์ฟในตอน
 ที่แสดงสีหน้าจริงจัง

ด้วยสถานะของเธอในตอนนี้เป็นเรื่องยากจะผูกสัมพันธ์ด้วย เธอ
 มีสิทธิ์ที่ต้องดูแล และต้องพยายามไม่ให้ความช่วยเหลือแบบฟรีๆ ทั้งที่หาก
 เป็นคำขอของเขาคนนั้น เธออยากช่วยเหลือทันทีเสียด้วยซ้ำ แคมเขายัง
 ทำเหมือนเข้าใจความลำบากของเธออีกต่างหาก

ขณะที่เฝ้านายกับความคิดของตัวเอง ซากุระก็ได้รับการติดต่อ เธอ
 ตกใจมากเมื่อเห็นชื่อ 'ราล์ฟ' และอยากกกดทับทันที ถึงการสื่อสารแบบนี้
 จะไม่เห็นหน้า แต่เธอก็อยู่ในสภาพไม่พร้อมนัก สักพักเธอก็ถูกคิดได้ว่า
 เวลาแบบนี้ ราล์ฟจะไม่ติดต่อมาเด็ดขาด ดังนั้นนี่น่าจะเป็นเรื่องด่วน

แต่เรื่องด่วนแบบไหนกันที่ทำให้ราล์ฟต้องรบกวนเวลาเธอแบบนี้
 พอซากุระลองคิดดู ก็พบว่าการที่ความลับของอารินเปิดเผยคงทำให้มีศัตรู
 ที่ลับแลันปรากฏตัวออกมาเล่นงาน สอดคล้องกับการที่เย็นวันนี้ เธอได้
 รับแจ้งเกี่ยวกับการทะเลาะวิวาทของเพลเยอร์กลุ่มหนึ่ง ที่ปกปิดหน้าตา

น่าสงสัย ถ้านั่นเกี่ยวข้องกับอาทินจริงๆ ละก็...

"คุณก็มีจุดอ่อนเหมือนกันนะคะ" เธอแอบยิ้ม ลูกขึ้นจากอ่างอาบน้ำ แล้วสวมเสื้อผ้าให้เรียบร้อยก่อนจะกอดรับการทักต้อ

"ขอโทษที่รบกวนเวลาส่วนตัว"

"ไม่เป็นไรค่ะ" ซากุระตอบ น้ำเสียงของเธอไปคนละทางกับท่าทาง
เจินอาย "คุณคงคิดต่อมาเรื่องเหตุวิวาทในช่วงเย็นสินะคะ ถ้าให้เดา คง
เกี่ยวข้องกับน้องอาริน"

"รู้ด้วยเหวอ" น้ำเสียงของราล์ฟไม่แสดงถึงความแปลกใจสักเท่าไร
เหมือนจะเขี่ยเธออีกต่างหาก

"แค่คำการณืคะ ทางคุณเป็นฝ่ายยอมรับเองต่างหาก"

"คิดไม่ถึงว่าเธอจะสนใจเรื่องเล็กน้อยอย่างการวิวาทของคนอื่นด้วย
พี่ระวางเกินเหตุนะ"

"ปัญหาหรือความขัดแย้งเพียงเล็กน้อยจะนำมาซึ่งภัยพิบัติ เมื่อเกิดเรื่องขึ้นในเมืองที่ครึ่งหนึ่งคิดฉันเป็นผู้ดูแล ฉันขอมต้องตรวจสอบเหตุการณ์ให้ชัดเจน"

"ในเมื่อเธอยอมรับแบบนี้ แสดงว่าเธอมีข้อมูลที่ผมต้องการอยู่"

ซาอูกระยี้มบางๆ แล้วตอบว่า "แน่นอนว่ามีค่ะ แต่คุณคงไม่คิดจะทำอะไรที่ก่อให้เกิดปัญหาตามมาหรอกนะคะ"

"เป็นห่วงหรือไง"

"ในฐานะหุ้นส่วน คิฉินยอมมีสิทธิคัดสินใจเกี่ยวกับแผนการของคุณเหมือนกันนะคะ"

"ให้ตายสิ! เธอนี้มันน่ารำคาญกว่าที่คิดอีกนะ"

"กับคนแบบคุณก็ต้องแบบนี้แหละค่ะ อย่างไรก็ตาม หากเรื่องนี้เกี่ยวข้องกับน้องอริน ถือว่ายังอยู่ในสัญญาระหว่างเจานะคะ คิฉินไม่ทราบว่าคุณคิดจะทำอะไรกันแน่ แต่คิฉินจะบอกค่ะ กลุ่มคนที่ก่อเรื่องวิวาทในวันนี้คือ กิลด์ฟินิกซ์ค่ะ"

"กิลด์ฝึกนิกซ์อีกแล้วเหรอ"

"อีกแล้ว? คุณเคยมีปัญหากับคนกลุ่มนี้หรือคะ ถ้าเช่นนั้น ให้ดิฉันช่วยไกล่เกลี่ยปัญหานี้ดีหรือเปล่าคะ" ซากุระรีบเสนอ ไม่คิดว่าราล์ฟจะมีปัญหากับคนพวกนี้อยู่แล้ว ถึงกิลด์พีนิทซ์จะมีกำลังพลไม่มาก แต่ก็สร้าง

ความวุ่นวายได้พอสมควร

"ไม่จำเป็นหรอก ถ้าเธอออกตัวปกป้องเมื่อไหร่จะมีปัญหาตามมาไม่ใช่กับฉัน แต่เป็นกับเธอ ขอบคุณสำหรับข้อมูล"

พุดจบ ราล์ฟก็ตัดสินใจไป ซาธุระถอนใจ รู้สึกเจ็บปวดใจแปลกๆ ประโยคที่เด็กหนุ่มเอ่ยนั้น เธออาจเข้าใจไปเองก็ได้ แต่เธอก็อดไม่ได้ที่จะตีใจกับความอ่อนโยนเล็กๆ นั้น

"ถึงจะสร้างทำเป็นไม่สนใจ แต่คุณก็แอบปกป้องหน้าตาของฉันอยู่สินะคะ"

เพราะมันใจมากกว่าไม่เหลือหลักฐานให้สืบสาวมาถึงตัวได้ หัวหน้ากิลด์ฟีนิกซ์จึงคลายกังวล ตอนที่รู้ข่าวเรื่องโฉมหน้าที่แท้จริงของนางฟ้าหายนะ ความแค้นที่สะสมมาก็เพิ่มพูนขึ้น ชื่อเสียงและศักดิ์ศรีทั้งหมดถูกทำลายด้วยฝีมือของเด็กหญิงเพียงคนเดียว ความจริงเขาตั้งใจจะฆ่าให้แล้วเท่านั้น แต่คาดไม่ถึงเลยว่ารอบตัวนางฟ้าหายนะจะมียอดฝีมืออยู่ด้วย และที่น่าตกใจยิ่งกว่าก็คือ พี่ชายของนางฟ้าหายนะคือ นักดาบอสูร ผู้โหดง

ถึงอย่างนั้น เขาก็ยังไม่คิดจะรามือ เมื่อได้รู้ว่านางฟ้าหายนะมีกำหนดการเข้าประลองรอบชิงชนะเลิศในวันพรุ่งนี้ ก็คิดจะก่อกวนให้ไปร่วมการประลองไม่ทัน ตอนนี้เขารู้ที่อยู่ของนางฟ้าหายนะแล้ว

ขณะที่เตรียมแผนการอยู่คนเดียว เขาก็ได้ยินเสียงเอะอะดังขึ้นค่านอก พร้อมกันนั้นก็มีส่วนากิลด์คนหนึ่งเข้ามารายงานเหตุการณ์อย่างเร่งด่วน

"ขออภัยครับท่านหัวหน้า ตอนนี้มีเพลเยอร์ปริศนาบุกโจมตีพวกเราครับ"

" 마찬가지로คน" เขาถาม ท่าทางไม่ค่อยทุ่ทุ้ง เพราะหลังๆ มานี้เพลเยอร์ที่เคยตกเป็นเหยื่อตอนสมาชิกกิลด์เขาไปก่อเรื่องไว้พาพรรคพวกมาโจมตีเยอะมาก แต่สุดท้ายพวกนั้นก็ต้องพ่ายแพ้กลับไป

"คนเดียวครับ"

"คนเดียว? แคนี่ก็ยังจัดการไม่ได้อีกงั้นหรอ"

"ขออภัยด้วยครับ แต่ตอนนี้มีฝีมือร้ายกาจมาก"

"จะแค่นี้กันเชียว คิดต่อพวกยอดฝีมือในกิลด์ที่ว่างอยู่มาจัดการ"

64

การประลองรอบสุดท้าย

เมื่อความกลัวเข้าครอบงำ ไม่ว่าใครก็ตัดสินใจผิดพลาด แม้หัวหน้า
กิลด์ฟีนิกซ์จะเก่งและมั่นใจในตัวเองสูง แต่เมื่อได้เห็นการสังหารที่รวดเร็ว
ย่อมเกิดความกลัวเป็นธรรมดา

ความกลัวนี้ไม่ใช่ความกลัวในฐานะของคนที่อยู่ต่ำกว่า แต่เป็นความ
กลัวว่าจะถูกล้มล้างอำนาจ หัวหน้ากิลด์ฟีนิกซ์คิดว่าคาบเกรย์เฮมลงเป็นเส้น
ตรง หวังจะสังหารในครั้งเดียว แต่ผู้มาเยือนสะบัดมีดสั้นออกมา จึงจำเป็นต้อง
เปลี่ยนวิถีคาบมาป้องกัน

"รู้ความจริงนะ เพราะแบบนี้ กิลด์นายถึงถูกทำลายได้ง่ายๆ ยังไ
ล่ะ"

"แกเป็นใคร!" หัวหน้ากิลด์ฟีนิกซ์ตะคอก "จุดประสงค์ของแกคือ
อะไร!"

เด็กหนุ่มหัวเราะร่วน แล้วตอบว่า "ก็บอกไปแล้วนี่ว่าเราจะมาเจรจา"

"เจรจา?" ชายหนุ่มสงสัย "แบบนี้เรียกว่าวิธีเจรจายังงั้นหรือ"

"วิธีการเจรจาของฉันทันขึ้นอยู่กับคู่เจรจา กับคนอย่างนายที่ไม่คิด
จะสู้หน้ากันจริงๆ แต่แรก มันก็ต้องบุกมาถึงที่แบบนี้แหละ"

"แกคิดว่าฉันนี่จะกลัวสินะ" หัวหน้ากิลด์ฟีนิกซ์เอ่ย พยายามมองหาช่องว่าง แต่กลับไม่เห็นเลย นั่นหมายความว่าคนคนนี้มีฝีมือต่อสู้สูงมาก

"กลัว? ฉันไม่คิดว่าฉันนั้นจะถูกต้องหรือกะ ก็แค่ไม่อยากเสียเวลา
โดยเปล่าประโยชน์นะ"

เด็กหนุ่มตอบนิ่งๆ พลังกวาดตามองไปรอบๆ เมื่อหัวหน้ากิลด์
ฟินิกซ์มองตาม ถึงได้รู้ว่าคอนนี้รอบตัวมีอาวุธเกือบยี่สิบชิ้นจ่อเตรียมพร้อม
โจมตีแล้ว

"ที่นี่พร้อมจะคุยกันหรือยัง"

หัวหน้ากิลด์ฟีนิกซ์หายใจเข้าลึกๆ เพื่อระงับอารมณ์โกรธ ตระหนัก
แล้วว่า ถ้าสู้กันตอนนี้ ฝ่ายเสียหายที่สุดก็คือตนเอง จึงลดคาบลงอย่าง
ว่องไว

"ตัดสินใจได้ฉลาดดี" เด็กหนุ่มพูด

"แกเป็นใคร"

"นั่นไม่ใช่สิ่งที่ฉันควรจะตอบ แต่ถ้าจะให้พูด ก็คงเป็นคนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับปัญหาที่นายกับพรรคพวกคิดจะก่ออยู่นะ"

ผู้บุกรุกหุบผาลี้ภัย เดินไปหาที่นั่งของตัวเอง แล้วเชื่อเชิญให้หัวหน้ากิลด์ฟีนิกซ์นั่งลงด้วย ไม่รู้ว่าใครกันแน่ที่เป็นเจ้าของที่นี่ แต่ในเวลาแบบนี้ สิ่งที่เขาควรทำก็คือ ลดความเสียหายให้ได้มากที่สุด

หัวหน้ากิลด์ฟินิกซ์ไม่ได้ใจ เรื่องไม่สุจริตที่เขาทำเพื่อหาเงินมีอยู่
เพียงไม่กี่เรื่อง แต่ก็น่าแปลก ทั้งที่เขามั่นใจว่าไม่มีร่องรอยให้สืบแล้วแท้ๆ
แต่อีกฝ่ายกลับแกะรอยตามมาจนได้ ถ้าไม่ใช่แผนการชั่วโหล บางทีอีกฝ่าย
คงมีสายข่าวที่ซอกเขี่ยม

"มารยาทในการต้อนรับแขกของที่นี่แย่มากๆ ไม่คิดจะเสิร์ฟน้ำชาสักหน่อยหรือ"

"ขอโทษที่เสียมารยาท แต่ฉันเลือกก่อนรับคนชะด้าย"

"โดยเฉพาะคนที่มีเงิน"

หัวหน้ากิลด์ฟีนิกซ์ตัวกระจุกเล็กน้อย แต่ก็ยังพอจะแสดงสีหน้ากลบเกลื่อนไปได้บ้าง

"น่าเสียดายนะ แต่ฉันไม่ใช่คนแบบนั้น"

"คงเหนื่อยแยะเลยสินะ 'เรย์' " เค้กหนุ่มเอ่ย คนถูกเรียกชื่อทวด

สายตามองด้วยความฉงน "กิลด์ของนายอยู่รอดได้ด้วยเงินสนับสนุนเพียงเล็กน้อย ถึงคนหนุนหลังจะไม่ได้มีทุนมากมาย แต่การที่นายทำให้กิลด์อยู่รอดได้ก็นับว่าน่าสนใจไม่เลว จุดอ่อนเพียงอย่างเดียวของนายก็คือ การที่ควบคุมการกระทำของสมาชิกไม่ได้ นั่นเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดความขัดแย้งกับเพเลเยอร์ทั่วไป และกลายเป็นปัญหาที่แก้ไขได้ยาก"

"อย่ามาสะอะอะไรทำเป็นรู้ดีหน่อยเลย แกคิดว่าตัวเองเป็นใครกันแน่!"

"อย่างน้อยก็เป็นคนที่เคยจัดการพวกนายมาแล้ว" เด็กหนุ่มช่วยรื้อฟื้นความทรงจำ เพราะก็ไม่ใช่ทุกคนที่จะจำหน้าตาคนที่เคยเจอกันเพียงครั้งเดียวได้ ที่สำคัญ ในตอนนั้นเขายังอยู่ในร่างปีศาจโซลที่เค่นพอสมควร

เรย์ไคยีนก็นึกย้อนถึงเหตุการณ์ต่างๆ ถ้าพูดถึงคนที่เคยจัดการพวกตน ก็ไม่ได้มีแค่คนเดียวเสียด้วย แต่เมื่อมองหุแมวที่กระดิกไปมา ความทรงจำก็เหมือนถูกปลุก ลืม ดวงตาของเขาฉายแววเคียดแค้นทันที

"แกคือไอ้แมวปีศาจเมื่อตอนนั้น!" พอรู้ว่าผู้มาเยือนเป็นใคร หัวหน้างิลด์ฟีนิกซ์หรือ 'เรย์' ก็ทำท่าจะชักดาบออกมา ก่อนจะต้องหยุดไป เพราะมีคเล่่มหนึ่งลอยเข้ามาจอลำคอเขาไว้ ไอ้สิ่งที่แฝงอยู่บนมีคเคื่อนถึงอันตรายของมัน

"โชคดียังที่ตายแล้วความทรงจำไม่เสียหาย" เด็กหนุ่มเฝ้าแมวขี้มให้ "แต่ฉันไม่ได้มาเพื่อสะสางความแค้นในตอนนั้นหรอกนะ ถึงฉันจะอยากกำจัดกิลด์ของพวกนายแค่ไหน แต่ที่ยังไม่ทำอะไร และปล่อยให้ทำตามใจชอบกัน ก็เพราะเห็นว่ามันน่าสนใจ"

"แกรู้จักัยเด็กมันด้วยสินะ ถึงต้องมาตามล้างตามเช็ดสิ่งที่เด็กมันก่อไว้"

"ฉันชอบคำว่า 'โกล่เกลี่ย' มากกว่า ที่สำคัญ ฉันเองก็ถือว่ามีส่วนผิดที่ควบคุมคนของตัวเองได้ไม่ดีพอ"

"รู้จักยอมรับผิดด้วยหรือ"

"เปล่า" ราล์ฟส่ายหน้า "ถ้าฉันเป็นคนควบคุมละก็ จะไม่มีทางทิ้งร่องรอยไว้ให้ตามสืบได้อย่างเด็ดขาด และกิลด์ของนายจะต้องพินาศแบบไม่มีทางได้ฟื้นกลับมาอีกเป็นครั้งที่สองแน่ นายนี้โชคดียิ่งๆ นะ"

"จะหาเรื่องกันสินะ!" เรย์ขึ้นเสียง ไม่ว่าใครได้คุยกับเด็กหนุ่มเฝ้าแมวคนนี้ ก็มักหงุดหงิดเป็นธรรมดา ด้วยเป็นคนชอบพูดอะไรเข้าใจยาก

น้ำเสียนกิ้งเรียบไม่ทุกข์ร้อน แถมยังมั่นใจในตัวเอง ไม่แปลกที่หลายคนจะรู้สึกหมั่นไส้

"ถือซะว่าฉันพูดมากเกินไปก็แล้วกัน" เด็กหนุ่มตัดบทด้วยเห็นว่าเสียเวลามากแล้ว จากนั้นก็พูดต่อ "ก็อย่างที่บอก ที่ฉันมาก็เพื่อโกล่เกลี่ยเรื่องความแค้นระหว่างนายกับสมาชิกคนหนึ่งของฉัน"

"ฉันกับคนของแก?" เรย์ถาม แปลกใจที่อีกฝ่ายไม่ยอมใช้คำว่า 'กิลด์ฟีนิกซ์' แต่เลือกเจาะจงตัวหัวหน้ากิลด์อย่างเขา "ที่ดูน่าจะเป็นกิลด์ของฉันกับคนของแกมากกว่า ตอนนี้มีคนของฉันที่อยากจัดการคนของแกอยู่ไม่น้อย"

"กิลด์เป็นแค่การรวมกลุ่มของคนที่มีผลประโยชน์ร่วมกัน ความเกลียดชังที่พวกนั้นแสดงออกก็คือ อุปาทานหมู่ที่เกิดจากการถูกชักนำด้วยคำพูดรุนแรงจนเกิดเป็นความเกลียดชัง นายจะปฏิเสธความคิดนี้ก็ได้ เพราะอย่างน้อย ฉันก็เชื่อว่ามีหลายคนที่ไม่เห็นด้วยกับการล้างแค้น" ราล์ฟ อัมบาส การข่าวของซาทุระนี่ประมาทไม่ได้เลยจริงๆ รู้กระทั่งความขัดแย้งภายใน ที่ยังทำเป็นหลับหูหลับตาอยู่แบบนี้ ก็เพราะผลประโยชน์ล้วนๆ

"ความคิดไร้สาระ" เรายังคงปฏิเสธ

"ถ้านายยังคิดแบบนั้นอยู่ ก็มาพิสูจน์กันเลยสิใหม่ ถ้านายมั่นใจว่า คนของนายยึดมั่นในอุดมการณ์เดียวกันกับนาย บางทีข้อเสนองานของฉันคง ถูกปฏิเสธทันที"

"ป้อเสนา?"

"ฉันก็แค่จะซื้อตัวคนของนายเท่านั้น บางทีเล่นเกมฆ่ากันเองก็คง
เหมาะไม่เลว 100,000,000 เหรียญทองน่าจะมากพอให้ความเชื่อของนาย
เปลี่ยนไปบ้างก็ได้"

" 𐎧𐎠! "

เรย์พูคอะไรไม่ออก เมื่อโค่นค้อนจนกระทั่งจนมุม เทียบกับเงินที่
อีกฝ่ายเสนอแล้ว ผลประโยชน์ที่เขาใช้หมกมุ่นคนอื่น ๆ ดูด้อยค่าทันที ขอให้
โง่แก๊วไหนก็น่าจะดูออกว่า หมอนี่ตั้งใจจะทำลายกิลด์จากภายใน ไม่รู้ว่า
ตอนนี้ทำอะไรลงไปแล้วบ้าง แม้เกมนี้จะเป็นเกมที่ผู้แข็งแกร่งเหยียบย่ำ
ผู้อ่อนแอได้ก็จริง แต่ในความจริง เงินตราและอำนาจต่างหากที่ใช้ควบคุม
อย่างแท้จริง ไม่มีใครไม่สนใจเงินจำนวนมากขนาดนั้น และถ้าเด็กหนุ่ม

คนนี้ทำแบบที่พูจจริง ๆ คงทำลายกิลด์ของเขาได้โดยง่าย

"พอจะเข้าใจแล้วสินะ ถ้าอย่างนั้น เรื่องมันถึงง่ายขึ้นเยอะ"

"คิดจะซื้อตัวฉันนั้นสินะ"

"ไม่ใช่ นาย แต่เป็นกิลด์ของนายต่างหาก"

มีคนเคยกล่าวว่า คนที่ยอมเป็นลูกไล่ให้คนอื่นเป็นคนโง่ แต่รอล์ฟ คิดว่ามันตรงกันข้ามมากกว่า คนเหล่านี้รู้จักทำตัวลุ่ม และการทำแบบนี้ ก็ไม่ใช่การยอมแพ้ แต่เพื่อลดความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้น

เนื่องจากเรย์ไม่ใช่คนที่บริหารงานภายในเก่ง รอล์ฟจึงเสนอตัวเป็นผู้สนับสนุนกิลด์ โดยจะให้เงินจำนวนหนึ่งมาใช้เป็นเงินทุนหมุนเวียน และให้หัวหน้าแต่ละฝ่ายลงนามเป็นพันธมิตรกันเพื่อแลกเปลี่ยน ซึ่งสมาชิกทุกคนจะต้องไม่รู้เรื่องนี้

"ฉันคงให้นายได้แค่ 30,000,000 เหรียญทองในการจ่ายครั้งแรก"

"แต่นั้นก็พอแล้ว กิลด์ฉันไม่ใช่พวกใช้เงินมือเติบ อีกอย่าง พวกอาวูกับซุกเกราะที่ต้องซื้อมาเก็บไว้ในคลัง ฉันพอจะมีเส้นสายอยู่บ้าง เลยซื้อมาได้ในราคาถูก"

"นายนี้มันน่าสนใจจริง ๆ ความสามารถในการบริหารกิลด์ด้วยเงินเพียงน้อยนิดนั้นมันยอดเยี่ยมมาก ฉันไม่ค่อยแปลกใจที่นายสามารถบริหารกิลด์ด้วยเงินแค่ 2,000,000 เหรียญทอง"

"กิลด์ฉันเป็นกิลด์รับจ้าง พวกเราล่าบอสเพื่อหาไอเทมขายก็จริง แต่ก็รับงานนอกด้วย" เรย์ตอบ ถึงเมื่อครู่จะทำเหมือนเป็นศัตรูกัน แต่พอได้ลองเจรจาแล้ว ก็พอจะทำได้เป็นสัมพันธมิตรที่เกิดขึ้นไปได้บ้าง ที่สำคัญกว่านั้นคือ เงินจำนวนนี้จะช่วยกิลด์ช่วงที่ประสบปัญหาได้มาก

"รายรับแค่นั้นไม่เพียงพอหรอก ถ้านายต้องการเป็นใหญ่ ปัจจัยสำคัญคือเงิน"

"ฉันรู้ เพียงแต่สมาชิกกิลด์ฉันมันเข้าไปหน่อย ทำงานอะไรเป็นชิ้นเป็นอันไม่ค่อยได้ ทำได้แค่ต่อสู้ นี่ยังต้องไปเคลียร์ปัญหากับเจ้าแบล็กเฮคด้วย นายเล่นงานมันถึงตายเลยไม่ใช่หรือไง มันยังเป็นพวกไม่ยอมรับความพ่ายแพ้ด้วย" เรย์ส่ายหน้าอย่างเอือมระอา ปัญหานี้หนักกว่าเรื่องกิลด์เป็นไหนๆ

"ไม่ต้องเป็นห่วงหรอก มนุษย์เป็นพวกปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมได้ง่าย ลองแผ่ฉันบ่อยๆ เดียวก็ระเริงใจเองว่า คลาสซูนางไม่ได้หมายความว่าแข็งแกร่งกว่าคลาสซุสหา"

"อย่าเล่นงานมันมากเกินไปแล้วกัน ถึงยังงั้นก็เป็นคนมีฝีมือร้ายกาจ คนหนึ่งในกิลด์ฉัน" เรย์ขอร้อง คงเพราะไม่ต้องการให้ลูกน้องของตัวเอง รู้สึกว่า ตัวเองด้อยความสามารถ

รอล์ฟหัวเราะ แล้วตอบว่า "คนบ้าๆ แบบนี้แหละที่ใช้ประโยชน์ได้ดี"

เสียงดังกระหึ่มไปทั่วสนามประลอง วันนี้เป็นการประลองรอบ

ซึ่งชนะเลิศของรุ่นเยาวชน ระหว่างอารินกับคารา จากการประลองที่ผ่านมาทั้งหมด อารินได้ชื่อว่าเป็นผู้เข้าประลองที่สร้างความตกตะลึงให้ผู้ชมได้มากที่สุด ด้วยท่าทางไม่จริงใจของเธอที่ไปกั้นคนละทางกับการกระทำ จึงไม่แปลกที่หลายคนจะมองผิด

แต่พวกเขาอาจมองถูกแล้วก็ได้

"ในที่สุด การประลองรุ่นเยาวชนก็มาถึงรอบตัดสินแล้ว วันนี้เป็น
ศึกระหว่างอาริน ผู้เข้าประลองจากบล็อก A เด็กหญิงผู้สร้างปาฏิหาริย์
ตลอดการประลอง ไม่ว่าจะเป็นเวทมนตร์ระดับสุดยอด กลยุทธ์ที่ร้ายกาจ
และความสามารถในการแก้ไขปัญหา

"กัปคารา ผู้เข้าประลองจากบล็อก D เด็กหญิงที่ผ่านเข้ามาได้แบบฉิวเฉียด แค่มือถือเรียกได้ว่าร้ายกาจมากในหมู่เด็กรุ่นเดียวกัน เธอมาพร้อมกับพลังเวทมนตร์ธาตุน้ำที่ทำลายกองทัพคู่ต่อสู้ได้อย่างง่ายดาย และสัตว์เลื้อยอสูรสุดแข็งแรงอย่างโกเลมขาว สัตว์อสูรมาตาที่พบได้ยากมาก"

พิธีกรแนะนำตัวผู้ประลองทั้งสองคนอย่างละเอียด ในขณะที่อารินและคาราฮินอยู่บนลานประลอง ทั้งคู่ทำได้เพียงรอให้การประลองเริ่มขึ้นเท่านั้น

"คนเยอะกว่าวันก่อนๆ อีกนะคะเนี่ย" อารินมองภาพผู้ชมทั้งสนาม
ถ้าเป็นเมื่อก่อน เธอคงกลัวการถูกจ้องมอง แต่เพราะรالفสอนการเข้า
สังคมให้ ทำให้อาการหวาดกลัวเหล่านั้นเริ่มหายไปแล้ว

"ก็มีมันรอบชิงชนะเลิศนี่นา" คาราคอบ เธอหันไปโบกมือให้ลูกบอลที่ลอยอยู่ หรือก็คือ กล้องที่ถ่ายทอดภาพไปยังห้องพิเศษ

"เอ๊ะ! แล้วมันต่างกับรอบที่แล้วยังไงหรอคะ"

"นี่ไม่รู้หรือไงว่า รอบชิงชนะเลิศมันสำคัญแค่ไหน"

"อารินไม่รู้นี่คะ แต่ถ้าอารินชนะ พีรลัฟจะสอนอารินทำขนมด้วยนะคะ ถ้าอารินทำได้แล้วมากินด้วยกันไหมคะ" อารินชวนด้วยท่าทางใสซื่อ

"ได้สิ แต่นั่นไม่ทำให้เราขมอ้อนขอให้หรอคะ" คารายัมให้เล็กน้อย

"อารินก็จะพยายามเหมือนกันนะ"

"ถ้าเธออ้อนขอให้เรา เราก็จะไม่ยอมเหมือนกัน เพราะฉะนั้นสู้ให้เต็มที่ไปเลย"

การได้พูดคุยกับคาราทำให้อารินรู้สึกแปลกๆ คงเพราะที่ผ่านมา เธอเจอแต่คนทำท่าทางน่ากลัวใส่ ในขณะที่คาราคูจะเป็นมิตร เธอไม่หึงหรือถูกอารินเลย ตรงกันข้าม เธอเคยเป็นคนเข้าใจคนอื่นและรู้จักหน้าที่เมื่อต้องสู้ก็จะทำเต็มที่เพื่อให้เกิดผลอีกฝ่าย

"เอาละครับ เพื่อไม่ให้เสียเวลา ผมจะขออธิบายกติกาการประลองรอบชิงชนะเลิศ รอบนี้จะเป็นการฝ่าด่านเขาวงกตที่มีอันตรายอยู่รอบด้าน ผู้ประลองทั้งสองท่านจะต้องค้นหาประตูเพื่อไปสู่ด่านต่อไปที่จะยากขึ้น และมีไอเทมจำเป็นสำหรับสนามประลองนั้น ไม่ว่าจะเป็นน้ำยา อาวุธ สนับสนุน หรือไอเทมแบบใช้แล้วทิ้ง ให้เลือกนำไปใช้ได้ตามใจชอบ

"ด่านสองนี่คือ สถานที่ดัดสน ผู้เข้าประลองทั้งสองท่านจะต้องแย่งกันครอบครองประตูที่มีอยู่ทั้งหมดห้าบาน โดยการพิชิตผู้เฝ้าประตูให้ได้ แต่ละบานก็จะแตกต่างกันไป ขึ้นอยู่กับโชคของแต่ละคน หากท่านโชคดีก็จะพบผู้เฝ้าประตูที่พิชิตได้ง่าย แต่ถ้าโชคร้ายคงต้องเหนื่อยกันหน่อย ผู้ได้ครอบครองประตูสามบานก่อนจะเป็นผู้ชนะ ดังนั้นผู้พิชิตเขาวงกตในด่านแรกสำเร็จก่อนก็จะมีโอกาสชนะมากกว่านั่นเอง"

คาราฟังกติกาเสร็จก็เดินเข้าไปหาอาริน แล้วยื่นมือออกไป แต่เพราะอารินยังจำได้คำพ่อรเฟกต์พรินเซสเคยทำอะไรกับตัวเองจึงระแวงเป็นพิเศษ แต่ก็ยังยื่นมือออกไปจับ คาราเขย่ามือเบาๆ และยัมให้เล็กน้อย

"ไม่ว่าผลการประลองจะเป็นยังไง พวกเรามาเป็นเพื่อนกันนะ"

"ได้สิคะ" อารินตอบ

"เราไม่ยอมแพ้หรอ"

แล้วทั้งสองคนก็ไปยืนประจำตำแหน่ง ก่อนจะถูกส่งตัวเข้าสู่เขา

วงกต

สถานที่ที่อารินไปปรากฏตัวอยู่นั้นเป็นเส้นทางที่กว้างเพียงยี่สิบเมตร และมีกำแพงสูงมาก อีกทั้งมีเสียงสัตว์ร้ายร้องดังอยู่เป็นระยะ อารินกลัวเหงาจึงเรียกสัตว์เลี้ยงอสูรให้ออกมาช่วย พอบาร์ก็ออกมา มันก็บินขึ้นไป แต่ยังไม่ทันพ้นกำแพง ก็ถูกสัตว์อสูรหลายสิบตัวรวมโจมตีทันที ทำให้มันต้องรีบหนี สิ่งนี้คงเป็นการป้องกันไม่ให้ผู้ประลองใช้วิธิมองจากมุมสูงได้ อารินจึงจำเป็นต้องผนึกบาร์ก็ไว้อะและเลือกเดินเท้าแทน เขาวงกตแห่งนี้ไม่มีตำแหน่งที่แน่ชัด จึงไม่รู้ว่าจะทางไหนคือทางที่ถูกต้อง

"ข้างหน้ามีอะไรหะคะ" อารินถาม เมื่อเห็นนักก็บงกคองทำท่าขู่
ตึง! ตึง! ตึง!

เสียงฝีเท้าหนักๆ ดังขึ้น และใกล้เข้ามาเรื่อยๆ จนอารินรู้สึกได้ถึงแรงสั่นสะเทือนที่มากขึ้น จากนั้นมือหยาบกร้านขนาดมหึมาก็ยื่นออกมาจากเส้นทางด้านหลังกำแพง ตามด้วยร่างกายอ้วนอู้อูเหมือนมนุษย์ ขนาดตัวของมันปิดเส้นทางเอาไว้เกือบหมด ดวงตากลมโตที่บนใบหน้ามีเพียงดวงเดียวนั้นชวนให้คนมองรู้สึกแปลกๆ

"นั่นไซคลอปส์นี่นา อารินรีบหนีเร็ว!" นักก็ร้องเตือน และหันหลังวิ่งหนีโดยเร็ว

"ไอ้! ผู้เข้าประลองอารินแยแล้วละครับท่านผู้ชม เมื่ออีกฝ่ายเป็นถึงไซคลอปส์ ซึ่งผมมั่นใจว่าหลายท่านคงมีประสบการณ์อันเลวร้ายจากมันมาไม่มากนักน้อย พวกเรามาลุ้นไปด้วยกันดีกว่าครับว่า น้องอารินขวัญใจของทุกท่านจะเอาตัวรอดจากสถานการณ์เลวร้ายนี้ได้หรือไม่"

พิธีกรหนุ่มบรรยายเหตุการณ์อย่างออกรสชวนให้ผู้ชมรู้สึกตื่นเต้น แต่เขาจะรู้หรือไม่ว่า คำพูดเหล่านั้นได้กระตุ้นอารมณ์โกรธของคนคนหนึ่งโดยไม่ตั้งใจ

"จบงานนี้ ฉันจะไปเชือดไอ้พิธีกรบ้านั่น!"

"จะทำได้หะรอ" เด็กหนุ่มถามเหมือนไม่เชื่อ

"แกต้องเปลี่ยนคำถามเป็น 'ฉันจะโค่นลงโทษอะไร' ดีกว่า" อาคมตอบ เห็นได้ชัดว่าเขากล้าทำอะไรบ้าง ขอเพียงเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับน้องสาวตัวเอง

"ก็คงจั้นแหละ แต่คำถามของฉันมันหมายถึง หลังจากนายรู้ว่าสิ่งที่ทำส่งผลอะไรกับอารินบ้าง นายจะยังทำได้อีกหรือ"

"ซิ! มันก็แค่ข้ออ้างไม่ให้ฉันก่อเรื่องเท่านั้นแหละวะ" อาคมเกลียดที่รอล์ฟให้อารินเป็นข้ออ้างเพื่อควบคุมเขา ซึ่งได้ผลตลอด จากนั้นเขาก็หันไปมองคนอื่น ๆ ในห้อง และแอบรู้สึกหงุดหงิดขึ้นมานิดๆ เมื่อเห็นอัศวินศักดิ์สิทธิ์แค่นย้ม

"พวกคุณนี่เข้าใจกันดีจังเลยนะคะ" ซากุระเอ่ย หลายวันมานี้ เธอรู้แล้วว่าอะไรคือจุดอ่อนของนักมายากลคนนี้ เพียงแค่เธอไม่ยอมสร้างศัตรูที่ร้ายกาจ จึงต้องคอยเตือนตัวเองไว้

"ขอทีเถอะ ไอ้คำพูดที่มีความหมายชวนสยของแบบนั้น อย่าพูดให้ไฉยไปอีก" อาคมว่า แล้วเปลี่ยนไปลุ้นตัวเกร็งกับอารินที่วิ่งหนีไซคลอปส์ บางครั้งก็พึมพำเสียงเบาว่า 'พยายามเข้า' บ้างละ 'ดีมาก' บ้างละ เห็นได้ชัดเลยว่าถึงจะห่วย แต่ก็อยากให้น้องสาวชนะการประลอง

พวกซากุระหัวเราะเบาๆ เพราะเข้าใจความหมายซ่อนเร้น จะมีก็แต่พวกรอล์ฟที่ไม่เข้าใจ แต่ทั้งที่เรื่องควรจบแล้ว สุริยันกลับต่อประเด็นเสียนี้

"พวกเจ้าหัวเราะอะไรกัน แต่สองคนนี่เข้าใจกันดีมันมีความหมายพิเศษหรือไง"

เบลล์ทนไม่ไหวถึงกับระเบิดหัวเราะออกมากลางห้อง "ฮ่าๆ สองคนนี่เข้าใจกันดี โอ้ย! ให้ตายเถอะ ท้องแข็งไปหมดแล้วเนี่ย ถ้ามจริงๆ พวกเธอไม่รู้สึกลงถึงบรรยากาศแปลกๆ เลยหรือ เวลาที่สองคนนี้อยู่ด้วยกันนะ"

"บรรยากาศ?" สุริยันคิดพักหนึ่ง "จะว่าไปมันก็รู้สึกอยู่เหมือนกันนะ ส่วนมากเป็นช่วงที่สองคนนี้มองตากัน ข้านี้ขนลุกไปหมดเลย"

"ถ้าเป็นอีกรอบนี้ เธอคงลำบากแล้วละ ซากุระ" เบลล์พยายามกลั่นหัวเราะ

"มันเป็นแค่การคิดไปเองไม่ใช่หรือคะ" ซากุระแย้ง ส่งสายตาปรามเพื่อนสาวให้หยุดหัวเราะ "ที่สำคัญ พวกแบบนี้ไม่เสียมารยาทไปหน่อยหรือคะ"

"นะ...นั่นสินะ ขอโทษที"

"ดูการประลองต่อเถอะคะ"

ทางด้านสนามประลอง เมื่อทุกคนที่ประมาทอารินเกินไปได้เห็น เธอเคลื่อนไหวหลบการโจมตี พวกเขาคงก็ต้องพิจารณาตนเองเสียใหม่ เนื่องจากการเคลื่อนไหวของเธอดูสบายเหมือนกำลังเล่นวิ่งไล่จับกันอยู่ ส่วนอาคม จนถึงตอนนี้เขาก็ยังไม่รู้ว่าอารินชำนาญวิชาตัวเบามากแค่ไหน แต่ถึงอารินจะได้เรียนเทคนิค 'ก้าวเท้าเงาจันทร์' จนการโจมตี เชื่องช้าแบบนั้นทำอะไรอารินไม่ได้ การหลบหนีในเส้นทางที่ถูกบังคับ แบบนี้ก็ยังทำได้ยากมาก และถึงไซคลอปส์จะโจมตีได้ช้า แต่หนึ่งก้าวของ มันก็ไล่ตามอารินได้ง่ายมาก

"คุณยังไล่ตามอารินมาด้วยแหละ" เด็กหญิงบอก

"ข้ารู้อยู่แล้วแม่หนู" หงอคงรีบพูด จังหวะที่กระโดดก็หันไปใช้เวท คมมีควายสักตัวไว้ "เจ้ายักษ์บ้านนี้มันความจำสั้น พอเห็นศัตรูมันจะโจมตี เพียงอย่างเดียว ถ้าหนีพ้นสายตาได้ก็รอด"

"แต่เส้นทางมีทางเดียว" นักก็แย้ง

"ทั้งสองตัวอย่างทะเลาะกันสิคะ" แต่อารินพูด นักก็กับหงอคงก็ยอม ทำตามอย่างว่าง่าย "ถ้าจะหนีจากคุณยักษ์ อารินต้องวิ่งให้เร็วๆ ไซ้ไหมคะ"

"ก็ตามนั้นแหละ" หงอคงตอบ "ความจริง ข้าสงสัยบางอย่างอยู่ ไม่แน่ว่าเจ้ายักษ์นั้นอาจทำเพื่อให้พวกเราวิ่งหนีก็ได้"

"หมายความว่าไงเธอคะ"

"ก่อนหน้านี้เฝ้าพันธุ์ของข้าต้องทำให้ศัตรูหวาดกลัวเพื่อปกป้องของ สิ่งหนึ่ง และข้าก็รู้สึกได้เลยว่าเจ้ายักษ์นั้นกำลังทำแบบเดียวกัน" ลิงน้อย อธิบาย

"หรือว่าทางที่เจ้ายักษ์นั้นเผลอมาคือทางที่ถูกต้อง" นักก็คาดเดา

"เป็นไปได้ นั่นจะเอายังไงต่อดีล่ะ" หงอคงถามเจ้ากระต่าย ถ้าให้ เลือก พวกมันคงเลือกหนีดีกว่าเสี่ยงผู้ตาย อารินก็คงเหมือนกัน

"มันดีแรงอยู่นะ..." นักก็คิดหนัก พักหนึ่งก็ตัดสินใจได้ "เอาก็เอา อาริน เปลี่ยนทิศทางวิ่งไปหาเจ้านั้นเลย"

นักก็เปลี่ยนเส้นทางกะทันหันทำเอาเด็กหญิงหยุดเท้าแทบไม่ทัน และต้องหันไปเผชิญหน้ากับไซคลอปส์ที่ดูเอาเรื่อง หงอคงใช้เวทคมมีควาย

โจมตีใบหน้าเจ้ายักษ ส่วนนักก็ขุดดินลงไปใต้พื้นที่ไซคลอปส์ยืนทำให้
เท้ามันจมลึกลงไป เจ้ายักษคาเดียวเหวี่ยงอาวุธในมือสะเปะสะปะหวังให้
พวกอารินผ่านไปไม่ได้ อารินจึงเปลี่ยนร่างเป็นผีเสื้อ และบินผ่านไปอย่าง
ง่ายดาย

"คุณยักษจะไม่เป็นอะไรหรอก ท่าทางโกรธใหญ่เลย"

"เรื่องปกติของเจ้ายักษนั่นแหละ ความจำมันสั้น เคียวก็นึกเรื่องที่เกิดขึ้นแล้ว" หงอคงบอก

"นั่นมันอะไรนะ" นักก็ตีโพลงขึ้นมาจากคินตาม ชี้ไปยังแผ่นหินแตกๆ
คว่ำลงสลับที่แขวนอยู่ข้างเอนไซคลอปส์

"ข้าเองก็ไมรู้"

"ลองหยิบมาดูดีไหม"

"แต่ทำไมของมันไม่คืนะคะ"

"ที่แขวนไว้แบบนี้ อาจตั้งใจให้พวกเราหยิบแต่แรกแล้วก็ได้" นักก็
ว่า มันป็นชิ้นไปกัดเชือก แล้วหยิบแผ่นหินนั้นมา แต่เพราะแผ่นหินใหญ่
เกินไปสำหรับมัน อารินจึงเก็บไว้แทน

ที่หงอคงสันนิษฐานเป็นเรื่องจริง ทางที่อยู่เบื้องหลังไซคลอปส์คือ
เส้นทางที่ทำให้ได้ไปต่อ แต่เส้นทางนั้นก็ไม่ได้ราบรื่นอย่างที่คิด เพราะเต็มไปด้วย
กับดักมากมาย ซึ่งอารินแทบจะผ่านไปไม่ได้ ถ้าไม่ได้รับความ
ช่วยเหลือจากสัตว์เลื้อยงูทั้งสองตัว

เอาเข้าจริง กับดักพวกนี้ทำให้ผู้ใหญ่มาก่อนก็ผ่านไม่ได้เหมือนกัน
การจะผ่านไปไม่ได้อาศัยแค่การต่อสู้เพื่อเปิดทางเพียงอย่างเดียว แต่ต้อง
อาศัยการสังเกตและคิดวิเคราะห์ด้วย อีกทั้งการประลองเหล่านี้ยังใช้น้ำยา
หรือไอเทมช่วยไม่ได้

หลังจากฝ่าฟันอันตรายตลอดเส้นทาง อารินก็มาถึงพื้นที่สี่เหลี่ยม
จัตุรัสที่กว้างมาก มีแท่นหินสลักลายคูโบราณตั้งกลางบ่อน้ำ บ่งบอกว่า
พวกเธอมาได้ครึ่งทางแล้ว เลยแท่นหินไปมีประตูสู่เขาวงกตสองแห่ง อาริน
ต้องเลือกเส้นทางใดเส้นทางหนึ่งเพื่อไปให้ถึงปลายทาง

"ต้องใช้บุญแฉเปิดประตู" อารินบอก เธอสังเกตว่าทั้งสองประตูมี
แม่บุญแฉหินสลักอักษรโบราณคล้ายอยู่

"นี่คงอยู่บนแท่นนั่นสินะ" หงอคงกล่าว

"แต่ต้องมีกับดักแน่ๆ" นักก็พูด

อารินมาหยุดอยู่ตรงหน้าแท่นหินสลักลาย มองแท่นหินสำหรับเหยียบที่เว้นระยะหนึ่งก้าวพอดี คงมีไว้เพื่อให้เดินไปเหยียบกฤษณะไค้งๆๆ คำพูดของนักก็ทำให้อารินไม่กล้าทำอะไรเสี่ยงๆ แต่ถ้าไม่ทำเลยก็ไปเอาบุญไม่ได้

"ถ้ามันเสียเวลาตรงนี้อาจแพ้ได้นะ" หงอคงเร่ง

"แล้วหงอคงเห็นบุญแสบบนแท่นหินหรือเปล่าคะ ปกติถ้ามีของแบบนี้อยู่ อารินก็ต้องเห็นสิ" เด็กหญิงบอก ชี้ไปยังแท่นหินว่างเปล่า

"ถ้าเจ้ามั่นใจนัก ก็ไปเองซะสิ เจ้าลิงเงี้ยว"

"ข้าไม่ได้รังเกียจ เจ้ากระต่ายบ้า"

"ไม่เอานะ ไม่ทะเลาะกัน" อารินปราม เปลี่ยนมาคิดหาวิธีหาบุญแถมแต่คิดให้ตายก็คิดไม่ออก จึงตัดสินใจลองเสี่ยงข้ามไปยังแท่นหินสลักลาย

ตอนนั้นเอง อารินก็ได้ยินเสียงฝีเท้าหนักๆ ดังมาจากเส้นทางอื่นที่อยู่ด้านหลัง สัตว์เลี้ยงอสุรโกเลมสีขาวเดินตรงเข้ามา โดยมีเด็กหญิงอีกคนยืนอยู่บนไหล่ซ้าย ทันทีที่มาถึง เธอก็เดินลงมาและมองไปรอบๆ ครู่หนึ่ง

"อุตส่าห์คิดว่ามาถึงเป็นคนแรกแล้วเชียว" คาราพูด เธอไม่แปลกใจสักเท่าไร เพราะได้ดูการประลองของอาริน จึงรู้ว่าอารินไม่ธรรมดา และเป็นคู่ต่อสู้ที่ห้ามประมาท

"มาแล้วเหอคะ อารินกำลังหาบุญแถมอยู่เลย"

"บุญแถม? ไหน ขอเรากุหน้อยสิ" คาราเดินไปหาอาริน และตัดสินใจข้ามไปโดยไม่คิดมาก เธอเดินขึ้นไปยืนอยู่บนแท่นหินสลักลาย และมองหลุมบนแท่น หลังจากคิดอยู่สักพัก เธอก็เหยียบแผ่นหินที่คล้ายกันขึ้นมาวางกรึก!

"บิงโก! โชคดีจริงๆ ที่เหยียบติดมือมาด้วย"

ปรากฏว่าแผ่นหินลงล็อกพอดี เพียงแต่ต้องใช้อีกหนึ่งอันซึ่งคาราไม่มีแล้ว เธอจึงหันไปมองอารินแล้วถามว่า

"เธอได้เหยียบแผ่นหินแปลกๆ มาจากสัตว์อสุรที่ปิดทางอยู่หรือเปล่า"

"แผ่นหินเหอคะ หมายถึงที่นักก็เหยียบติดมือมาด้วยหรือเปล่า ถ้าเป็นอันนั้น อารินมีอยู่นะคะ" อารินเหยียบแผ่นหินขึ้นมาให้ดู

"ข้ามมาหาเราน้อยสิ"

พอมีคนนำแล้ว อารินจึงกล้าขึ้นมา เธอข้ามไปยืนอยู่บนแท่นหิน สลักลาย แล้วส่งแผ่นหินให้คารานำไปวางไว้บนแท่น ทันทีที่แผ่นหินถูกวางลง ก็เกิดแผ่นดินไหวเบาๆ พร้อมกับที่น้ำในบ่อน้ำลคหายไปทั้งหมดจนลงไปยืนได้ คาราลงไปสำรวจทันที ขณะที่อารินค่อยๆ บินตามลงไป

" همین گلین کلون جی لهنه که "

"นั่นสิ ไม่รู้จะออกแบบกลืนพวกนี้ทำไม คูสิ กลืนจะคิดครองเท้าเรา ไหมเนีย"

"คูสิคะ มีประคูหินอยู่ตรงนี้ด้วย" ว่าแล้วอารินก็บินไปสำรวจประคูหิน พร้อมกับใช้เนตรนักปราชญ์ตรวจสอบ "ประคูนี้มีกลไกเวทมนตร์อยู่ด้วยนะคะ ปกติมิไว้ป้องกันไม่ให้คนเข้าไปข้างใน กับป้องกันไม่ให้สิ่งที่อยู่ข้างในออกมา"

"เธอรู้ได้ยังไง" คาราทถาม

"พีสเทลลาเป็นคนสอนอารินเองละ อะ! เรื่องนี้ห้ามพูดไปนี่นา" อารินเหมือนเพิ่งจะนึกขึ้นได้

"เราจะเป็นไม่ได้ยินเรื่องเมื่อกี้ก็แล้วกัน ว่าแต่ที่บอกว่าป้องกันไม่ให้คนเข้าไปข้างใน ก็มีความเป็นไปได้ว่าข้างในนี้มีภูญแจอยู่ แต่ถ้าป้องกันไม่ให้สิ่งที่อยู่ข้างในออกมา ก็อาจหมายความว่าอาจมีตัวสกอย่างที่ร้ายกาจเก็บภูญแจไว้เพื่อให้พวกเรารู้" คาราคา

"ลองเปิดคูตีไหมคะ" อารินเสนอ

"นั่นสินะ ยังไงพวกเราก็ต้องผ่านเข้าไปอยู่แล้วนี่"

เด็กหญิงทั้งสองคนนับถึงสามก็ออกแรงผลักประคูบานนี้ ทันทีที่ประคูเปิด ก็มีสิ่งมีชีวิตขนาดหนึ่งฝ่ามือพุ่งออกมา อารินใช้ทักษะตรวจสอบเจ้าตัวเล็กจิ๋วที่กำลังหัวเราะว่า จึงได้รู้ว่ามันคือ 'พิคซี' ภูตจิ๋วที่เล่นที่จัดเป็นสัตว์อสูรมาหาหาเจอยาก ที่หลังของมันมีภูญแจโบราณอยู่ด้วย

"นั่นภูญแจนี่คะ แต่ทำไมมีคอกเดียว" อารินถาม

คารามองเข้าไปด้านในและตอบว่า "ใครว่ามีแค่คอกเดียว"

ทันใดนั้นเอง ฝูงพิคซีจำนวนร้อยกว่าตัวก็พุ่งออกมา ที่หลังของทุกตัวมีภูญแจโบราณติดอยู่ แต่ละคอกก็มีลักษณะแตกต่างกันไป ไม่ว่าจะเป็นรูปทรง ลวดลาย หรือแม้กระทั่งสี

"ต้องหาหนึ่งคอกจากในนี้สินะ มาช่วยกันคิดไหม" คาราสอน การ

ซึ่งถูกบรรจุจำนวนมากขนาดนี้เพื่อหาเพียงดอกเดียวต้องใช้เวลานานมากแน่ๆ

"แต่มันเยอะออกน่ะคะ"

"เพราะมันเยอะ เราถึงอยากให้ช่วยกันยังไงล่ะ"

"แต่อาริณาวาเราค่อยๆ คิดไม่ตึกว่าเธอคะ ญญแจทั้งหมดนั้นจะมีคอกที่เปิดประตูได้หรือเปล่าก็ยังไม่รู้เลย"

"เพราะไม่รู้ เราถึงต้องลองทุกดอกนะสิ ตกลงจะช่วยไหม"

"คาราอย่าโกรธอารินสิคะ อารินแค่สงสัยเท่านั้นเอง"

เมื่อตกลงได้แล้วว่าจะร่วมมือกัน คารากิเป่าปากเรียกโกเลมขาวให้เข้ามาช่วย แต่พิกซีเร็วมาก จึงไล่จับมันไม่ได้ง่ายๆ พอคารากิมั่นใจในความเร็วของตัวเองเจอแบบนี้ก็ท้อเหมือนกัน และถึงจะมั่นใจในทักษะเวทมนตร์ของตัวเองแค่ไหน แต่ถ้าจับตำแหน่งของเป้าหมายไม่ได้ก็ทำอะไรไม่ได้ เธอจึงร่ายเวทมนตร์เสริมความเร็วให้ตัวเองและพยายามไล่จับ แต่พิกซีก็หลุ่ครูดไปได้ทุกครั้ง แถมยังหันมาหัวเราะเยาะใส่จนเธอหงุดหงิดกว่าเดิม

ทางด้านอาริน หลังจากมองเข้าไปในห้องแปลกๆ หลังประตูแล้ว เธอก็เงยหน้าขึ้นมองคูพิกซีแต่ละตัว ขอให้พวกมันบินไปมาเพื่อสร้างความสับสน แต่ก็ใช้ไม่ได้กับอารินที่แค่มองรูปเดียวก็จำลักษณะของกนูแจได้

"คาราคิความีบุญแจอยู่ในฝูงพิกชีจริงๆ เหมอคะ" อารินถาม

"ก็มีความเป็นไปได้ แต่ไม่ได้มันใจร้อยเปอร์เซ็นต์หรอก ถามทำไม"

"ปกติแล้วบุญแจกกับแม่บุญแจกจะมีลักษณะคล้ายกันใช่ไหมคะ"

"มันก็ไม่เชิงหรอกนะ แต่ถ้าเป็นในเกมก็มีความเป็นไปได้สูง ว่าแต่เธอคิดจะพูดอะไรกันแน่"

อารินยิ้มแล้วตอบว่า "ก็กฎูญแจที่อยู่กับพิทชีพวกนี้ ไม่มีดอกไหนมีอักษรโบราณที่เหมือนอักษรโบราณบนแม่กฎูญแจที่อยู่ตรงประตูเลขนี้คะ"

"จะบอกว่าพิศขีพกนี้ต้องการถ่วงเวลาพวกเรานั้นสินะ ก็มีความเป็นไปได้เหมือนกัน" คาราคิดตาม ถ้านี่เป็นกับดักที่มีผลต่อการตัดสินใจ ก็ยอมรับว่าได้ผลมากสำหรับคนคิดอะไรซับซ้อน "ว่าแต่แค่พบโรคเดียว เธอจำที่เห็นได้หมดเลยเธอ"

อารินก้มหน้าทำท่าคิดหนัก จะบอกว่า 'ใช่' ก็ไม่ได้ เพราะถูกราล์ฟ

ห้าม ส่วนคาราก็ไม่ได้โง่จนมองไม่ออก เพราะอารินแสดงความสามารถแบบนี้มาแล้วในการประลองรอบแรก

"ไม่ต้องตอบก็ได้ ว่าแต่ถ้าที่เธอพูดเป็นความจริงละก็ กุญแจของจริงอยู่ที่ไหนล่ะ"

"ก็อยู่ในห้องเมื่อก็ยังไม่ล่ะคะ ในนั้นมีหีบสมบัติที่ต้องใช้กุญแจเปิดอยู่ อารินเห็นแวบเดียวก็จริง แต่คิดว่ากุญแจที่ใช้เปิดหีบเป็นรูปดอกจิกสีทอง ซึ่งก็คือ..."

พูดจบ อารินก็มองหาพิชิตัวที่มีกุญแจดอกที่ว่า เมื่อเจอแล้ว ก็ทะยานขึ้นไปยังผนัง ไต่ขึ้นไปเรื่อยๆ แล้วควักมือจับพิชิตัวนั้นไว้อย่างง่ายดาย

"กุญแจดอกนี้ยังไม่ล่ะคะ"

อารินปลดกุญแจและขอโทษพิชิตัวนั้น ก่อนจะพาคาราไปที่ห้องประหลาด ในห้องนั้นมีหีบสมบัติโบราณอย่างที่อารินบอกไว้จริงๆ คาราวลาคเองที่สนใจแต่สิ่งที่อยู่ตรงหน้า จนมองข้ามอะไรหลายอย่าง ต่างกับอารินที่พยายามคิดวิเคราะห์ แต่การที่ต้องใช้เวลาตัดสินใจนั้นแสดงว่าเธอยังไม่มั่นใจในตัวเอง

ทันทีที่ไขกุญแจเปิดหีบ ทั้งสองคนก็พบกุญแจโบราณสลักอักษรสองดอก นี่ต้องเป็นกุญแจของแท้อย่างแน่นอน หีบดอกนี้สามารถไขได้หนึ่งประตู อาจเป็นทางที่คิที่สุด หรือทางที่แย่ที่สุดก็ได้

"เธอเป็นคนหาเจอ เราให้เธอเลือกก่อน"

"งั้นอารินเลือกดอกนี้นะคะ" อารินหยิบกุญแจฝั่งซ้ายขึ้นมา "พี่ชายชอบบอกอารินบ่อยๆ ว่าขวาร์ัยซ้ายคิ"

ครรกะที่แสนจะใสซื่อทำให้คาราหัวเราะเบาๆ เธอหยิบกุญแจอีกดอกขึ้นมา และพูดว่า

"จากนี้เป็นประลองของจริงแล้วนะ ถ้าไม่เอาจริง เราจะโกรธจริงๆ ค่าย"

"ค่ะ"

65

ผู้พิทักษ์ตนใหม่

บุญแจที่พบใช้เปิดประตูได้จริง สองเด็กหญิงมองหน้ากัน ก่อนจะเดินเข้าไปในเส้นทางที่เลือก เมื่อประตูปิดลง ก็เข้าสู่พื้นที่ใหม่ พื้นที่ที่อารินเจอเป็นพื้นที่กลางคืนซึ่งมืดและค่อนข้างอันตรายจนเธอตัวสั่นเต็มแถบบรรยากาศที่นั่นยังคล้ายบ้านผีสิงที่เธอกลัวมาตลอดอีกต่างหาก

"น่ากลัวจัง"

"มีนักก็อยู่ไม่ต้องกลัวอะไรทั้งนั้น" เจ้ากระต่ายยืดอกอย่างภาคภูมิใจ

"เพราะมีเจ้าอยู่นั่นแหละ ถึงได้นำเป็นห่วงที่สุด เอาตัวเองให้รอดก่อนเถอะ" ลิงวายุพูด

สุดท้ายกระต่ายกับลิงที่กินกันไม่ลงก็ทะเลาะกัน จนอารินต้องสั่งห้ามทั้งสองตัวทะเลาะกันให้เห็นอีก แต่พวกมันก็ยังคงกัดกันด้วยคำพูด ทำให้อารินที่ฟังพวกมันพูดรู้เรื่องทรมานมาก

จุดประสงค์ของเขาวงกตนี้คือ บันทึนกำลังใจ และสร้างความตื่นเต้นให้ผู้ประลอง นอกจากนี้ยังมั่นใจได้ว่าจะไม่มีอันตรายถึงชีวิตเป็นอันตราย ดังนั้นค่านีจึงไม่มีอะไรมากไปกว่าการหลอกให้หวาดกลัว และมันก็ใช้ได้ผลกับอาริน

อาคมที่ดูอยู่ค้ำานอกถึงกับลุกพรวด เขากำมือแน่น จิกเล็บจน เลือดออก นี่เป็นสถานการณ์ที่เขาไม่อยากจะเกิดมากที่สุด ถ้าไม่ใช่เพราะ อารินมีความทรงจำชั่วเสี้ยววินาทีอยู่ เขาคงไม่ว่าอะไร

"เล่นกันแรงไปแล้วนะ!"

"ใจเย็นก่อน" ราล์ฟพูด

"ใช่สิ อารินไม่ใช่คนนี้หว่า"

"ค่อยให้อารินเป็นน้องฉันจริง ฉันก็ไม่มีวันเปลี่ยนใจ อย่าลืมนายาย ไม่สามารถปกป้องอารินได้ตลอด อีกอย่างความสามารถนั้นเป็นคาบสอง คม ถ้าอารินรับมือมันไม่ได้ ก็จะทำให้เกิดเหตุการณ์แบบนี้อีกเรื่อยๆ"

"แกไม่ต้องมายกเหตุผลข้างๆ คูๆ เลย อารินไม่ได้อยากเกิดมา มีความสามารถนั้นสักหน่อย"

"เพราะเลือกไม่ได้ ถึงต้องทำให้ยอมรับได้ยังไงล่ะ ถึงเวลาที่อาริน ต้องก้าวต่อไปแล้ว จะหยุดไว้หรือจะให้ก้าวต่อ นายจะต้องเลือกแล้วละ"

"โอ้ว้ย!" อาคมสวด แล้วเปิดประตูเดินออกจากห้อง

ชาลัฏธอนใจเบาๆ "แบบนี้ดีแล้วหรือคะ"

"ฉันตอบไม่ได้หรอก คนที่รู้ดีที่สุดคือหมอนั่นเท่านั้น"

ทางด้านนักมายากลหนุ่มที่ออกมายืนทำหน้าที่เครือข่ายอยู่ตรงระเบียง ทางเดิน เขาแค่โกรธตัวเองที่ไม่ยอมรับความจริงเรื่องนี้ และกลัวว่าอาริน จะกลับไปเป็นเหมือนเมื่อก่อน ทั้งที่อุทิศส่าห์กลับมาเร่งได้แล้วแท้ๆ

'น่าหงุดหงิดซะมิด'

แต่ก็จริงอย่างที่ราล์ฟพูด อีกไม่นานอารินก็ต้องก้าวเดินด้วยตัวเอง แล้ว ในฐานะพี่ชาย เขาควรจะสนับสนุนเธอมากกว่า เมื่อคิดแบบนั้นแล้ว เขาก็หัวเราะเบาๆ เหยยหน้าคุณการประลองที่แม้อารินจะหวาดกลัว แต่ก็ยัง ก้าวเดินต่อไปได้

"นี่คงเป็นฉากสุดท้ายของมายากลที่พ่อกับแม่หวังไว้สินะครับ ยอม แพ้เลยจริงๆ"

แม้อารินจะกลัว แต่เธอก็ยังใจสู้เดินหน้าต่อไป เด็กหญิงหลับตาปี ทุกครั้งที่เจอทางเลี้ยว หรือได้ยินเสียงแปลกๆ ยังคิดที่ได้พวกสัตว์เลื้อยอสูร คอยดูแลให้ ถ้าไม่ใช่เพราะพวกมันจิกกัดกันอยู่ตลอดเวลา ก็คงช่วยให้

สถานการณ์ดีกว่านี้

"น่ากลัวจังเลย" เด็กหญิงเลื่อนมือกุมอก และถอนใจเบาๆ

"อย่าเพิ่งวางใจดีกว่าแม่หนู" ทองคงพูด ป็นจีนกำแพงหินที่ถูกสร้างขึ้นมาเป็นอุปสรรค เนื่องจากโชคิไม่มีสัตว์อสูรที่เป็นอุปสรรคอยู่ใกล้ๆ มันจึงตรวจสอบเส้นทางเบื้องหน้าได้ พอเห็นว่าปลอดภัยก็ส่งสัญญาณบอกให้ตามมา

"หงอคงแท้จัง"

"ขี้โง่มากกว่า นักก็ทำได้ดีกว่าอีก"

"นักก็เก่งนะคะ คุณไม่กลัวเลยด้วย"

พวกอารินเดินจนถึงทางแยกก็ต้องคิดหนักว่าเส้นทางไหนคือทางออก ถ้าไม่คิดว่าปั่นขึ้นไปแล้วจะเจอสัตว์อสูรเล่นงานละก็คงง่ายขึ้นเยอะ และเจอปัญหาอย่างความเห็นไม่ตรงกัน อย่างนั้นก็บอกให้ไปทางขวา อารินบอกให้ไปทางซ้าย ส่วนหองคงบอกให้ตรงไป สุดท้ายก็ต้องเลือกด้วยการเป่ายิงฉุบ ซึ่งหองคงเป็นผู้ชนะ

เมื่อทั้งสามเดินมาเรื่อยๆ จนสุดปลายทาง นักก็ก็อดเหาะเหย้าไม่ได้

"นี่ไง ทางตรงของแก เจ้าลิงขี้โอ้อั้ย! จะให้เดินทะเลไปเลยดีไหมล่ะ"

อารินคบมือเสียงคังและพูดว่า "จริงด้วยค่ะ ทำไมเราไม่ชุดดินทะเล
ลงไปเลยละ ก่อนหน้านี้นักก็ก็เคยทำนี่นา ที่ชุดข้ามไปคู่อีกฝั่งนะ ถ้าทำ
แบบนั้น ก็ไม่ต้องกลัวว่าจะเจอทางตันแล้ว"

นักก็เห็นด้วยกับความคิดของอารินก็ขุดดินให้เกิดโพรงขนาดที่ อารินมุดเข้าไปได้ จนข้ามไปอีกฝั่งสำเร็จ การค้นพบนี้ทำให้เด็กหญิงกับ พวกสัตว์เลี้ยงของสุรตจีจนยกใหญ่ ทุกครั้งที่เจอทางตัน ก็จะให้นักก็ขุดโพรง ออกไปสำรวจ ถ้าปลอดภัยก็จะให้อารินมุดข้ามไป

ความคิดต่างๆ ของอารินสร้างความลำบากให้คนออกแบบสนาม
ประลองนี้เสียแล้ว และการใช้ค่านี้อื่อบันทอนกำลังใจไม่เป็นผลกับอาริน
อีกต่อไป เหลือแต่ว่าเธอจะโชคดีคีนไปเจอทางออก หรือติดอยู่ในเขาวงกต

ถึงอย่างไรที่นี่ก็เป็นเขาวงกตที่จะต้องใช้เวลาทั้งวัน อารินจึงเจอเส้นทางเดิมอีก ถ้าไม่ใช่เพราะมีความทรงจำชั่วเสี้ยววินาที พวกเธอก็คงหลงทางเป็นครั้งที่สอง

เมื่อพวกอารินออกจากเขาวงกตได้ในที่สุด ก็เจอประตุนหินสีขาวสลัก

ลวดลายห้าบานตั้งตระหง่านอยู่เบื้องหน้า อารินโบกมือทักทายคาราและสัตว์เลี้ยงของสุรที่กำลังเลือกประตู คาราหันมามองอารินและยิ้มตอบ ก่อนจะเดินหายเข้าไปในประตู วินาทีต่อมา ประตูบานนั้นก็ปิดผนึกตัวเองเพื่อกันไม่ให้ใครเข้าไปได้อีก

อารินเดินไปที่โต๊ะ แล้วยื่นมองไอเทมสำคัญ ที่ทางเกมเตรียมไว้ให้ ด้วยจำนวนที่มีจำกัด และทางเกมกำหนดให้หยิบได้เพียงไม่กี่ชิ้น เธอจึงต้องคิดให้ถี่ถ้วน

เด็กหญิงหยิบคทาขึ้นมาดู ถึงเธอจะมีคทาติดทักษะลูกบอลไฟ แต่คทาพวกนี้ก็มีความแตกต่างกันไป เธอจึงอยากลองใช้เวทมนตร์อื่นดูบ้าง นอกจากนี้ เธอเห็นว่าบนโต๊ะยังมีไอเทมสำคัญอย่างอื่น รวมถึงน้ำยาฟื้นฟู MP ซึ่งน้ำยาดีๆ ถูกคาราที่มาถึงก่อนเลือกหยิบไปหลายขวดแล้ว

"อ๊ะ! นี่มันน้ำยาคุณหมิแพนดำนี่ละ อ๊ะ! นั่นก็น้ำยาคุณหมิโคอาลาคุสิ มีเพียบเลย"

อารินเดินไปหยิบขวดน้ำยาขึ้นมาดู แต่เพราะรู้คุณสมบัติของน้ำยาเหล่านี้จึงวางไว้ที่เดิม จากนั้นมองหาน้ำยาที่ต้องการ ซึ่งกำหนดให้พกได้สูงสุดแค่ห้าขวดต่อหนึ่งชนิดเท่านั้น เมื่อได้สิ่งที่ต้องการครบแล้ว เธอก็เดินไปยังประตูหิน

"นักกีฬาอารินควรเลือกบานไหนดีละ"

"เลือกบานที่ชอบสิ"

เด็กหญิงมองประตูหินสี่บานที่เหลือ และตัดสินใจเดินไปที่บานสุดท้าย ทันทีที่ผลัก ประตูหินก็เลื่อนเปิด มีแสงสว่างวาบลอดออกมาจนกลืนร่างของเด็กหญิงและพวกสัตว์เลี้ยงของสุรหายเข้าไป

วินาทีต่อมา อารินก็ไปเฝ้าอยู่ที่ป่าซึ่งมีดอกไม้ป่าขึ้นเป็นหย่อมๆ เธอชอบดอกไม้อยู่แล้ว จึงเดินไปนั่งชมความสวยงามของมันโดยไม่สนใจเลยว่า ที่นั่นมีบางสิ่งบางอย่างอยู่ด้วย

"ดอกไม้พวกนี้เป็นสมุนไพรหายากนี่ละ อันนี้ก็ใช่ อ๊ะ! ตรงนั้นก็มียะเยะเลยด้วย นักกีฬา มาช่วยอารินเก็บหน่อยสิคะ"

ดูเหมือนอารินจะลืมการประลองไปเรียบร้อยแล้ว เธอกับนักกีฬายกกันขุดดอกไม้ต่างๆ ขึ้นมาใส่ถุงที่พกติดตัวไว้ ตั้งใจว่าจะนำกลับไปเพาะพันธุ์ต่อที่ร้านน้องเหมียวสี่ขา ปกติในการประลองแบบนี้ คงไม่มีใคร

มาใส่ใจพืชพรรณในป่าหรรษา คงเร่งทำคะแนนไปแล้ว

"เจ้าลืมนะไรไปหรือเปล่า"

เสียงหนึ่งดังขึ้น ทำให้เด็กหญิงหยุดลงพิช แล้วมองหาที่มา

"สวัสดีค่ะ นั่นใครเธอคะ"

"เราคือผู้เฝ้าประตูแห่งผืนป่า และนี่คือด่านทดสอบ" เจ้าของเสียงตอบ มันเป็นสิ่งมีชีวิตร่างเล็ก สูงแค่ไหล่ของอาริน และใช้พัดใบไม้เป็นอาวุธ ที่เรียกว่า ภูตป่า มันนั่งแกว่งเท้าอยู่บนขอนไม้มองผู้มาเยือนรายใหม่ สักพักแล้ว

"จะทดสอบอะไรเธอคะ"

"ความเร็ว" ภูตป่ายิ้ม "พวกเราจะเล่นวิ่งไล่จับกัน ขอบเขตไม่จำกัด ภายในครึ่งชั่วโมงนี้ ถ้าเจ้าจับตัวเราไม่ได้ เจ้าจะถูกส่งออกไปด้านนอก และหมดสิทธิ์เข้าประตูบานนี้อีก เว้นแต่ผู้ทดสอบอีกคนก็ผ่านไม่ได้เช่นกัน เจ้าจึงจะมีสิทธิ์อีกครั้ง"

"อารินขอบเล่นวิ่งไล่จับ แต่อารินต้องเป็นยักษ์เธอคะ"

"เจ้าไม่มีทางจับเราได้หรอก ป่านี้เป็นบ้านของเรา" พุดจบ ภูตป่าคนนั้นก็กระโดดหายไปด้วยความเร็วอันน่าเหลือเชื่อ เพียงแค่ความเร็วระดับนั้น อารินยังมองทันอยู่

"ว้าว! เร็วจังเลย" เด็กหญิงยิ้ม แต่แทนที่จะรีบวิ่งไล่ตาม กลับสนใจแค่ดอกไม้

"ถ้าไม่รีบตามไป เคียวก็น่าเสียดายสิเธอ" หงอกงเคือน มันก็รู้สึกได้ถึงความเร็วที่ต่างกัน จนแค่พริบตาเดียวก็ถูกทิ้งห่างแบบไม่เห็นฝุ่น

"ไม่เห็นต้องรีบเลยนี่คะ การเล่นไล่จับมันจะสนุกก็ต่อเมื่อมีคนเป็นยักษ์ แต่ถ้ายักษ์ไม่วิ่งไล่ วิ่งหนีไปก็เท่านั้น" อารินตอบเรียบๆ "ที่สำคัญกว่านั้น ดอกไม้พวกนี้มันหายากมากนะคะ ถ้าอารินไม่เก็บตอนนี้ก็น่าเสียดายแย่"

ภูตป่าคนก็ไม่ถึงหรรษาว่า ผู้ทดสอบจะไม่ยอมทดสอบ ตอนแรกมันรู้สึกดีใจที่ทั้งอีกฝ่ายได้ไกล แต่การวิ่งหนีโดยไม่มีคนไล่ตาม แต่ไม่นานนักก็เริ่มเบื่อ และเปลี่ยนเป็นมองหาด้วยความหวังว่า อีกฝ่ายจะไล่ตามมา จนเวลาผ่านไปเกือบสิบนาทีก็ยังไม่เห็นใคร มันจึงตัดสินใจวิ่งย้อนกลับไป เมื่อมาถึงที่เดิม ก็เห็นอารินเดินเก็บดอกไม้และคัดเมล็ดพันธุ์อยู่ ดูท่าจะไม่ได้

สนใจการทดสอบตั้งแต่แรก

อารินเก็บดอกไม้และเมล็ดพันธุ์จนพอแล้ว ก็มองรอบๆ อีกครั้ง เมื่อเห็นภูตปากกำลังนั่งคอดก ก็โบกมือให้

"อารินเก็บของเสร็จแล้วค่ะ จะไล่จับแล้วนะคะ"

"คะ...ได้เลย จันทน์เราจะเริ่มแล้วนะ" ภูตปากดีใจเตรียมตัวออกวิ่ง คราวนี้ตั้งใจว่าจะทำให้เล็กน้อย คงมั่นใจในความเร็วของตัวเองมาก

ทันทีที่เริ่มออกวิ่ง ภูตปากก็อาศัยความชำนาญทะยานไปตามต้นไม้ต่างๆ มันลดความเร็วลงเพื่อให้รู้สึกสนุกกับการถูไล่ตาม และมองไปด้านหลังเป็นระยะ หวังจะได้เห็นการไล่จับที่น่าสนุก

"ด้านหลังมีอะไรหะคะ" อารินถาม มองไปด้านหลังเช่นกัน ถึงจะไม่ว่าภูตปากกำลังมองอะไรอยู่ก็ตาม

ภูตปากถึงกับตกใจเมื่อเห็นเด็กหญิงวิ่งอยู่ข้างตน ปกติความเร็วเพียงครึ่งเดียวของมันก็ยากจะมีใครไล่ตามทัน ยิ่งต้องทะยานไปตามต้นไม้แบบนี้ สายตาและจังหวะการก้าวเท้าจะผิดพลาดไม่ได้เลย

"เจ้าวิ่งเร็วมาก จากนั้นเราจะทิ้งห่างแล้วนะ" ภูตปากฉีกยิ้ม แอบรำยเวทมนตร์สนับสนุนตัวเอง และพุ่งทะยานออกไปไกลมาก มันหันไปมองด้านหลังเพื่อเยาะเย้ย แต่ก็ต้องเปลี่ยนเป็นตกใจ เมื่อเห็นเด็กหญิงตามมาเร็วมาก ที่เท้าของเธอมิแสงสว่างออกมาเป็นหลักฐานว่า เธอได้ใช้เวทมนตร์เสริมความเร็วด้วย

"พี่ร่าลฟ์ยังเร็วกว่านี้อีกค่ะ ถ้าอารินไม่ใช่เวทมนตร์ช่วย ก็คงไล่ตามไม่ทันเหมือนกัน" เด็กหญิงยิ้มให้ ถ้าให้เทียบกันแล้ว ตอนเล่นวิ่งไล่จับกับร่าลฟ์นั้น เธอไล่ตามแทบไม่ทันเลย แต่ก็แน่ละ สนามประลองนี้ออกแบบเพื่อเด็ก จึงไม่แปลกที่ภูตปากจะถูกลดความสามารถ

ก้าวพริบตา

อารินเอ่ยชื่อทักษะใหม่ของตัวเองทันทีที่สัมผัสต้นไม้ เมื่อรวมเข้ากับท่าก้าวเท้าเงาจันทร์ที่ใช้ควบคุมสมุศลร่างกาย ก้าวพริบตาของอารินก็ไม่ต่างอะไรกับการเคลื่อนที่อิสระเลย

"จับตัวได้แล้วค่ะ"

สิ่งที่เกิดในช่วงเวลาหนึ่งวินาทีนั้นเร็วมาก อีกทั้งภูตปากก็ไม่ทันตั้งตัว แต่เมื่ออารินจับมันได้ ก็ไม่มีเหตุผลที่จะไม่ยอมรับ มันจึงมอบสัญลักษณ์

แห่งการครอบครองให้อาริน

ร่างของอารินหายไปจากป่า และไปปรากฏที่ค่านนอกประตูหิน ซึ่งด้านบนสลักชื่อของเธอ ส่วนประตูที่คาราเคนเข้าก็มีชื่อสลักไว้เช่นกัน ตอนนี้คาราอยู่หลังประตูบานที่สองแล้ว

อารินเลือกประตูบานที่อยู่ใกล้กัน แต่ครั้งนี้รู้ทำเธอจะเจอปัญหาเสียแล้ว เนื่องจากค่านนี้เป็นค่านประเภทต่อสู้ ซึ่งเธอไม่ถนัดเลย ค่านนี้มีเงื่อนไขว่า ผู้ทดสอบต้องกำจัดคู่ต่อสู้ให้ครบหนึ่งร้อยตัว ซึ่งทุกตัวเป็นสัตว์อสูรเผ่าปีศาจที่ดุร้ายสุดๆ แถมยังมีจำนวนมาก ยิ่งคิดก็ถูกจำกัดให้บุกได้ทีละไม่กี่ตัวเท่านั้น

ทันทีที่สัญญาณเริ่มต้นดังขึ้น ปีศาจตัวหนึ่งก็เข้ามาโจมตีทันที แต่โชคดีที่หอกองกระโดดเข้ามาขวางไว้ได้ เด็กหญิงจึงมีเวลาเรียกบาร์ก็ออกมาช่วย

เมื่อได้สัตว์เลี้ยงอสูรสามตัวคอยช่วย อารินก็ไม่มีอะไรต้องกังวลรอบแรกๆ ปีศาจที่เข้ามาเป็นคลาสทหาร เลเวล 850 แต่เมื่อเข้ามาที่ละตัวสองตัว ก็ตั้งรับได้ไม่ลำบาก กระทั่งรอบที่ห้า จำนวนที่เข้ามาก็เปลี่ยนเป็นห้าตัว และเลเวลของพวกมันเพิ่มเป็น 900 ทำให้พวกสัตว์เลี้ยงอสูรรู้สึกตึงมือ ถ้าไม่ใช่เพราะสถานที่แห่งนี้ถูกจำกัดพื้นที่ไว้ อารินคงวิ่งหนีเอาตัวรอดไปแล้ว

พวกอารินผ่านมาถึงครึ่งทางได้แบบทุลักทุเล ตอนนี้บาร์ก็กับหอกองต่างบาดเจ็บหนักมาก ในขณะที่นักก็บาดเจ็บเล็กน้อย เพราะมันซุ่มดักเอาตัวรอด และโผล่ขึ้นมาเตะพวกปีศาจเป็นระยะ ส่วนพวกปีศาจ เท่าที่เห็น จำนวนของพวกมันลดลงเยอะมาก อารินเองก็ไม่ชอบทำร้ายพวกมัน จึงเปลี่ยนไปสนับสนุนสัตว์เลี้ยงอสูรแทน เด็กหญิงประสานมือ และทำท่าสวดภาวนา

"ในนามของผู้พิทักษ์แห่งสรรพชีวิต อาริน เราขอประทานอำนาจชั่วคราของเราให้แก่เหล่าผู้พิทักษ์ประจำตัวของเรา นับแต่นี้เป็นเวลาหนึ่งร้อยแปดสิบวินาที จงปกป้องเรา จงช่วยเหลือเรา และจงเป็นพลังให้แก่เรา"

ทักษะนี้หากใช้กับผู้พิทักษ์เพียงตัวเดียวจะมีประสิทธิภาพมาก แต่เมื่อใช้กับผู้พิทักษ์หลายๆ ตัวพร้อมกัน ค่าสถานะของอารินจะถูกแบ่งให้

เท่ากัน ถึงกระนั้น เมื่อเหล่าสัตว์เลี้ยวอสูรได้รับคำสถานะจากอาริน พวกมันก็แข็งเกร่งขึ้นอีกหนึ่งขั้น อย่างน้อยก็พอจะต่อสู้ได้อีกสักพัก แต่เวลาแค่สามนาทีก็น้อยเกินไป ทำให้จัดการได้เพียงไม่กี่ตัวเท่านั้น ระหว่างนั้น อารินก็นึกขึ้นได้ว่าเธอหยิบคทาเวทมนตร์ติดมาด้วย

เคียวสายลม

เคียวสายลมพุ่งออกไปและโคนเป้าหมายอย่างแม่นยำ แต่เป้าหมายนั้นกลับเป็นบาร์กัที่บินไปโจมตีพวกปีศาจ

"แกวกั!" บาร์กัร้อง

"อารินขอโทษ บาร์กัไม่เจ้านะ เคียวอารินขอลองใหม่อีกรอบนะ" ท่าทางอารินจะยังไม่เจ็ด คราวนี้พอเรียกใช้อีกครั้งหนึ่ง เคียวสายลมกลับพุ่งไปบาดหน้าหองกง มันรีบหันมาต่อว่าเล็กน้อย และกลับเข้าไปต่อสู้อีก

การโจมตีของอารินกลายเป็นอุปสรรคของเหล่าสัตว์เลี้ยวอสูรอีกหลายครั้ง จนเธอรู้สึกแปลกใจ ทั้งที่เธอฝึกยิงเวทมนตร์ลูกไฟจนชำนาญแล้ว แต่กลับใช้เคียวสายลมไม่ถนัดเลย พอเปลี่ยนไปใช้เวทมนตร์ลูกไฟก็ยังแม่นยำอยู่

"ข้าว่าแม่หนูอยู่เฉยๆ ยังจะดีซะกว่า" หองกงบ่น

"อารินไม่ต้องทำอะไรก็ได้ นักรักก็ยังอยากมีทางปูๆ อยู่นะ" นักรักเองก็กลัวอารินเหมือนกัน เพราะเมื่อสักครู่ การโจมตีของอารินเฉียดหางปูๆ ของเจ้ากระต่ายจนเกือบแห้ว

การต่อสู้ยังคงดำเนินต่อไป อารินพยายามช่วยเหลือสัตว์เลี้ยวอสูรทุกตัว เมื่อเห็นว่าพวกมันเหนื่อยแล้ว ก็ส่งน้ำยารักษาความเหนื่อยล้าให้ดื่ม นอกจากนี้ยังต้องเพิ่ม MP ให้ตัวเองอีก จนตอนนี้เหนื่อยหมดแล้ว พวกสัตว์เลี้ยวอสูรก็สะบัดสะบอมแทบสู้ต่อไม่ไหว ส่วนปีศาจจัดการได้ถึงตัวที่เก้าสิบเก้าแล้ว

ปีศาจที่เหลืออยู่เพียงตัวเดียวนั้นแตกต่างกับตัวก่อนๆ เพราะมันมีเขาแหลมโค้งยื่นมาค้ำหน้า และแผ่สัมผัสประหลาดที่ทำให้อารินตัวสั่นโดยไม่ทันรู้ตัว แดมมันยังเป็นคลาสทหาร เลเวล 1,000 อีกต่างหาก

เรื่องความเร็วมันก็นึกว่าตัวที่ผ่านๆ มา แม้อารินจะมองตามและหลบได้ทัน แต่ไม่ใช่กับพวกสัตว์เลี้ยวอสูร หองกงเป็นตัวแรกที่ถูกละเมิด ปลิว นักรักถึงจะลอบเข้ามาด้านหลังได้ แต่ก็ถูกมันใช้ปีกคู่ฟาด มีแค่บาร์กั

เท่านั้นที่ดูสูสีกันมาก แต่ด้วยขนาดตัวทำให้เจ้าปีศาจได้เปรียบ มันควักกรงเล็บเล่นงานปีกของบาร์ก็จนบาดเจ็บหนัก ก่อนจะหันไปมองเด็กหญิงด้วยแววตาคร่ำครวญ

"จะ...ใจร้ายจัง อย่ามาแก่งัดสัต์เลี้ยวอสูรของอารินนะ!"

ในคอนั่นเอง รูๆ ก็มีแสงสว่างปรากฏขึ้นจากข้างตัวเด็กหญิง กระเป๋ารูปกระต่ายของเธอกำลังเปล่งแสง อารินค้นหาคันคออยู่สักพักก็หยิบมันออกมา มันเป็นไขสัต์อสูรที่ได้มาจากรังบอสตอนที่ออกล่าพร้อมกับพี่ชาย และตั้งชื่อว่า 'ลิเลีย' คอนนี้ไขประหลาดใบนี้มีรอยร้าว

เพลเยอร์ ฟักไข่สำเร็จ ได้รับ ราชนิออสพิซ เพศเมีย คลาสทหาร เลเวล 1 เป็นสัต์เลี้ยว กรุณาตั้งชื่อ

"ลิเลีย"

เมื่อเปลือกไข่แตกสลาย ก็ปรากฏร่างงูยักษ์ที่มีเกล็ดสีเขียวสดสวย คุหนาคูหนาและแข็งแรง ดวงตาสีอำพันของมันจับจ้องเจ้าปีศาจ มันเคลื่อนไปขดตัวล้อมเด็กหญิงไว้ราวกับว่าจะคอยคุ้มกันให้ และส่งเสียงฟูฟ่อ ปีศาจตัวนั้นก็ส่งเสียงร้อง และทะยานเข้าโจมตี แม้ว่าลิเลียจะเพ็งถือกำเนิดและมีคลาสทหาร เลเวล 1 แต่ลิเลียก็มีอาวุธร้ายกาจคือ พิชรูนแรงที่ลั่นสัต์อสูรซึ่งเป็นอันตรายต่อตนเองได้

ลิเลียฟันละอองพิชใส่ ทำให้ปีศาจตัวนั้นชะงักครู่หนึ่ง ถึงอย่างไรพิชก็ยังเป็นพิช มันไม่สนความแตกต่างของเลเวล เว้นเสียแต่สัต์อสูรนั้นแข็งแรงมากพอจะต้านพิชไหว เมื่อปีศาจตัวนั้นซาลง หงอคงเห็นจังหวะเหมาะก็ให้ท่าคมมีควายโจมตีจากด้านหลัง นักก็โผล่ขึ้นมาจากพื้น มันเตะอักษหลายสิบครั้งก่อนจะแผ่นหนี ส่วนบาร์ก็สร้างเกราะที่จะย่อยปากระดมจิกซ้ำ

สถานการณ์เปลี่ยนไปแล้ว ฝ่ายที่ต้องดิ้นรนเอาชีวิตรอดนี้กลับเป็นปีศาจ ด้วยลิเลียสามารถแพร่พิชเป็นวงกว้าง เจ้าปีศาจจึงบุกเข้ามาโจมตีไม่ได้ สัต์เลี้ยวอสูรทั้งสี่ตัวใช้ความสามารถทั้งหมดที่มีโจมตีอย่างต่อเนื่องและเคลื่อนไหวสัมพันธ์กันโดยไม่รู้ตัว ในที่สุด ปีศาจตัวสุดท้ายก็ถูกกำจัดพร้อมกับที่สัญลักษณ์ผู้ครอบครองปรากฏขึ้นตรงหน้าเด็กหญิง เมื่อรับไว้เธอก็ถูกส่งออกมาข้างนอกทันที

เพียงเท่านั้นเหลือแค่ครอบครองประตูปานสุดท้ายก็จะได้ผู้ชนะในการ

ประลองรุ่นเยาวชนแล้ว เนื่องจากประตูปานสุดท้ายนั้นยังไม่ถูกปิดผนึก
หมายความว่ายังไม่มีคนเข้าไป ระหว่างนั้น อารินจึงรีบตรงไปที่โต๊ะไอเทม
และหยิบน้ำยามาใส่ไว้ให้เต็ม

ในตอนนั้นเอง ประตูปานที่คาราเข้าไปก็มีชื่อสลักไว้ที่ด้านบน คารา
เดินออกมาอย่างเหนื่อยหอบเล็กน้อย และต้องผงะเมื่อเห็นอารินยืนรออยู่
เธอใช้เวลาตัดสินใจในเพียงไม่กี่วินาที ก็รีบวิ่งไปที่ประตูสุดท้าย อารินเห็น
ดังนั้นก็ไม่ยอมแพ้ รีบไปที่ประตูเช่นกัน เด็กหญิงทั้งสองยื่นมือออกไป
สัมผัสประตู ก่อนที่แสงจากประตูจะกลืนร่างของทั้งคู่

คาราลืมตาขึ้นมา ก็พบว่าตอนนี้เธออยู่ในพื้นที่ใหม่ รอบๆ เป็น
หุบเขาหิน อากาศที่นั่นร้อนมาก มีเปลวเพลิงออกมาจากพื้นดินที่แตก ถึง
กระนั้น เธอก็ยังคิดที่จะเข้ามาในประตูปานสุดท้ายได้ ขอเพียงเธอครอบ
ครองประตูปานนี้ได้ เธอก็คือผู้ชนะ

"อ๊ะ! คาราอยู่ด้วยหรอคะ"

เสียงอารินดังขึ้น คาราริบทันไปมอง ก็พบเจ้าของเสียงนั่งอยู่บน
หลังบาร์ก็

"แต่ที่นี่อากาศร้อนจังเลยนะคะ พื้นที่ร้อนจี๋ด้วย"

"เข้ามาได้ยังไง" คาราสงสัยมาก กฎก็บอกชัดเจนแล้วว่า ถ้ามีคน
เข้าไปแล้ว คนอื่นจะเข้าไปไม่ได้อีก

"ก็เข้ามาพร้อมกับคารายังไงล่ะคะ"

"คงเกิดความผิดพลาดละมั้ง เพราะเรามั่นใจว่าอยู่ใกล้ประตูกว่า
จะว่าไปแล้ว ผู้เฝ้าประตูอยู่ที่ไหนล่ะ" คาราพูดกับตัวเอง เพียงแต่อาริน
กลับตอบขึ้นมาว่า

"มีคุณมังกรนอนอยู่ด้วยละค่ะ" อารินบอก

คาราเป็นขึ้นไปยืนอยู่บนโกเลมขาวและมองตาม ก็พบมังกรตัวใหญ่
ยักษ์ มีไฟออกมาจากปากเป็นระยะ จุดที่มันนอนอยู่นั้นมีลาวาไหลผ่านจึง
ยากจะเข้าไปได้

"เงื่อนไฉล่ะ" คาราพึมพำ ด้วยขอเพียงหาเงื่อนไขเธอก็จะรู้วิธีพิชิต
ด่านนี้ เธอจึงเพ่งสายตาสังเกตมังกรตัวนั้น และพบว่าข้างตัวมันมีที่บดสมบัติ
อยู่ด้วย ซึ่งเป็นไปไม่ได้เลยที่จะมีสิ่งของมีค่าในสถานที่แบบนี้ "นั่นสินะ

เป้าหมาย ไวค์ร็อก"

โกเลมขาวเข้าใจสิ่งที่เจ้านายมันต้องการ จึงตรงไปหามังกรเพลิง ที่นอนอยู่ เพราะมันเป็นสัตว์อสูรธาตุหินจึงทนทานต่อความร้อนเป็นพิเศษ ลำพังแค่ลาวาไม่สร้างความเคียดแค้นให้มันเลย

มังกรเพลิงสัมผัสได้ถึงผู้บุกรุกก็ล้มตาคืนพร้อมกับกรู้อเสียงคัง คาร่าถึงกับตัวสั่น รีบเปิดคู่มือสถานะของตัวเอง ก็พบว่าติดสถานะหวาดกลัวอยู่ แต่มังกรก็น่ากลัวจริงๆ การออกแบบที่สมจริงนั้นทำให้มันดูยิ่งใหญ่ แค่วัยขบร่างกายก็รู้สึกได้ถึงแรงสั่นสะเทือน อุณหภูมิก็เพิ่มสูงขึ้นเช่นกัน และในวินาทีต่อมา มังกรเพลิงนั้นก็พ่นไฟออกมาโจมตี

โกเลมขาวยื่นมือออกไปต้านเปลวไฟ รอจนการโจมตีหยุด ก็วิ่งเข้าไปโจมตีบ้าง แม้นขนาดตัวจะแตกต่างกัน แต่โกเลมขาวก็ถือเป็นสัตว์อสูรที่มีพลังโจมตีสูง การต่อຍแต่ละครั้งทำให้มังกรเพลิงเสียจังหวะได้ แต่มันก็เชื่องช้าจนหลบการโจมตีจากหางไม่พ้น

"ไวค์ร็อก ค้านเอาไว้ให้ได้!" คาร่าสั่ง ถ้าเป็นไปได้ เธอก็อยากลงไปสู้ด้วยตัวเอง แต่คิดที่พื้นส่วนใหญ่เป็นลาวา เธอไม่ได้ฝึกการเคลื่อนไหวมาอย่างชำนาญ จึงไม่มั่นใจว่าจะผ่านไปถึงหีบสมบัติ

อารินนั่งดูอยู่บนหลังบาร์ก็ ไม่ว่าใครต่างก็คิดว่าเธอตั้งใจรอจังหวะเพื่อคว้าชัยชนะ แต่ก็ไม่มีใครคิดว่ากล่าว เพราะนี่เป็นวิธีที่ช่วยในการประลองวิธีหนึ่ง หากู้ไม่ว่าเด็กหญิงไม่มีเรื่องการประลองอยู่ในหัวสักนิด โชคร้ายสำหรับเธอที่เจ้ามังกรเพลิงขยับเข้าไปอยู่ในระยะที่โจมตีเธอได้ และเห็นบาร์ก็พอดี มันจึงสยายปีก แล้วกระพือสร้างแรงลมร้อนๆ ก่อนจะทะยานขึ้นฟ้า

คาราคิดว่านี่คงเป็นโอกาสของเธอ จึงสั่งให้ไวค์ร็อกพาเธอเข้าไปหาหีบสมบัติที่มังกรตัวนั้นเฝ้าไว้ ทว่ามังกรเพลิงกลับหันมาปล่อยไฟใส่ ถ้าไม่ใช่เพราะไวค์ร็อกป้องกันให้ คาราคงเจ็บหนักไปแล้ว แต่มันก็เป็นหลักฐานยืนยันได้ว่า ถ้าไม่ทำอะไรกับมังกรเพลิงเสียก่อน ก็แทบจะเข้าไปถึงหีบสมบัติไม่ได้

จากนั้นบาร์ก็กลับเป็นเป้าหมายอีกครั้ง เมื่อมังกรเพลิงฟาดหางใส่ แต่จำวอสูรอินทรีก็หลบได้ มันบินเข้าไปใกล้ๆ มังกร และใช้กรงเล็บจิก ทว่าโจมตีไม่เข้า หงอคงจึงกระโดดลงไปขวาง พอไม่เป็นผลก็รีบกระโดด

ขึ้นมาเกาะขาบาร์ก็

"น่ากลัวจัง เซเวอร์ลูตไนต์ช่วยทีนะคะ" อารินเรียกใช้อาร์ติแฟกต์
อัครวินอาร์ติแฟกต์กระโดดลงไปพร้อมแทงหอกใส่มังกร อาร์ติแฟกต์
นั้นไม่กลัวตาย มันจึงสู้ด้วยพลังทั้งหมดที่มี ปีกแสงบนแผ่นหลังช่วยให้
มันเคลื่อนที่บนฟ้าได้ แต่พลังโจมตีของมันไม่สูงเท่าไร จึงทำได้เพียงหยุด
การเคลื่อนไหวของมังกรเพลิงไว้ชั่วคราว

คาราเห็นว่ามังกรเพลิงกำลังสู้ติดพันกับอาริน ก็อาศัยจังหวะนี้ตรง
ไปยังหีบสมบัติ ทว่าหีบล็อกกุญแจไว้ เมื่อลองพิจารณาให้คิดแล้ว ไม่น่าว่า
มังกรตัวนั้นอาจเก็บกุญแจสำหรับเปิดหีบนี้ไว้ ถ้าเป็นแบบนั้น ทางเดียวที่
จะพิชิตประตูปานนี้ได้ก็คือ ต้องโค่นมังกรเพลิงเท่านั้น เพียงแต่ไม่รู้ว่า
เงื่อนไขการครอบงำกุญแจคืออะไร อาจให้เฉพาะคนที่จัดการกับมังกรเพลิง
ได้ก็ได้อ

เมื่อไม่มีทางเลือก คาราจึงต้องหันกลับไปสู้กับมังกรเพลิง เธอร้าย
เวทกระสุนน้ำโจมตี แต่มังกรเพลิงเร็วกว่ามาก เมื่อเธอมองอัครวินจาก
อาร์ติแฟกต์ของอารินกำลังระดมโจมตีมังกรเพลิง ก็คิดอะไรบางอย่างได้

"จงออกมา เซเวอร์ลูตไนต์"

การประลองรอบที่แล้ว อารินได้ใช้อาร์ติแฟกต์เพื่อเปลี่ยนสถาน-
การณ์ คาราจึงใช้อาร์ติแฟกต์ประเภทกระเด็นเพื่อใช้ในการประลองรอบ
ชิงชนะเลิศ โชคคิที่ก่อนหน้านี้เธอยังไม่ได้ใช้มัน เพราะต้องการเก็บไว้ใช้
ยามจำเป็นที่สุด

เซเวอร์ลูตไนต์ทั้งสองตัวทะยานเข้าไปเล่นงานมังกรเพลิง แต่ทำได้
แค่ก่อวุ่นเท่านั้น ระหว่างนั้น คาราก็ให้ไวค์ร็อกเข้าไปใกล้มังกรที่สุด และ
ใช้เวทมนตร์โจมตีจากระยะไกล ไวค์ร็อกอาจจะหวังที่มังกรเพลิงบินต่ำลง
ก็คิดว่าหางของมันไว้ และออกแรงดึงมันลงมา

"ดีมาก จับไว้ให้ได้เลยนะ!"

"อ๊ะ! ระวังตัวนะคะ" อารินร้องเตือน แต่ช้าเกินไป มังกรเพลิงหัน
กลับไปมองศัตรูที่คิงหาง ระยะใกล้แบบนี้มีทั้งข้อดีและข้อเสีย

คาราเบิกตากว้างด้วยความหวาดกลัวเป็นครั้งแรก เมื่อมังกรเพลิง
อ้าปากกว้างเผยเขี้ยวอันแหลมคม มีประกายไฟเล็กๆ ออกมา ไอร้อนจาก
ปากทำให้เธอรู้สึกแสบผิวไปหมด

"บาร์ก็ ฟุ้งชนเลยล่ะ!" อารินออกคำสั่งเป็นครั้งแรก จ้าวอสูรอินทรี สร้างเกราะให้ตัวเอง และฟุ้งชนหน้ามังกรเพลิงอย่างจัง ส่งผลให้การโจมตีนั้นพลาดเป้าไป

"นี่เธอ..."

"อย่ามาแก๊งเพื่อนอารินนะ!"

แค่ชั่วพริบตา คาราก็ตึงสติแล้วร้ายเวทมนตร์ศรลมโจมตีมังกรเพลิง

"เพื่อนั้นเธอ นี่คือการประลองนะ" คาราฟุค ขกมือเสยผมที่ปลิว
สยาย เธอหันไปมองมังกรเพลิง และเรียกคทาออกมาถือไว้ "แต่ก็...ขอใบ
นะ"

อารินหัวเราะเก้อเขิน และจ้องมองมังกรเพลิงตัวนั้นอย่างตั้งใจ เมื่อ บารก็บอกว่าจะเข้าไปต่อสู้อารินก็ต้องเปลี่ยนร่างเป็นเผ่าผีเสื้อ และต้อง อัดมันก๊ากับหนองคง แต่ด้วยขยับบินไปไม่คล่องจึงประคองตัวได้ยาก

บาร์บี้ ไวคร็อก และเซเวอร์ลูคินต์ทั้งสองตัวตรงเข้าไปหามังกร
เพลิง และระดมโจมตีด้วยพลังทั้งหมด อารินตรวจสอบค่าพลังของตัวเอง
แล้วทำแก้มปอง เพราะถ้าใช้ทักษะสนับสนุนบาร์บี้ เธอจะบินได้อีกไม่นาน
แถมข้างล่างก็เป็นลาวาอีกด้วย

"เราต้องเป็นผู้ชนะ ไวต์ร็อก จัดการให้ได้!"

"บาร์ก็กับคุณอัครวิณัฐฯ นะคะ!"

สองเด็กหญิงต่างก็ออกคำสั่งกับสัตว์เลี้ยงของสุรของตนเอง แค่มิเพียง
คาราเท่านั้นที่เข้าไปร่วมต่อสู้ เธอใช้เวทมนตร์กระหน่ำโจมตีอย่างซ้ำซ้อน
อารินเห็นก็เรียกคทาขึ้นมาช่วยอีกแรง นักก็ถึงกับประท้วงทันที เพราะกลัว
อารินจะทำอันตรายเสีย ทว่าอารินกลับยิ้ม และบอกว่า

"ถ้าเป็นเวทลูกบอลไฟ อารินยิ่งแม่นนะคะ"

"ตะ...แต่..." นักก็พยายามหักท้วง แต่ก็เข้าไปแล้ว การโจมตีของ อารินเข้าเป้าอย่างแม่นยำ คาราดึงกับเบิกตาค้ำ เมื่อตัวเลขลอยขึ้นมา เพียงแต่มั่นเป็นสีเขียว ไม่ใช่สีแดง "...มังกรนั้นเป็นอากาศไฟ"

"ເອ້?"

"ไม่ต้องมาเอ่ยนะ ให้ตายสิ! ไม่รู้หรือไม่ว่าสัตว์สูรธาตุไฟแบบนี้ห้ามโจมตีด้วยไฟ บางตัวอาจไม่มีผล แต่กับบางตัว มันกลายเป็นพลังให้เลยนะ!" ดาราवाद

"งั้นถ้าอารินใช้เวทมนตร์ลูกไฟยักษ์ล่ะคะ"

"นั่นห้ามเด็ดขาดเลย ยิ่งเวทมนตร์รุนแรงเท่าไร ก็ยิ่งเสริมพลังให้มันมากเท่านั้น"

"แล้วหอคอยเพลิงกับทุ่งมรณะก็ใช้ไม่ได้หรอกคะ"

"ก็บอกแล้วว่าห้ามใช้ธาตุไฟโจมตีมัน แล้วเรามีแค่เวทมนตร์ธาตุไฟหรือไง" คาราดถาม เธอสร้างโล่น้ำขึ้นมาป้องกันเปลวไฟเอาไว้ และให้ไวต์ร็อกโจมตีสวนกลับ

"ถ้าธาตุไฟใช้ไม่ได้ ก็ต้องใช้ธาตุน้ำสินะคะ...อยู่ไหนกันนะ" อารินนำการค้อออกมาไล่ดูทีละใบ ด้วยเหตุผลบางประการทำให้อารินชอบเวทมนตร์ธาตุไฟเป็นพิเศษ ดังนั้นเวทมนตร์ธาตุอื่นจึงแทบจะไม่มีเลย "อ๊ะ! เจอแล้ว เวทมนตร์สายฝนแห่งความเมตตา คือสิ่งที่อารินยังเก็บไว้"

คาราได้ยื่นชื่อเวทมนตร์นั้นก็แปลกใจ เธอจำได้ว่าเวทมนตร์นี้เป็นของธาตุน้ำจริงๆ ทว่าก็ไม่ต่างกับเวทมนตร์ทุ่งมรณะ ที่ใช้เพิ่มประสิทธิภาพในการใช้เวทมนตร์ธาตุไฟ แต่ถึงมันจะเป็นท่าที่ไม่มีพลังโจมตีเลย ถ้าใช้ร่วมกับเวทมนตร์ธาตุน้ำที่เธอมีอยู่ก็จะได้การโจมตีที่รุนแรงขึ้น

การ์ดเปล่งแสงออกมาทันทีที่อารินเรียกใช้ จากนั้นท้องฟ้าก็เริ่มมีครีเม่ และเริ่มมีเมฆฝนโปรยปรายลงมา มังกรเพลิงชะงักไปครู่หนึ่ง ตามด้วยมีเสียงน้ำระเหยเมื่อฝนสัมผัสกับร่าง กระทั่งลาวาเองก็มีปฏิกิริยาเมื่อสัมผัสสายฝนนี้

"เคี้ยวสิ เวทมนตร์นั้นไม่น่าจะรุนแรงแบบนี้เนี่ย" คาราพิมพ์ว่าเวทมนตร์นี้อย่างมากก็แค่รบกวนสายตาท่านั้น แต่ว่าเธอก็ไม่มีเวลาให้แปลกใจมากนัก รีบร่ายเวทมนตร์ศรวาริและโจมตี

อารินเปิดหน้าต่างระบบ และเรียกไอเทมออกมาถือไว้ตามคำแนะนำที่รอล์ฟมอบให้ก่อนมาประลอง เพราะมันคือ ไฟคายสุกห้ายที่จะช่วยให้เธอชนะได้

คุกคาหมีที่ได้จากกิจกรรมวันสงกรานต์

"ในนามของผู้พิทักษ์แห่งสรรพชีวิต อาริน เราขอมอบสิทธิในการถือกำเนิดใหม่ให้แก่เจ้า จงช่วยเหลือเรา จงเป็นคาบเพื่อเรา จงเป็นโล่เพื่อเรา และจงรักดีต่อเรา ด้วยปาฏิหาริย์แห่งชีวิตที่เราได้มอบให้ ภายใต้นามใหม่ คุณคุกคาหมี"

ไอเทมจะคงความสามารถเดิมเอาไว้...นั่นคือกฎตายตัวของระบบเกมใหม่ ซึ่งหมายถึงคุณสมบัติที่ไม่มีวันเปลี่ยนแปลง ราล์ฟวิเคราะห์ทักษะของทุกคนในกลุ่มเพื่อหาทางใช้ประโยชน์จากกฎนี้ โดยเฉพาะตุ๊กตาหมีซึ่งเป็นแรร์ไอเทมที่ไม่มีใครเห็นคุณค่า คุณสมบัติของมันคือ ไม่มีวันถูกทำลายไม่ว่าจะด้วยกรณีใด และมีคุณสมบัติในการฟื้นฟู เพื่อให้ง่ายต่อการดูแลรักษา คงตั้งใจออกแบบให้มันเป็นไอเทมที่คงอยู่ถาวร

กล่าวคือ ตุ๊กตาหมีตัวนี้นอกจากจะได้รับชีวิตจากอารินแล้ว ยังได้รับผลจากการที่มันเป็นไอเทมที่ไม่มีวันพังอีกด้วย

อารินค่อมน้ำยาฟื้นฟู MP ขวดสุดท้าย และใช้ทักษะต่อไป

"ในนามของผู้พิทักษ์แห่งสรรพชีวิต อาริน เราขอประทานอำนาจชั่วคราวให้แก่ คุณตุ๊กตาหมี เป็นเวลาหนึ่งร้อยแปดสิบวินาที จงปกป้องเราจนช่วยเหลือเรา และจงเป็นพลังให้แก่เรา"

คุณตุ๊กตาหมีเมื่อได้รับพรก็กระโดดลงไปบนพื้นลาวา แม้จะถูกเปลวเพลิงแผดเผา แต่ชั่วพริบตาที่พื้นสภาพกลับเป็นเหมือนเดิม มันรีบวิ่งไปหามังกรเพลิง และรื้อกำปั้นใส่ไม่ยั้ง

"อย่างนี้เอง ความสามารถของอาชีพลับลิสนะ น่าอัศจรรย์จริงๆ" คาราเองก็ไม่ยอมแพ้ เธอให้ไวร์ร็อกกับเซเวอร์ลูคไนท์เร่งทำความเสียหายเพื่อสิทธิ์ถือครองไอเทม

อารินไม่สนใจการต่อสู้แล้ว เธอบินไปยังซอกหินแห่งหนึ่งที่มีพืชประหลาดงอกขึ้นมา หากไม่สังเกตคงไม่มีทางรู้ได้ มันเป็นดอกไม้สีส้มแดงคล้ายเปลวไฟที่ลุกไหม้ และมีอุณหภูมิสูงมาก พืชชนิดนี้เติบโตได้ดีในพื้นที่ที่ร้อนจัด จึงมักขึ้นในแถบภูเขาไฟ จัดเป็นพืชหายากชนิดหนึ่ง

"นี่มัน 'เฟลอร์' นี่นา อารินได้สมุนไพรหายากมาแล้ว คี๊ใจจัง" ว่าแล้วอารินก็หยิบมีดออกมาค่อยๆ แซะหิน เพื่อรักษาคุณสมบัติของเฟลอร์ให้ได้มากที่สุด เพราะหากถอนโดยไม่มีความรู้ นอกจากจะเผาผู้แตะต้องแล้ว มันจะตายในสามชั่วโมง

อารินเกล็ดโลลตามนิสัยที่พอเจออะไรที่แปลกๆ ก็จะทำให้ความสนใจแก่สิ่งนั้น ตอนนี้การต่อสู้กับมังกรเพลิงไม่ได้อยู่ในหัวของเธอเลย เด็กหญิงเอาแต่บินไปโน่นมานี่จนถึงจุดที่เจ้ามังกรเพลิงเคยนอนอยู่ และพบของอย่างหนึ่งที่ถูกทับจนติดอยู่กับพื้น จึงแงะขึ้นมาดู เมื่อรู้แล้วว่าของสิ่งนี้คือ

บุญแจห็นคอกใหญ่ เธอก็เดินนำไปไขหีบสมบัติ และเปิดมันขึ้นมา
ขอแสดงความยินดีกับเพลเยอร์ อาริน ที่พิชิตประจวบนี้ได้
คาราแปลกใจ เธอไม่คิดว่าอารินจะเปิดหีบสมบัติได้แล้ว ทั้งที่มังกร
เพลิงยังไม่ได้ถูกจัดการ

"เป็นไปได้ ทำไมถึงเปิดได้ล่ะ!"

"ก็มีบุญแจตกอยู่ตรงนั้นนี่คะ" อารินตอบชื่อๆ พร้อมชี้ไปยังจุดที่
มังกรเพลิงเคยนอน

พอได้ฟังคำตอบ คาราก็ก้มหน้านิ่ง จากนั้นจึงหัวเราะออกมา

"ให้ตายสิ! ระบบเกมนี้มันกวนตึ๊งจริงๆ เงื่อนไขของมันคือ ให้หา
บุญแจมาเปิดหีบสมบัติ ไม่ได้บอกนี่ว่าต้องฆ่ามังกรเพลิง ท่าทางจะโดน
กับดักจิตวิทยาเล่นงานเข้าให้แล้วสิเรา"

ถ้าจะโกรธ คาราก็ควรโกรธตัวเองที่ไม่รอบคอบพอ ทั้งที่ไปถึงก่อน
แท้ๆ แถมดูจากตำแหน่งที่พบบุญแจ ก็จะทำให้เห็นว่ามียอยเท้ากลมๆ อยู่ ซึ่ง
ก็คือ รอยเท้าไวต์ร็อกของเธอนั่นเอง

"เฮ้อ...ไม่เคยรู้สึกเสียทำขนาดนี้มาก่อนเลยนะเนี่ย"

"คาราเก่งออกกะคะ ใช้เวทมนตร์เก่งกว่าอารินตั้งเยอะ"

"ของแบบนี้มันขึ้นอยู่กับประสบการณ์ ถ้าเทียบกันแล้ว เราอิจฉา
เธอมากกว่านะ มีพลังแปลกๆ ตั้งเยอะ แต่กลับใช้ไม่เป็น น่าเสียดายมาก"
คาราถอนใจเบาๆ แล้วพูดต่อว่า "ยินดีด้วยนะ เธอเป็นผู้ชนะแล้ว"

"เรื่องอะไรเธอคะ"

66

บายกล่องสมบัติ

การประลองรุ่นเยาวชนจบลงไปแล้ว แต่ยังคงมีกระแสวิพากษ์ วิจารณ์ที่ไม่เห็นด้วยกับผลการประลองสักเท่าไร ถึงอย่างไร ต่อให้มีการประท้วง ผลการประลองก็ไม่มีทางเปลี่ยน นอกจากนี้ การประลองครั้งนี้ ยังทำให้หัวหน้ากิลด์หลายคนคิดจะชักชวนอารินเข้ากิลด์ จนรู้ว่าผู้สนับสนุนเป็นใครก็เปลี่ยนความคิดทันที เพราะไม่มีใครอยากเป็นศัตรูกับกิลด์เอก-ซอร์ซิสต์แน่นอน

อารินได้รับรางวัลเป็นกล่องสมบัติสีรุ้ง ถึงทุกคนอยากให้เธอเปิดมันตอนที่ได้รับ แต่อารินจำได้ว่าซาทุระจะขอซื้อมันต่อจากเธอ จึงเก็บใส่กระเป๋าเอาไว้เป็นอย่างดี ผู้เข้าประลองคนอื่นๆ ก็ได้รางวัลเหมือนกัน โดยที่สองนั้นได้กล่องสมบัติทองคำ ส่วนที่เหลือได้รางวัลลั่นกันไป

เมื่ออารินออกมาข้างนอก ก็มีคนคิดจะเข้ามาเพื่อขอซื้อรางวัลต่อ ถ้าไม่คิดตรงที่เธอเดินมาพร้อมกับพวกแรลฟ์ ซาทุระ และมียอคฝีมือยอดเยี่ยมกันมาคุ้มกันละก็ ส่วนอาคมที่ยืนรออยู่ด้านนอกได้พักใหญ่ พอเขาเห็นน้องสาวก็เข้าไปแสดงความยินดี และยังออกอาการห่วงน้องเหมือนเคย จากนั้นแรลฟ์ก็บอกว่าควรคุยกันเรื่องธุรกิจให้เรียบร้อยก่อนจะออฟไลน์

ชากระจึงพาไปยังร้านอาหารใกล้ๆ และเปิดห้องพิเศษทันที

"ถ้าเช่นนั้น บอกราคาของหีบสมบัติสิรู้มาได้เลยละ" ชากระกล่าว
แต่ราล์ฟกับอาคมกลับนิ่งเฉย ทำท่าทางเหมือนจะไม่ให้ความร่วมมือ

"พวกแกคิดจะผิดคำพูดหรือไง!" อัศวินศักดิ์สิทธิ์ตะคอก จนถูก
ชากระปราม

ราล์ฟถอนใจ แล้วตอบว่า "เรื่องนั้น เธอควรตกลงกับอารินด้วย
ตัวเอง"

"ที่ฉันมาด้วย เพราะฉันเป็นผู้ปกครอง แน่่อนว่าฉันไม่ขอรับรู้อะไร
ทั้งสิ้น เรื่องที่เกิดขึ้นในวันนี้ ฉันถือว่าเป็นประสบการณ์ของอาริน" อาคม
พูดเสริม

"อะไรทำให้นายเปลี่ยนไปขนาดนี้เนี่ย" เด็กหนุ่มหยอก ท่าทางที่
เปลี่ยนไปของอาคมทำให้เขาแปลกใจนิดหน่อย

"หนวกหูน่า ไอ้แมวแวน"

"อย่างนั้นหรือคะ" ชากระคิดอยู่สักพักหนึ่งก็เข้าใจ จึงหันไปพูดกับ
อารินว่า "ถ้าเช่นนั้น ตามข้อตกลงก่อนหน้านี้ น้องอารินจะขายกล่องสมบัติ
สิรู้ในราคาขั้นต่ำเท่าไรคะ"

"สองหมื่นแพ่งไปหรือเปล่าคะ" เด็กหญิงถาม ทำเอาพวกชากระ
ถึงกับตกใจกับราคาที่เรียกได้ว่าโคตรถูก แต่ก็อย่างที่รู้กันแหละ นอกจาก
ราคาของสมุนไพร วัตถุดิบสำคัญในการปรุงยา และน้ำยาแล้ว อารินแทบ
จะไม่รู้ราคาของไอเทมชนิดอื่นๆ เลย

อัศวินศักดิ์สิทธิ์แอบยิ้ม เท่ากับว่าชากระสามารถซื้อกล่องสมบัติสิรู้
ในราคาถูก หากไม่มีราล์ฟกับอาคมอยู่ด้วย และเขามีอำนาจในการตัดสินใจ
ตกลงซื้อในราคานี้ไปแล้ว

"พี่เกรงว่ามันจะถูกเกินไปนะคะ" ชากระเตือน

"จ้ะสามหมื่น"

"มันก็ยังถูกเกินไปอยู่ดี"

"อารินขายน้ำยาขวดละหมื่นก็ว่าแพงแล้วนะคะ กล่องสมบัติสิรู้
ราคาแพงกว่าน้ำยาของอารินอีกหรือคะ" เด็กหญิงหันไปถามนักบวชแวน

"ถ้าตีราคาก็งบประมาณอารินขายน้ำยาน้องหมา×2 ได้หนึ่งหมื่น-
แปดพันขวดนั้นแหละ"

"อารินทำเยอะขนาดนั้นไม่ไหวหรอก" เด็กหญิงตอบ

"ถ้าเช่นนั้น ให้พี่เป็นคนเสนอราคาได้หรือเปล่า" ซากุระถาม เธอรู้
แล้วว่าอารินไม่สันตติเรื่องค้าขายโอโหมะ จินให้เด็กหญิงเป็นผู้เสนอราคา
เองคงไม่ผิดแน่ "ทางพี่จะขอรับซื้อกล่องสมบัติสีรุ้งในราคา 22,000,000
เหรียญทอง ซึ่งความจริงมูลค่าของมันมีมากกว่านั้น ดังนั้นเพื่อไม่ให้เสีย
เปรียบกันไป พี่จะตัดเย็บชุดราคา 5,000,000 เหรียญทองให้ ถ้าต้องการ
ชุดเสริมคุณสมบัติด้านไหนก็บอกมาได้เลย"

เด็กหญิงหันไปมองอาคมกับรอล์ฟเพื่อขอความเห็น พอทั้งสองคนไม่พูดอะไร เธอก็บอกว่า "ตกลงละ เรื่องซุก อารินชอบซุกสวๆ กับซุกน่ารักๆ"

การตกลงที่ง่ายเกินไปทำให้เราถูกรู้สึกเหมือนเธอกำลังเอาเปรียบ
เด็ก ถ้าเรารู้จากคนอื่น เธอยกเน้นผลประโยชน์ตัวเองเป็นสิ่งสำคัญอยู่แล้ว

"เรื่องชุด ผมมั่นใจว่าสามารถออกแบบได้ดีกว่าที่มีขายตามร้าน ส่วนคุณสมบัติ...นั่นสินะ ในเมื่อเป็นนักเวท ก็ต้องใช้ MP กับค่าพลังเวทมนตร์เป็นหลัก ถ้าเป็นแบบนั้น พี่พอจะคัดเย็บชุดที่เสริมคุณสมบัติทางค่านั้นให้ได้"

เมื่อไม่มีอะไรเพิ่มเติม ทั้งสองคนก็ตกลงและทำสัญญาซื้อขายกัน เพื่อป้องกันการโกง จากนั้นซาทุระก็ถือโอกาสเป็นเจ้ามือเลี้ยงฉลองชัยชนะให้อาริน อาหารถูกส่งมาเต็มโต๊ะ และทุกคนก็ได้พูดคุยกันเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็น มีเพียงอัศวินศักดิ์สิทธิ์ที่จ้องนักบวชเฒ่าแมวด้วยสายตาอาฆาตอยู่ตลอดเวลา จนผ่านไปเกือบสองชั่วโมง พวกเรอัลฟิซอด้วงกลับที่พัก อารินบอกว่าจะกลับไปที่บ้านน้องเหมียวสีขาเพื่อผลิตน้ำยาโลหิตใหม่ อาคมจึงตามกลับไปด้วย

เจนพอกวิ่งในตอนเช้าตามความเคยชิน ขากลับก็แวะตลาดเพื่อซื้อวัตถุดิบมาทำอาหาร ระหว่างทาง เขาเจอรถขายไข่ไก่อาราคาถูกจึงซื้อมาสองแผง พอกกลับถึงบ้าน ก็เริ่มลงมือทำอาหารเข้าให้เรียบร้อย จนคุณแม่ตื่น เขาจึงไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า และลงมากินอาหารเข้าด้วยกัน

"หือ ชูปนี่ร่อยจัง ไม่น่าเชื่อเลยว่าทำจากไข่"

"ก็แค่อยากลองอะไรหลายๆ อย่างน่ะครับ"

"ว่าแต่ฝีมือลูกพัฒนาไปถึงไหนแล้วละ"

"ก็พัฒนาขึ้นประมาณสองชั้นครับ ปัญหาอยู่ที่ภพไม่เคยศึกษา กระบวนท่าอย่างจริงจัง" เจนภพตอบ ตั้งแต่เด็กแล้ว ถึงเขาจะฝึกการต่อสู้มา แต่ก็แค่ทำพื้นฐาน ส่วนเรื่องกระบวนท่านั้น เขาอาศัยวิธีจำและลอกเลียน

"อย่าเอาแต่เล่นสิ แม่อยากสู้กับลูกจริงๆ นะ"

"ขอโทษครับ"

"แม่เห็นชื่อลูกอยู่บล็อก B เราจะได้เจอกันรอบชิงแน่ะ"

"มีความเป็นไปได้ครับ แต่ผมอาจได้เจออาคมที่เป็นตัวเต็งจากบล็อก A ก่อน ถ้าชนะได้ก็เข้ารอบชิงชนะเลิศละครับ"

"จันเอาเป็นว่า ถ้าลูกชนะแม่ได้ แม่จะซื้อเคาอบให้เลย จะราคาเท่าไรก็ได้ไม่เกี่ยง" วิลารรณเสนอ เจนภพอยากได้เคาอบมานานแล้ว น่าจะใช้เป็นเหยื่อล่อได้ดี

"แนใจนะครับที่พูดแบบนี้" เจนภพยิ้มบาง "ถ้าอย่างนั้นเพื่อไม่ให้เสียเปรียบ ถ้าภพแพ้แม่ หรือผ่านเข้ารอบชิงชนะเลิศไม่ได้ ภพจะยอมทำตามที่คุณแม่ต้องการอย่างหนึ่ง ดีไหมครับ"

"ลูกพูดเองนะ ห้ามกลับคำที่หลังด้วย"

"แน่นอนครับ"

เมื่อตกลงกันได้ วิลารรณก็แอบขี้อยู่คนเดียว แม้เจนภพจะถามสาเหตุ เธอก็บอกเพียงว่าไม่มีอะไร กระทั่งกินอาหารเช้าเสร็จ วิลารรณก็ไปนั่งดูโทรทัศน์และกินไอศกรีมอย่างเอร็ดอร่อย

"จริงสิ บอกลูกไว้ก่อนเลยว่า เดือนนี้แม่หาวันว่างได้แล้วนะ"

"!?" เจนภพทำหน้าสงสัยอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะนึกขึ้นได้ว่า แม่เคยพูดเรื่องวันว่างเอาไว้ พอปฏิบัติแล้ว เขาก็ถามว่า "ใช้วันหยุดหลังวันวิสาขบูชาหรือเปล่าครับ"

ถ้าเป็นเดือนพฤษภาคม วันหยุดที่สามารถหยุดได้ก็มีแค่วันวิสาขบูชาเท่านั้น และมันก็เป็นวันหยุดหสขบคือีกด้วย

"เกลียดลูกก็ตรงนี้แหละ กะว่าจะเซอร์ไพรส์สักหน่อย" คุณแม่บ่นอุบ แล้วพูดต่อ "แม่ขอลาหยุดวันศุกร์ ดังนั้นจะหยุดรวมกันสัปดาห์หน้าของคุณลูกก็คือ ชวนเพื่อนที่ซื้ออาคมกับน้องสาวไปด้วย ค่าใช้จ่ายแม่ออกให้เอง"

"ไม่รับปากว่าจะชวนได้หรอคะครับ แต่ภพจะพยายาม"

"ต้องชวนให้ได้ล่ะ" คุณแม่ย่า

"เข้าใจแล้วครับ" เจนภพรับปาก "แล้วบอกคุณยายหรือยังครับ เรื่องที่จะไปนะ"

"ยังเลยจ๊ะ แต่อีกเคียวแม่จะโทร. ไปบอกให้เตรียมห้องไว้ อะ! ต้องจองตั๋วเครื่องบินด้วยสินะ จะให้ขับรถไปถึงเชียงใหม่เลย แม่คงไม่ไหว"

แล้วเจนภพก็กลับมาอ่านข่าวสารในเกม วิลารรณเองก็สนใจเหมือนกัน บางครั้งเธอจึงถามเรื่องที่ยังไม่รู้ อย่างเรื่องไอเทมที่เธอบอกว่าได้จากการออกล่าเมื่อคืน ก็ได้เจนภพแนะนำวิธีปล่อยสินค้าให้ แต่ไอเทมไหนที่เขาคิดว่าน่าสนใจจะขอซื้อเก็บไว้เอง แม้คนเป็นแม่บอกว่าจะให้ฟรีๆ แต่เจนภพก็ไม่คิดจะใช้ความเป็นแม่ลูกกันในเกมเด็ดขาด

ข่าวสารในเกมแสดงให้เห็นถึงความปลอดภัยของวิธีการต่อสู้เพลเยอร์นำอาร์ติแฟกต์มาใช้ต่อสู้กันมากขึ้น ภารกิจสุ่มค่าโชคเองก็ได้รับความนิยมจนถึงขั้นเพลเยอร์ขุดหาการทำภารกิจกัน เพราะภารกิจแบบนี้มีจำนวนจำกัดในแต่ละวัน หากทำสำเร็จจะช่วยให้ใช้อาร์ติแฟกต์ระดับสูงขึ้นได้ รวมถึงจำนวนครั้งที่ใช้ได้ก็จะเพิ่มขึ้น ทำให้ควมเกมท้าทายขึ้นเยอะ

'ท่าทางเราคงต้องเพิ่มค่าโชคสักหน่อยแล้วสิ'

เมื่อกลับเข้าเกม ราล์ฟก็ตรวจสอบค่าสถานะของตัวเองและพรรค

พวกทุกคน เขาพบว่ายังไม่มีใครออนไลน์ จึงฝากข้อความเพื่อเตือนให้เตรียมพร้อมสำหรับการประลอง ซึ่งก็คือ เก็บเลเวลให้ได้มากที่สุด จากนั้นเขาก็ปลดผนึกภูตทั้งสามและคิริ แล้วมุ่งหน้าไปยังอาคารระบบ เพื่อหาภารกิจเพิ่มค่าโชค

แม้จะโชคร้ายที่ภารกิจพวกนี้ถูกแย่งไปทำหมดแล้ว แต่ราล์ฟก็ยังไม่ยอมคัดใจ เขารู้ธรรมชาติของการซื้อขายข้อมูลดี จึงถามพนักงานที่เป็น GM

"ผมต้องการทราบข้อมูลเกี่ยวกับผู้มอบเคสค์เพิ่มค่าโชคโดยไม่ผ่านระบบ"

"คำถามนี้ราคา 5,000 เหรียญทองครับ"

"จะแน่ใจได้ยังไม่ว่าข้อมูลที่ได้คุ้มเท่ากับจำนวนเงินที่จ่ายไป" ราล์ฟถาม ถึงอย่างไรเขาก็ไม่ไว้วางใจเจ้าหน้าที่ GM พวกนี้ เพราะมีข่าวลือว่า โบนัส

ของพวกเขา GM จะได้มาจากรายได้ภายในเกม

"เพราะข้อมูลที่ได้จากทางเราแม่นยำร้อยเปอร์เซ็นต์ครับ"

"แน่นอนว่ามันต้องร้อยเปอร์เซ็นต์ เพราะข้อมูลพวกนั้น คุณทราบในฐานะ GM อยู่แล้ว แค่อยากรู้ว่ามันคุ้มกับเงินที่เสียไปหรือไม่"

"คุ้มแน่นอนครับ" GM หนุ่มยืนยัน

"เอาเป็นว่าผมเชื่อก็แล้วกัน"

ว่าแล้วรالفก็วางถุงเงินลงบนเคาน์เตอร์ GM หนุ่มรับไปสั๊กพักก็มีหน้าคางข้อความแจ้งเตือนมาให้กดยอมรับ

"ในเกมนี้มี NPC จำนวนมาก บางคนก็ให้เควสที่ไม่เกี่ยวข้อง ข้อมูลที่คุณได้รับไปนั้นคือ วิธีสังเกตผู้มอบเควสค์เพิ่มค่าโชคลาภครับ"

รالفอ่านข้อมูลนั้นอยู่พักหนึ่ง ก็พอจะเข้าใจวิธีสังเกตแล้ว หลักๆ ก็คือ มองหา NPC วางงานที่ปล่อยตัวตามสบาย หรือพูดคุยกับพวก NPC แล้วกล่าวถึงบุคคลใดบุคคลหนึ่ง หรือมองหา NPC ที่มีท่าทางเคืองครุ่น และขอความช่วยเหลือด่วน

"แต่การจะค้นหา NPC เหล่านั้นต้องใช้เวลามากนะครับ แถมถ้ามีคนรับไปแล้ว ก็จะรับซ้ำไม่ได้อีก คงต้องรอรอบต่อไป" GM หนุ่มกล่าวขำๆ

รالفไม่สนใจ ถึงอย่างไรเขาก็ได้เปรียบคนอื่นตรงที่มีภูมิตอยุ่ถึงสามคน ถ้าอาศัยข้อได้เปรียบจากการที่ภูมิตรับภารกิจได้ การรับภารกิจเพิ่มค่าโชคลาภก็นิดเดียว

หลังจากมอบหมายงานให้พวกภูตแล้ว รالفก็โอนเงินค่าใช้จ่ายที่จำเป็นให้ เมื่อเห็นสุริยมองเงินในบัตรเงินสดของตัวเอง และแอบหัวเราะเบาๆ เขาก็พอจะรู้แล้วว่าเธอคิดจะทำอะไร แต่ที่ไม่ได้ว่าเพราะความคาดหวังในตัวสุริยมนั้นต่ำอยู่แล้ว

ตลอดหนึ่งชั่วโมงที่แยกกันสำรวจ หน้าต่างภารกิจของรالفมีรายการเควสค์ที่พวกภูตไปรับมาปรากฏขึ้นเรื่อยๆ รับมาแล้วก็ต้องทำให้เสร็จ หากไม่ยอมให้ค่าคุณธรรมถูกหัก เขาจึงวางแผนที่ และกำหนดตำแหน่งของสถานที่ทำภารกิจไว้คร่าวๆ เพื่อวางแผนการเดินทาง

รالفซื้อพวกของใช้ที่จำเป็น รวมถึงอาหารกินเล่นที่ช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการฟื้นฟูระยะสั้น ปรับเปลี่ยนอาวุธเสียใหม่ และมารวมตัวกับพวกภูตที่ลานน้ำพุ

ความแตกต่างกันของภูตทั้งสามทำให้พวกเธอกลายเป็นจุดสนใจ แถมยังมีผู้ชายเดินเข้ามาทักทาย แต่ก็ถูกสุริยันไล่ตะเพิดไปทันที เมื่อเห็นนักบวชเฒ่าแมวเดินเข้าไปในกลุ่มนั้น บรรดาชายหนุ่มที่พลาดโอกาสทำความรู้จักพวกเธอก็เฝ้ารอจะหวั่นระเเยะ แต่กลับไม่เป็นอย่างที่คิด เพราะหลังจากนักบวชเฒ่าแมวพูดสักพัก สาวๆ ทั้งสามคนและจิ้งจอกขาวก็เดินตามไปทันที

'ภารกิจปราบปรามการรุกราน' จะต้องออกไปปราบสัตว์อสูรที่อยู่ในเขตผาติลาตุ้ ซึ่งเป็นสถานที่ท่องเที่ยวภายในเกม สัตว์อสูรแถบนั้นไม่ได้เก่งกาจนัก แต่ก็มากพอให้ฝึกการต่อสู้เป็นทีมได้ เสียแค่ดูจากความร่วมมือของสุริยันแล้ว คงเป็นไปได้ยากที่จะสู้เป็นทีม

ห่างจากจุดที่พวกแรลฟพักไปไม่กี่ไมล์ เพลเยอร์กลุ่มหนึ่งกำลังต่อสู้ ชายหนุ่มที่น่าจะเป็นหัวหน้าทีมสวมชุดเกราะคูเทาะทะประหนึ่งอัศวินในยุคกลาง ชายหนุ่มอีกคนใช้กระบองยาวเป็นอาวุธ สวมเกราะเฉพาะส่วนแขนและขา นอกจากนี้ยังมีหญิงสาวผู้ใช้กระบี่ลักษณะพิเศษที่สวมชุดผ้าไหมสีดำ นักเวทสาวกับเสือดาวหิมะ และนักบวชหญิงเฒ่าจิ้งจอกกับกิ้งก่า

การประสานงานของพวกเขาก็ทำให้หาช่องว่างได้ยาก ชายหนุ่มสวมชุดเกราะมีพลังป้องกันสูงที่สุด เมื่อได้รับการสนับสนุนก็จะทำหน้าที่รับความเสียหายแทนทุกคน และคอยดึงสัตว์อสูรมาที่ตัวเอง ชายหนุ่มผู้ใช้กระบองยาวกับหญิงสาวผู้ใช้กระบี่มีหน้าที่สกัดการโจมตีที่รุนแรง และคอยตัดกำลังพวกสัตว์อสูร นักเวทสาวที่มีพลังโจมตีรุนแรงมีหน้าที่สร้างความเสียหาย ส่วนสัตว์เลื้อยอสูรทั้งสองตัวทำหน้าที่คุ้มกันนักเวทและนักบวช

"เยี่ยมมาก ถ้าพวกเราทำได้แบบนี้ การประลองรอบแรกคงผ่านได้สบาย" นักดาบหนุ่มชมลูกทีม แล้วหันไปพูดกับนักบวชเฒ่าจิ้งจอก "ลาเวนเดอร์ยังต้องปรับเรื่องจังหวะการใช้ทักษะสนับสนุนหน่อยนะ"

"เข้าใจแล้วละ พี่ไรอัน แต่ดีเลย์มันเยอะเอาเรื่องเลยนะคะเนี่ย"

"ข้อจำกัดนะสิ" หญิงสาวผู้มีสีหน้าเรียบเฉยบอก

"ฟิสิกส์ล่ะก็ พวกคุณนั่น หนูจะเข้าใจไหมละ"

"ก็ง่ายๆ ในการต่อสู้เป็นทีมจะต้องดูสถานการณ์ และเลือกสนับสนุนให้ถูกคน นักบวชเลยกลายเป็นอาชีพที่ขาดไม่ได้ในการออกล่า

เป็นกลุ่ม" หนุ่มจอมทะเล้นอธิบายแทน

"ปัญหาอยู่ที่การร้ายเวทมนตร์ของหงส์ใช้เวลาสิบสองวินาที ทำให้กลายเป็นช่องว่างไปเลย" ไรอันพูด

"ฉันใส่แหวนลกระยะเวลาร้ายเวทมนตร์แล้วนะ ลคไปตั้งสามวินาที"

"ยังใช้เวทมนตร์ใหญ่ๆ ความแม่นยำก็ยิ่งลดลงด้วยนะ"

"เสียบเถอะคุโระ เรื่องแค่นี้ฉันรู้หรอกัน!" หงส์เอ็ด แล้วหันไปมองดูการต่อสู้ของเพลเยอร์กลุ่มอื่นๆ บ้าง ตั้งใจว่าจะจดจำเทคนิคมาปรับใช้กับตัวเอง "ถ้าเลเวลพวกเราสูงขึ้น การประสานงานจะมีประสิทธิภาพขึ้นไหมนะ"

"ไม่" ลิลลี่ตอบโดยไม่ลังเล ส่วนสองหนุ่มมองหน้ากัน แล้วขกัไหล่เบาๆ

"แต่มันก็น่าจะช่วยได้บ้างแหละน่า" หงส์ไม่ยอมแพ้

"ตอนเลเวลเพิ่มมีอะไรเพิ่มมาบ้างละ" ลิลลี่ถาม เล่นเอาคนไม่ยอมแพ้ถึงกับเถียงไม่ออก เพราะตอนเลเวลเพิ่มก็แค่มี HP กับ MP เพิ่ม คำถามนั้นจึงอธิบายทุกอย่างหมด

"เอาละๆ อีกสักพักเราค่อยไปฝึกต่อ ตอนนี้พักผ่อนกันก่อนเถอะ" ไรอันบอก แล้วแจกน้ำยาลดความเหนื่อยล้าให้ทุกคน "ลาเวนเคอร์ลองดูเทคนิคการสนับสนุนของนักบวชจากคนอื่นๆ ก็แล้วกัน มันน่าจะช่วยได้บ้างนะ"

"แต่นักบวชคนนั้นเก่งมากเลยนะ" ลาเวนเคอร์ดูมาได้สักพักแล้ว ตั้งแต่ก่อนที่พวกเขาจะสู้จนถึงตอนนี้ นักบวชคนนั้นก็ยังสนับสนุนเพื่อนร่วมทีมในการต่อสู้อยู่เลย

"น่าจะสู้ก่อนพวกเราอีกนะ ยังไม่เสร็จอีกหรือเนี่ย" หงส์ขี้มกริมเข้าใจว่าพวกเขามีฝีมือเหนือกว่า แต่ลิลลี่กลับทำลายความมั่นใจลงด้วยคำพูดที่ว่า

"สู้โดยไม่หยุดพักต่างหาก"

คุโระหุบกลองสองทางไกลขึ้นมาดู ก็เห็นสัตว์อสูรกองอยู่หลายสิบตัว ซึ่งยืนยันได้ดีว่า เพลเยอร์พวกนี้ต่อสู้โดยไม่หยุดพักมาตลอด

"จริงด้วย! ฝูงหนึ่งมีประมาณสิบแปดตัว แต่ครั้งนั้นมีศพมากกว่าห้าสิบศพ แสดงว่าสู้มาได้พักใหญ่เลยนะนั่น แถมนักบวชคนนั้นยังสนับสนุน

ได้เร็วสุดๆ ฮีลแรงพอกๆ กับลาเวนเดอร์เลยด้วย"

สักพักกลุ่มไรอันก็ยังรู้สึกได้ถึงความแตกต่าง เมื่อหญิงสาวคนหนึ่งในกลุ่มนั้นใช้เวทมนตร์มังกรวารี หญิงสาวอีกคนใช้เวทมนตร์อาตุแสง และจึงจอกขาวใช้เปลวเพลิงลูกใหญ่ พวกเขาพบว่าเพลเยอร์กลุ่มนี้มีหญิงสาวผมแดงที่เคลื่อนไหวได้รวดเร็วเป็นตัวชน และประสานงานกันโดยมีนักบวชเป็นศูนย์กลางการเคลื่อนไหว ทุกคนต่างปกป้องคุบอคให้กันและกัน เมื่อลองสังเกตดีๆ แล้ว เขาก็รู้สึกคุ้นหน้าคุ้นตาเพลเยอร์กลุ่มนี้อย่างไรก็ไม่รู้

โดยเฉพาะจึงจอกขาวกับหญิงสาวผู้ใช้เวทมนตร์มังกรวารี

"ฉันว่าฉันรู้จักคนพวกนั้นนะ" ไรอันบอก

คุโระลคกล้องส่งทางไกลลง แล้วส่งให้พร้อมกับพูดว่า "ไม่ใช่แค่ นายหрок พวกเรารู้จักดีเลยละ"

ตามกำหนดการ เมื่อทำการกิจเสร็จแล้ว พวกเรารู้จักเปลี่ยนพื้นที่
ทันที แต่เรื่องผิดพลาดคือ พวกไรอันที่มาเก็บเลเวลแถวๆ นี้เข้ามาทักทาย จะบอกว่าบังเอิญก็ไม่เชิง เพราะที่นี่คือ เมืองเซนต์โครว สถานที่จัดกิจกรรม ประลองยุทธ์ ยิ่งไปกว่านั้น พื้นที่แถบนี้ก็เหมาะจะใช้ฝึกการประสานงาน กับเก็บเลเวล ราวล์คิดว่า ถึงคนพวกนี้จะได้เก่งกาจนัก แต่ถ้าคุยกันดีๆ ก็พอจะใช้เป็นกำลังสำคัญได้ จึงอยู่คุยด้วย

"ปัญหาเรื่องการประสานงาน?" ราวล์เอย่ ไขหูกับหางที่ขยับไปมา ทำให้งงสั่นไม้คันมืออยากจับคุสักรั้ง "ก็เลยมาขอคำปรึกษาจากฉันสินะ"

"ครับ" ไรอันตอบจริงจัง มองกลุ่มของราวล์ที่มีสมาชิกใหม่เพิ่มมาอีกสองคน แต่ละคนมีบุคลิกที่เข้าถึงได้ยากพอๆ กัน

ราวล์กวาดตามองแต่ละคนเพื่อประเมินขั้นต้น ดูจากปฏิริยาที่แสดงออก เห็นได้ชัดว่ามีปัญหาเรื่องการสนับสนุนของนักบวชในกลุ่ม "พวกนายมีจุดเด่นกันอยู่แล้ว แต่กลับเลือกจะพัฒนาจุดด้อยกันสินะ"

"จุดด้อย?" ลิลลี่สงสัย

"พวกนายคิดว่าความผิดพลาดเกิดจากฝีมือลาเวนเดอร์ใช่ไหมล่ะ"

ราวล์พูดแทงใจคำ จนถึงตอนนี้ก็มีเพลเยอร์หลายกลุ่มที่โทษว่า นักบวชไม่ได้เรื่องจึงเกิดความผิดพลาด และพยายามหานักบวชที่เป็นงานมาร่วมทีม

"มันก็..." ไรอันพูดไม่ออก ถ้าเขายอมรับก็จะทำให้ลาเวนเดอร์เสียกำลังใจ

"พวกนายพัฒนาผิดทาง และทำผิดพลาดเพราะเอาคนอื่นมาใช้เป็นเกณฑ์เพื่อเลือกรูปแบบการประสานงาน พวกเท่านั้นน่าจะเข้าใจแล้วสินะ" รัลล์หันไปมองลิลลี่ เธอเป็นคนเดียวที่เข้าใจในสิ่งที่เขาพูด

"จะต้องทำยังไง" ลิลลี่ถาม ไรอันเองก็อยากรู้

"ถ้าฉันขอถามกลับ คุณ...นายรู้ไหมว่าถ้าหงส์คิจะใช้เวทมนตร์โจมตีในระหว่างที่นายคิงคัทรู หงส์จะใช้เวทมนตร์อะไร และรุนแรงแค่ไหน" รัลล์พาทัวอย่างง่ายๆ ที่เห็นได้ชัดเจน คนถูกกล่าวพาดพิงถึงกับถลึงตาใส่เธอหันไปมองคุณุระ และส่งสายตาเชิงเตือนให้ตอบคำถามดีๆ

"ตอนที่คิงคัทรูขึ้นหระอ" คุณุระคิดตาม ในสถานการณ์แบบนั้น เขารู้ดีว่าสิ่งที่จะตามมาคืออะไร "คงต้องเป็นเวทมนตร์ลูกไฟยักษ์ตามแบบฉบับนั้นแหละ ความรุนแรงก็ปานกลางเหมือนเพื่อความสะใจซะมากกว่า"

"นายอยากตายรึไง"

"อย่างนี้เเองสินะครับ เพราะพวกเรารู้จักกันดี จึงรู้จักความสามารถและนิสัย" ไรอันเริ่มเข้าใจบ้างแล้ว และมันก็ทำให้เขาพอจะปรับรูปแบบการเคลื่อนไหวได้บ้าง ถ้ายิคนิสัยทุกคนเป็นหลัก ก็จะคาดเดาพฤติกรรมได้โดยไม่ต้องสื่อสารกันมากนัก

"นี่ก็คือจุดเด่นของพวกนาย การรู้จักนิสัยกันดีทำให้รู้ว่าควรเคลื่อนไปในทิศทางไหนถึงจะดีที่สุด ทุกคนในกลุ่มรู้ว่าไรอันจะทำหน้าที่คิงคัทรู ดังนั้นเขาจะเป็นคนรับความเสียหายมากที่สุด ลิลลี่มีความสามารถในการประเมินสถานการณ์ จึงอุดช่องว่างที่เกิดขึ้นได้ทันที คุณุระมีความคล่องแคล่ว และใช้มันเพื่อหยุดการเคลื่อนไหวรายบุคคลได้ หงส์มีเวทมนตร์ที่รุนแรง แต่แน่นอนว่ายังมีข้อเสียอยู่"

พูดถึงตรงนี้ คนถูกแวะก็แยกเขี้ยวใส่รัลล์ ท่าทางเธอจะยังไม่เปลี่ยนนิสัยของตัวเองเลย

"ส่วนเรื่องการสนับสนุน แนะนำว่าควรคุยกันเรื่องทักษะที่มี และขอบเขตของการสนับสนุน แล้วค่อยตกลงกันว่าการเคลื่อนไหวแบบนี้ควรสนับสนุนด้านไหน วิธีนี้ถึงนักบวชจะไม่ใช้ตัวเด่นในทีม แต่ก็ถือเป็นคนที่คอยเพิ่มโอกาสให้ แน่แน่นอนว่าการประลองแบบทีม นักบวชจะเป็นตัวเลือก

แรกในการจัดการ ต้องระวังจุดนี้ด้วย"

การวิเคราะห์ของรالفมักถูกต้อง พวกโรอันเองก็ไม่แย้งอะไร เพราะรู้ว่าอีกฝ่ายมีความสามารถในการวางแผนและวิเคราะห์สถานการณ์มากแค่ไหน ครึ่งล่าสุดที่เจอกัน ก็ช่วยให้พวกเขาเอาชนะบอสคลาสขุนนางมาได้

"จะว่าไป นายก็เข้าประลองแบบทีมด้วยเหอ" คุโระทั้งสงสัยและกังวลใจ เพราะถ้าเป็นศัตรูกันคงยากจะเอาชนะ

"แค่มาทำเคสคดีเลยถือโอกาสนี้ฝึกการประสานงานเป็นทีมไปด้วยที่สำคัญ ฉันทลงประเภทเดียวกันนะ" รالفตอบ โดยปิดเรื่องการรับภารกิจเพิ่มค่าโชดไว้ เพราะสิ่งนี้จะช่วยให้เขาได้เปรียบใครหลายๆ คน

"โล่งอก นึกว่าจะแพ้ตั้งแต่ยังไม่ได้เริ่มซะแล้ว" คุโระถอนใจ

"มันก็ไม่แน่นักหรอก ถ้ายังใช้วิธีการต่อสู้แบบธรรมดาอยู่ เท่าที่สังเกต พวกนายยังเน้นรูปแบบการต่อสู้กับสัตว์สูริเหมือนเดิม ซึ่งฉันว่าคงเป็นความเคยชินซะมากกว่า ยิ่งไปกว่านั้น รู้แล้วใช่ไหมว่ารูปแบบการต่อสู้เปลี่ยนไปแล้วนะ"

"อาร์คิแฟกต์สินะครับ แต่ผมไม่คิดว่ามัน..." โรอันกำลังจะอธิบายแต่รالفพูดขัดเสียก่อน

"นั่นแหละ สาเหตุที่จะทำให้นายแพ้ โรอัน แคหนึ่งวินาทีก็เปลี่ยนผลลัพธ์ทั้งหมดได้แล้ว แถมน่าให้คิดหาวิธีคั่นร่นมากแค่ไหน โอกาสชนะของพวกนายก็ต่ำมากจริงๆ ไม่สิ มองไม่เห็นทางชนะเลยด้วยซ้ำ"

"นายนี่ปากเสียจริงๆ!" หงส์ขึ้นเสียง "ห่วยตัวเองดีกว่าเถอะ เป็นแค่นักบวชกลับเลือกประลองแบบเดี่ยว"

"จั้นเหอ ถ้าอย่างนั้นฉันขอถามหน่อย พวกนายฝึกโคจรลมปราณผนึกมนตรา และพลังจิตจนเต็มเปี่ยมแล้ว มีอะไรเปลี่ยนไปบ้างไหม" รالفย้อนถาม

"สำหรับผม สายปราณมีพลังชีวิตเพิ่มขึ้นครับ" โรอันตอบ รالفหันไปทางคุโระที่ฝึกสายจิตเป็นรายต่อไป

"ก็ไม่มีอะไรเปลี่ยนไปมาก จะมีก็แค่ทักษะลูกบอลพลังจิต แต่มันไม่แรง ก็เลยไม่ค่อยได้ใช้"

คราวนี้รالفหันไปมองหงส์บ้าง เธอแยกเขี้ยวใส่ แล้วตอบว่า

"พลังเวทมนตร์ของฉันเพิ่มขึ้น แล้วเวทมนตร์ก็แรงขึ้นด้วย อย่าคิดว่าฉันจะอ่อนแอเหมือนเมื่อก่อนล่ะ"

"แล้วเธอคิดว่ายังไง" ราล์ฟถามลิลลี่

"ไม่มีอะไรเปลี่ยนไป" เธอตอบ หลังจากตรวจสอบค่าสถานะของตัวเองและวิเคราะห์

"เดี๋ยวลี หมายความว่าไง พวกเราพัฒนาของพวกนี้จนเลื่อนจากขั้นพื้นฐานเป็นขั้นพัฒนาแล้วนะครับ" ไรอันแย้ง เขาไม่เชื่อหรือกว่าจะไม่มีอะไรเปลี่ยนไปจากก่อนหน้านี้

"ถ้านายมั่นใจว่าพัฒนา ฉันฉันถามหน่อยว่า นายเคยใช้งานลมปราณหรือยัง"

"ก็ต้องเคยสิครับ ถ้าใช้ขณะโจมตีก็จะเพิ่มพลังโจมตีได้ หรือมันมีวิธีใช้แบบอื่นด้วย"

"นายคงเป็นพวกเล่นตามเกม และเรียนรู้จากความรู้ต่างๆ กลางๆ ลินะ" ราล์ฟส่ายหน้า ถ้าไม่ใช่เพราะไรอันมีความสามารถพอจะเป็นผู้นำ เขาคงปล่อยเลยตามเลย "จะให้สู้กับสุริยันก็คงไม่ดี เพราะเธออ้อมมือให้ไม่ค่อยเป็น ฉันเองก็ไม่ใช่สายปราณโดยตรง แต่ก็เอาเถอะ พวกนายสี่คนมาประลองกับฉันก็ได้ จะได้ชี้จุดอ่อนให้เลย"

"ไม่ใช่สายปราณโดยตรง? หรือว่าเล่นสายอื่น" ลิลลี่พึมพำ

"อันที่จริงฉันฝึกทั้งสามสายนะ แต่เน้นหนักไปที่สายจิต ฉันมาเริ่มกันเลศตีใหม่"

หงส์นั่งเงิบ ประสพการณ์จากการประลองครั้งล่าสุด พวกเธอแพ้แบบไร้ทางสู้ ราล์ฟเก่งเกินไป เพราะมีทักษะต่อสู้เหนือกว่า แต่ครั้งนี้ที่ระบบเริ่มใหม่ทั้งหมด และเลเวลพวกเธอก็ใกล้จะแตะ 1,000 แล้ว คงเอาชนะได้ไม่ยาก

"อย่าคิดว่าแค่มีเลเวลมากกว่าจะเอาชนะได้ เข้ามาแบบคิดจะฆ่าเลยก็ได้นะ" ราล์ฟพูด เปลี่ยนไปใช้คทา และถอยห่างเกือบยี่สิบเมตร สาเหตุที่ใช้คทา ก็เพราะจำเป็นต้องฝึกเพื่อเอาทักษะคทามาใช้ด้วย

พวกไรอันเคยมีประสบการณ์ จึงสู้ได้โดยไม่ตะขิดตะขวงใจ ในการประลองครั้งนี้ ลาเวนเดอร์เข้าร่วมด้วยก็จริง แต่ราล์ฟจะไม่โจมตีเธอ ยกเว้นทำให้ทักษะหยุดชะงักไปเท่านั้น เมื่อไรอันวิ่งเข้าไปเหวี่ยงคทาใส่

กระแทกคทาใส่ตามจุดต่างๆ ทำให้ยับยั้งไม่ได้ จากนั้นเขาก็กระตืบเท้าพร้อมชุดฝ่ามือออกไป จนร่างสูงของคุโรระกระเด็นไปหานักเวทสาวที่ร้ายเวทมนตร์อยู่

"อย่าละสายคาจากคู่ต่อสู้เด็ดขาด นอกจากนี้ จุค่อนของกลุ่มนายคือ มีคนสร้างความเสียหายแค่คนเดียว ถ้าโค่นเล่นงานที่จุดนั้น ก็ปิดประตูละไปได้เลย"

การต่อสู้นี้เป็นเหมือนภาพฉายย้อนอดีต แม้พวกโรอันจะเอาจริงแค่ไหน ก็ไม่สามารถทำให้ราล์ฟบาดเจ็บได้เลย ถ้าเป็นคนอื่นคงรู้สึกหมดกำลังใจที่จะสู้ต่อ แต่โรอันเห็นว่าเป็นการฝึกที่ได้ผลดี จึงขอให้อยู่ช่วยฝึกอีกสักพัก ราล์ฟก็ยอมช่วยฝึกให้อีกหนึ่งชั่วโมง

ผลสุดท้ายจะบอกว่าพวกโรอันไม่พัฒนาเลยก็ไม่ถูก ภายหลังรูปแบบการโจมตีของพวกเขาเปลี่ยนแปลงไป และมีประสิทธิภาพมากขึ้น คุโรระเริ่มมองหาจังหวะที่เหมาะสมในการโจมตี และใช้จิตเสริมการเคลื่อนไหวชั่วคราวได้แล้ว ลิลลี่เองก็เปลี่ยนรูปแบบการโจมตีใหม่หมดจนหาช่องว่างได้ยาก ที่สำคัญ เธอผสมจิตไว้ที่คมดาบทำให้คมขึ้น โรอันก็พัฒนารูปแบบการเคลื่อนไหว จนกลายเป็นปรากราเหล็กในการรับการโจมตี และสร้างความเสียหายโดยใช้ลมปราณช่วย

คนที่แทบจะไม่พัฒนาเลยก็คือ เพียงคนเดียวที่ยังมีจิตใจและเชื่อมั่นในตัวเองอยู่ อันที่จริงพลังเวทมนตร์ของหงส์อยู่ในเกณฑ์ดีแล้ว ขาดเพียงใช้งานให้ถูกจังหวะ ถ้าไม่ใช่เพราะคุโรระกับลิลลี่ช่วยป้องกันไว้ การต่อสู้ครั้งนี้คงจบไปนานแล้ว

"พวกนายลบล้างชีวิตของฉันได้ตั้งสองหมื่นชีวิตนะ" ราล์ฟบอกถึงจะใช้ลมปราณรักษาบาดแผลเพื่อหยุดอาการพลังชีวิตลดลงแล้ว แต่เขาปล่อยให้ร่างกายฟื้นตามธรรมชาติแทนที่จะดื่มยาดีกว่า

"ไม่เห็นน่าคิใจเลย ถ้าพวกเราไม่ได้ลาเวนเดอร์คอยฮิลให้คงตายไปแล้ว" คุโรระบ่นอึมๆ ด้วยรู้ว่าตอนนี้ตัวเองพัฒนาขึ้นเยอะ

"พูดไปคงทำให้เสียกำลังใจ แต่ฉันตั้งใจปล่อยให้ลาเวนเดอร์คอยฮิลให้นาย และหาทางหยุดการใช้ทักษะของเธอเป็นบางครั้ง เพื่อให้พวกนายตระหนักเรื่องการป้องกันนักบวชในกลุ่มนะ" ราล์ฟตอบนิ่งๆ ตอนนี้พวกโรอันคงไม่แพ้ทีมอื่นในการประลองง่ายๆ แล้ว อย่างน้อยก็น่าจะสู้ได้อย่าง

สมศักดิ์ศรี ถ้ามีประสบการณ์มากกว่านี้ น่าจะเอาชนะได้

"คุณรอล์ฟครับ ผมต้องขอโทษจริงๆ ที่รบกวนเวลาของคุณ" ไรอันบอก เขาเป็นคนที่เหนียวที่สุด เพราะต้องรับความเสียหายอยู่เสมอ "ถึงจะรู้ว่าคุณไม่ได้เอาจริง เพราะในการต่อสู้ไม่มีใครใช้การโจมตีที่ลดพลังชีวิตทีละน้อยๆ ก็เถอะ"

"หึ! ที่ฉันสู้กับพวกนาย ก็เพื่อให้พวกนายพัฒนารูปแบบการเคลื่อนไหว และการประเมินสถานการณ์ให้เป็นต่างหาก ลาเวนเดอร์เองก็ได้ประสบการณ์เรื่องข้อจำกัดของสายสนับสนุน ในการประลองพยายามเข้าล่ะ" รอล์ฟพูดจบก็แยกตัวออกไปรวมกลุ่มกับพวกสุรียัน เพื่อเตรียมตัวออกเดินทาง

"หมอนั่นจะแข็งแกร่งไปถึงไหนนะ" คุโระพึมพำ

"ฉันเองก็ 모르 แต่อีกไม่นาน พวกเราจะต้องไล่ตามให้ทัน" ไรอันบอก เขารู้ได้เลยว่า หลังจากนั้น ทุกคนจะเก่งในระดับเดียวกัน ทำให้ความแข็งแกร่งของพวกเขากลายเป็นความแข็งแกร่งระดับที่พบเห็นได้ทั่วไป

รอล์ฟออกเดินทางไปยังสถานที่ต่อไป และพบว่าสมาชิกคนอื่นๆ
ออนไลน์กันแล้ว เคฟอนติดต่อมาว่า ขอตามไปทำภารกิจด้วย หลังจากรู้ว่าพวกรอล์ฟจะไปที่ไหนกันต่อ นิมปีก็ติดต่อมาว่า ขอไปเก็บเลเวลตามคำแนะนำ ส่วนอาคมบอกว่าจะพาน้องไปเก็บเลเวลที่เมืองอัลเทเชียร์ และผลิตน้ำยาขายต่อ

เคฟอนนั่งรถม้ามาลงที่หน้าคันทันเจียน พร้อมกับอุปกรณ์แปลกๆ อย่าง หน้ากากสีและเครื่องแบบประหลาด ที่ทำให้คนรอบมาอายแทน

"ของพวกนั้นมันอะไรนะ" รอล์ฟถาม

"ของสิ่งทำนะ พวกที่สังเวยผลงานหน้ากากปลอมแปลงของฉัน ก็เลยขอให้ฉันช่วยทำ" เคฟอนตอบ เพราะงานนี้เป็นงานเร่งด่วน เขาจึงต้องเอามาทำให้เสร็จโดยเร็ว "แต่ถ้าต้องการให้มันมีประสิทธิภาพ จะต้องใช้ทักษะงานฝีมือ ฉันเลยขอให้นายช่วยไถ่ละ"

"รับทำทั้งที่ยังไม่มีทักษะงานฝีมือ นายนี้มันจริงๆ เลย"

"หนวกหูนะ! ทักษะงานฝีมือต้องเอาของจากบอสที่นี้ไปยืนยัน ฉันเคยตั้งร้านรับซื้อแล้ว แต่ฉันไม่มีใครเอามาขายนะสิ สงสัยข่าวรั่วละมัง"

เคฟอนพูดกลัวหัวเราะ ตอนนี้ทักษะงานฝีมือกำลังได้รับความนิยม เพราะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการสร้างไอเทม และเพิ่มอัตราความสำเร็จ

"ฉันคงช่วยได้แค่สนับสนุนนาย ที่เหลือนายต้องทำเอง"

เคฟอนได้ยินแบบนั้นก็ตกใจ อุทิศสัปดาห์คิดว่าได้อยู่กับคนในกลุ่มอีฟส์ แล้ว คนในกลุ่มจะช่วยล่าสัตว์อสูรทำภารกิจ แต่ถึงจะไม่ค่อยพอใจ เขาก็ทำได้แค่พยักหน้ารับ จากนั้นจึงหยิบประแจคอกใหญ่ออกมาถือไว้ ซึ่งมันเป็นอาวุธที่ดีที่สุดในตอนนี้

"ทักษะการใช้ค้อนของนายอยู่ที่เลเวลเท่าไร"

"29 นะ"

"เพิ่มความรุนแรงในการโจมตีด้วยค้อน 29% ลินะ"

"แต่ฉันใช้ประแจเป็นอาวุธนะ"

"วงศ์ของอาวุธคือค้อน สายอาวุธหนัก นายคงไม่เคยสำรวจทักษะของตัวเอง ก็เลยไม่รู้ว่าคอนนี้่่นายสามารถควบคู่กับบอสได้แล้ว เพราะงั้นฉันถึงบอกว่าจะทำแค่สนับสนุนนายเท่านั้น" ราล์ฟบอก

ตอนที่เคฟอนได้ยิน เคฟอนไม่ค่อยเชื่อสักเท่าไร เขายังจำการเก็บเลเวลครั้งล่าสุดได้ดี นักบวชแมวเหมียวไม่ยอมปล่อยให้เขาตาย ชุบชีวิตขึ้นมาและยัคอาหารลดความเหนื่อยล้าให้กิน จากนั้นสั่งให้เขาไปสู่นานหลายชั่วโมง ตอนนั้นเขาก็สู้ สู้ สู้ แล้วก็สู้ จนผ่านมันมาได้ในที่สุด โดยไม่รู้ถึงการพัฒนาของตัวเองสักนิด

ตั้งแต่ขั้นแรกขึ้นไปนั้น ราล์ฟให้เคฟอนสู้กับสัตว์อสูรที่พบตามทางเพื่อเพิ่มค่าความเหนื่อยล้ากับทำให้หัวเร็วขึ้น เมื่อค่าความเหนื่อยล้าและความหิวมาถึงขีดสุด ก็มุ่งหน้าไปยังสถานที่เกิดของบอสซึ่งมีคนสำรวจไว้เรียบร้อยแล้ว แต่ทุกอย่างก็ไม่ง่ายเลย เพราะมีคนตั้งตัวอียบอสเป็นของตัวเองเพื่อฟาร์มไอเทมขาย ซึ่งการฟาร์มไอเทมก็คือ การวางตัวละครเพื่อตีสัตว์อสูรตัวเดิมซ้ำๆ เป็นเวลานานเพื่อให้ได้มาซึ่งไอเทม เงิน หรือค่าประสบการณ์ พวกนั้นจะส่งคนเข้าไปจัดการสัตว์อสูร โดยมีคนเฝ้าหน้าห้องไว้

เมื่อการเจรจาไม่เป็นผลจนเกิดการทะเลาะวิวาท ราล์ฟและสุริยันก็จัดการเชือดพวกนั้นทิ้ง แม้คนพวกนั้นจะพยายามอ้างชื่อกิลด์ แต่ในเมื่อไม่ได้เปิดเผยตัวตน พวกเขาก็ไม่ต้องกลัวปัญหาตามมา และเดินเข้าไปในห้องบอส สภาพในห้องนั้นเลอะไม่มีชั้นดี เพราะพวกนั้นตั้งใจจะให้พวก

สมาชิกใหม่เลเวลน้อยๆ มาจัดการบอส เพื่อจะได้ของดีกว่า แถมยังเพิ่มโอกาสครอบใจเทมอีกด้วย ดังนั้นจึงไม่แปลกที่yeongเขาจะบอสตัวนี้ไม่ได้

ราล์ฟส่งอาหารเพิ่มพลังโจมตีกับพลังป้องกันให้เคเฟอน พร้อมด้วย
เครื่องดื่มเพิ่มอัตราการฟื้นฟู HP และ SP จนทำทุกอย่างเต็มร้อย ก็ใช้บัพ
เพิ่มความสามารถให้อีก และให้เคเฟอนเริ่มโจมตี

เคฟอนแปลกใจที่เขาเชื่อใจราล์ฟมากขนาดนี้ อาจเป็นเพราะประสบการณ์ที่ผ่านมา ราล์ฟไม่เคยปล่อยให้เขาตาย เว้นแต่จะจงใจเท่านั้น การตีบัพัศน์อสูรก็รู้จังหวะและโอกาส จนแทบไม่ต้องมาพะวงเรื่องการตายเลย นี่เป็นประสบการณ์เผชิญหน้ากับบอสตัวต่อตัวครั้งแรก เขาทิ้งไว้และหลบ และใช้ออเทมทั้งหมดที่มี ไม่ว่าจะเป็นระเบิด หรือออเทมไร้สาระ เพื่อด่วนเวลา การต่อสู้ดำเนินไปนานถึงหนึ่งชั่วโมงครึ่ง ในที่สุดเขาก็จัดการบอสสำเร็จ

เคฟอนหอบ เขารู้สึกดีใจอย่างบอกไม่ถูก เพราะรู้ว่าตลอดว่าฝีมือ
ต่อสู้ของตัวเองห่วยแค่ไหน

"ฉันทำได้ ฉันปราบบอสได้ด้วยตัวคนเดียว!"

"ก็ไม่อยากพูดให้เสียกำลังใจหรอกนะ แต่เพราะฉันช่วยสนับสนุน นาย อย่างไม่นั้นคงตายไปตั้งแต่การโจมตีครั้งที่สองแล้ว"

คำพูดชักคอบของรอล์ฟทำเอาความรู้สึกดีใจของเคฟอนมลายหายไปจนหมดสิ้น

"ไอ้บ้าเอ๊ย! ให้ฉันคิดใจสักห้านาทีไม่ได้หรือไง"